

ਕਵਨ ਸੁ ਬਸਤ ਜਿਤ ਲਾਗੈ ਗੈਲਾ॥ ਕਵਨ ਸੁ ਉਪਰ ਕਵਨ ਸੁ ਤਲੈ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਜਿਤ
ਦੀਪਕ ਜਲੈ॥ ਗੋਪੀਚਿਦ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪੈ॥ ਕਉਨ ਸੁ ਜਾਪ ਜਿਤ ਰਸਨਾ ਜਪੈ॥ ੩॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ॥ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ॥ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੋ ਸੁਰਤ ਨ
ਖੋਵੈ॥ ਤੀਰਥ ਮੱਜਨ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ॥ ਰਰਣੀ ਲਾਗੇ ਅਪ ਗਵਾਯਾ॥ ਨਿਰਮਲ
ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਮੈਲ ਨ ਰਾਈ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨ ਮੈਲ ਨ ਜਾਈ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕਾਰ
ਸਿਧਾਯਾ॥ ਧੂਰ ਪਹੁੰਚੈ ਕੋਈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਯਾ॥ ਉਪਰ ਹਕਮ ਹਕਮ ਹੀ ਤਲੈ॥ ਹਕਮ
ਪਛਾਣੈ ਤਾਂ ਦੀਪਕ ਜਲੈ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਗੋਪੀਚਿਦਾ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਧੈ॥ ਏਹ
ਬਿਧ ਜਾਪ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਪੈ॥ ੭॥

ਜਬ ਏਹ ਬਚਨ ਗੋਪੀਚਿਦ ਨੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ
ਗੋਪੀਚਿਦ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਤਪਾ ਜੀ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲੇਵੇ ਅਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਚਲੇ ਗੋਪੀਚਿਦ ਹਮ ਸਹਿਜ ਸਿਉਂ ਆਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚਿਦ ਪ੍ਰਸਿੰਨ
ਹੋਇਕੇ ਗਿਆ ਗੋਪੀਚਿਦ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਤੱਤ ਸਰੂਪ
ਹੈ ਹਉਂ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਬਚਨ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਪਰ ਓਹ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ
ਹੈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਉਤਾਰਨ ਦੇਹ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚਿਦ ਚੁਪ ਕਰ
ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਅਪਣੇ ਚਿਤ ਵਿਚ ਬੜਾ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੈਂ ਫੇਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਭਰਥਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਲੈ ਆਉਂ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਆਇ ਕਰ ਕਹਿਓਸ ਆਦੇਸ਼ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉਂ
ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ ਤੁਮ ਤੋ ਆਗੇ ਫਿਰ ਗਏ ਸਾਓ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮੈਂ
ਤੈਨੂੰ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਉਹਾਂ ਜਾਇਕੇ ਕਿਆ
ਕਰੀਏ ਗੇ ਤਾਂ॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚ॥ ੯॥ ਕੰਨ ਛਿਦਾਇਓ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰੋ ਖਿੰਥਾ ਅੰਗਾਹਣਾਓ॥
ਆਗਿਆ ਭੰਗਾ ਨ ਕਰਹੋ ਕਬਹੂੰ ਤਿਉਂ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਗਤਿ ਪਾਵੋ॥ ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਏਹ ਜੋਗ
ਕਮਾਵਹੁ॥ ਤਬ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਵਾਜਾ ਵਜਾਵਹੁ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ॥ ੧॥ ਗੁਰ
ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹੰਫਾਵੈ॥ ਜੋ ਕਿਛ ਕਹੈ ਭਲਾ ਕਰ ਮਨਹੁ ਸਹਿਜ
ਜੋਗ ਨਿਧ ਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤ ਜੀਓ ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ ਜੋਗੀ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨਿਰੰਜਨਪਾਇਆ ਗਿਆਨਕਾਯਾ ਰਸ ਭੋਗੀ॥ ੨॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚ॥ ਏਕ ਹਾਥ
ਮੈਂ ਪਾਤ੍ਰ ਦੇਉਂ ਏਕ ਹਾਥ ਮੈਂ ਡੰਡਾ॥ ਕਲਪ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੇਂ ਤੁਮ ਕਉ ਏਕ ਬਤਾਵੇਂ ਪੰਥ॥ ੩॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ॥ ਪਾਤ੍ਰ ਵਿਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤ ਡੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤੰ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ
ਰਹਿਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੰਥ ਅਤੀਤੀ॥ ੪॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਮੈਂ ਬੈਸਹੁ
ਆਸਨ ਚੀਨਉ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀ ਦੇਉ ਮੁਖ ਚੈਨ ਬਜਾਵਉ ਸੁਨੀਐ ਨਾਦਅਨਾਦੀ॥ ੫॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਸਨ ਬੈਸੇ ਕਲਪ ਤਿਆਗੋ ਬਾਦੰ ॥ ਸਿੰਝੀ
ਸੁਰਤਿ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਸੋਹੈ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰੈ ਨਾਦੰ ॥ ੬ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿੰਸ਼ਟ
ਵਿਸ਼ਟਿ ਦੇਖਾਉँ ਐਸੀ ਜੋਗ ਜੁਗਾਦੰ ॥ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਕਬ ਟੂਰ ਨ ਜਾਵੈ ਪਰਾ ਪੂਰਨ ਪਦ
ਪਾਦੰ ॥ ੭ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਗਲੀ ਸੰਮਿਆ ਜੋਤ ਨਿਰਾਰੀ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਅਨੇਕ
ਕਹਿਆ ਚਲ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਈਹਾਂ ਤੋਵੀ ਆਇ ਪਹੁਚਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਖਾਲੀ ਫਿਰ ਜਾਤਾ ਹੈਂ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਲੀ ਸੋ ਕਰਤਾਰ
ਨਜ਼ਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਆਪ ਨ ਕਛੂ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਸਿੱਧਾ ਤੂ ਭਰਬਰ ਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟਿ
ਨ ਹੋਇ ਅਰੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜ ਛੋਡਿ ਕਰ ਜੋਗੀ ਹੁਆ ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨ ਅਜਹੂ
ਮੂਆ ॥ ੨ ॥ ਮਮਤਾ ਉਪਜੀ ਅਵਧ ਵਧਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀਏ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥
ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਤਤ ਬੀਚਾਰ ॥ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਇ ਨ ਪਾਇਓ ਪਾਰ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਨਾਥ ਫੇਰ
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚ ॥ ਏਹ ਪਿਆਲਾ ਨਾਨਕ ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ
ਹੋਈ ਖੀਉ ॥ ੧ ॥ ਇਸ ਮਦਿ ਪੀਤੇ ਕਰੀਐ ਭੋਗ ॥ ਸੂਖ ਸਹਿਜ ਆਨੰਦ ਅਰੋਗ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤ ਨ ਰਹਿਤੀ ॥ ਲਿਵਲਾਗੀ ਹਿਰਦੇ ਸਰ ਸੇਤੀ ॥ ੨ ॥ ਭੂਖ ਪਿਆਸ
ਸੁਨਹੀਂ ਵਿਆਪੇ ॥ ਬਿਨਸ ਜਾਇ ਸਭ ਤੀਨੇਂ ਤਾਪੇ ॥ ੩ ॥ ਭਰਬਰਿ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬੇਦੀ ॥
ਇਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਬਲਾਇ ਸਬ ਫੇਦੀ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਪਰਾਪਤ ਹੋਯਾ
ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗੁਝ ਕਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਧਾਵੈ ਕਰ ਕਰਟੀ
ਕਸ ਪਾਈਐ ॥ ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਤਾ ਇਸ ਬਿਧ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ ॥ ੧ ॥
ਬਾਬਾ ਮਨ ਮਤਵਾਲਾ ਰਾਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਿਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਬਦਿ ਅਨਹਦ ਰਾਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣ ਭਇਆ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਾ ਕਾਖੀਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ
ਬੈਕੁਠੈ ਕਰੇ ਕਿਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪ ਪਿਆਲਾ ਸੂਚਾ ਤਿਸਹਿ ਪਿਲਾਵੈ ਜਾਕਉ
ਨਦਰ ਕਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਦ ਹੋਛੈ ਭਾਵ ਧਰੇ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫਤੀ
ਰਾਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਜੂਐ ਜਨਮ ਨ ਹਾਰੈ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸਲਭਰਬਰਿ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਭਰਬਰੀ ਨਾਥ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਹੌਲਾ ਹੋਇਕਰਗਿਆਤਾਂ ਫੇਰ
ਭੂਤਵੇ ਸਿੱਧਾ ਆਯਾ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਆਖਿਓਸੁ ਆਦੇਸਾ ਬਾਲੇ ਆਦੇਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸਾ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸਾ ਫੇਰ ਭੂਤਵੇ ਸਿੱਧ ਬਚਨ ਕਹਿਆ ॥ ਭੂਤਵੇ ਵਾਚ
ਆਸ ਮਹਾਂਦੁਖੰ ॥ ਨਿਰਾਸਾ ਮਹਾਂਸੁਖੰ ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਭੂਤਵੇ ਸੁਖ ਵਸੰਤੀ ਪਿੰਗਲਾ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਆਸ ਸੁਖ ਹਮਾਰੀ ਕਹੀਐ ਨਿਰਾਸਾ ਦੁਖ ਅਪਾਰੰ ॥ ਬਿਨ ਆਸ

ਗੁਰਦੇਵ ਨ ਮਿਲਬੋ ਨਹਿ ਮਿਲਬੋ ਕਰਤਾਰੰ ॥ ੨ ॥ ਭੂਤਵੇ ਵਾਚ ॥ ਚਲ ਰੇ ਬਾਲੁਤੈਨ
 ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਕੇ ਪਾਉਂ ਲਗਾਵੋਂ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰਾਵੋਂ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਵਾਚ ॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਗੋਰਖ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ ਬਹੁਤੀ ਅਉਧ ਵਧਾਈ ॥ ਸਿੱਧ ਜਤੀ ਅਰ ਨਾਥ
 ਪੁਕਾਰਹਿ ਹਮਰੀ ਗਤ ਨਹਿ ਕਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣੋ ਭੂਤਵੇ ਅੰਤ ਦੇਹ ਗਿਰ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥
 ਤਾਂ ਭੂਤਵੇ ਭੀ ਫਿਰ ਗਇਆ ॥ ਫੇਰ ਲਹੁਰੀਪਾ ਸਿੱਧ ਆਯਾ ਲਹੁਰੀਪੇ ਸਿੱਧ ਆਇ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਰੇ ਬਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਉ
 ਆਦੇਸ਼ ਆਉ ਲਹੁਰੀਪਾ ਜੋਗੀ ॥ ਲਹੁਰੀਪਾ ਵਾਚ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਕਹਾਂ ਤਿਆਗੀ
 ਕਿਉਂ ਤਿਆਗਿਓ ਵਣਜ ਵਪਾਰਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕਉ ਉਦਿਆਨੀ ਹੁਏ ਕਿਉਂ ਤਿਆਗਿਓ ਮਤ
 ਪਸਾਰਾ ॥ ਕਹੈ ਲਹੁਰੀਪਾ ਗੋਰਖ ਪੂਤਾ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਮਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਜਿਹ ਕਾਰਣ ਤੂੰ ਭਰਮਤ
 ਭਟਕਤ ਸੋਹੈ ਅਗਾਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹਿਜ
 ਕਮਾਈ ਸਹਿਜੇ ਵਣਜ ਵਪਾਰਾ ॥ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਉਦਿਆਨੀ ਹੁਏ ਸਹਿਜੇ ਮਾਤ ਪਸਾਰਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਅੰਧੂਤਾ ਕਰਤਾ ਪੂਤਾ ਸੁਣ ਲਹੁਰੀਪਾ ਬਾਤਾ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਤਾਂ
 ਮਿਲਿਆ ਅਗਾਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਲਹੁਰੀਪਾ ਭੀ ਹੋਇਕਰ ਚਲਾਗਿਆ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ ਰੇ ਲਹੁਰੀਪਾ ਦੇਹ ਬਾਤਾਂ ਤਾਂ ਲਹੁਰੀਪੇ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਤੋਂ
 ਕਹੀਂ ਅਟਕਤਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਗੋਪੀਚਿਦ ਕਹਯਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਤਾਂ ਪੂਜਣੇਲਾਇਕ
 ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨੇ ਕਹਯਾ ਪੁੱਤਰ ਗੋਪੀਚਿਦ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾਂ ਹੋਂ ਪਰ ਇਨ ਸਿੱਧਾਂ ਕਾਮਾਨ ਉਤਾਰਨੇ
 ਦੇਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਆਯਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਓਂ ਬਾਲੇ ਆਦੇਸ਼
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਓ ਚਰਪਟ ਜੋਗੀ ਏਕੰਕਾਰ ਕਉ ਆਦੇਸ਼ ॥ ਚਰਪਟ ਵਾਚ
 ॥ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਭੋਜਨ ॥ ਕਵਨ ਸੂਤ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਚਲਤੇ
 ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨਾਖਾਰ ਤੁਲਾਈ ਕਹਾਂ ਬਿਛਾਈ ਕਹਾਂ ਕਰੇ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥ ਚਰਪਟ ਬੋਲੈ ਸੁਣ ਤੂੰ
 ਨਾਨਕ ਕਥਹੁ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਆਸਣ ਬੈਸਣ ਕਾਯਾਂ ਭੀਤਰ
 ਨਾਮ ਹਮਾਰਾ ਭੋਜਨ ॥ ਖਿਮਾ ਸੂਤ ਕੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਚਲਹੁ ਅਛਾਈ ਜੋਜਨ ॥ ਖਾਣ ਤੁਲਾਈ
 ਦਸਵੇਂ ਦੂਰੇਤਹਾਂ ਕਰਹਿ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾਥਾ ਐਸਾ ਕਥੋਂ ਗਿਆਨ
 ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਚਰਪਟਨਾਥ ਵੀ ਫਿਰ ਕਰ ਗਿਆ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨੂੰ ਆਖਿਓਸੁ ਸੁਨੌ
 ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਜੋਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਝੰਗਰਨਾਥ ਜੀ ਤਾਂ
 ਝੰਗਰਨਾਥ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਜਾਤਾਂ ਹੀ ਦੇਖਾਂ ਕੈਸਾ ਮਾਈ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਤਮਕ ਖਾਇਕਰ ਆਇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਕਹਿਓਸੁ ਹਾਥ ਫਹੌਜੀ ਮੁੱਖ ਮੈਂ ਬਾਤਾਂ ਕੌਣ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਉਣ ਤੂੰ ਅਪਣਾ
 ਨਾਮ ਬਤਾਇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸੁਣ ਰੇ ਭਉਂਦੂ ਹਮਰਾ ਨਾਉ ॥ ਏਕੰਕਾਰ
 ਕੀਆ ਬਨਾਉ ॥ ਤੂੰ ਭੀ ਭੂਲਾ ਗੋਰਖ ਭੂਲਾ ॥ ਅਉਧ ਵਧਾਈ ਮਨ ਮਹਿ ਫੂਲਾ ॥ ਏਕੰਕਾਰ

ਹਮਾਰਾ ਨਾਉਂ ॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉਂ ॥ ੨ ॥ ਝੰਗਾਰਨਾਥ ਵਾਚ ॥ ਬਿਨ
ਭਿਕਨਾਈ ਕਿਉਂ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ॥ ਬਿਨ ਦੂਯੈ ਕਿਉਂ ਬਾਲਕ ਪਲੈ ॥ ਬਿਨ ਧਨਖ ਕਿਉਂ ਤੀਰ
ਚਲਾਵੈ ॥ ਬਿਨ ਚਰਨ ਕਿਉਂ ਨਗਰ ਸਿਧਾਵੈ ॥ ਝੰਗਾਰ ਪੂਛੈ ਸੁਨ ਰੇ ਬਾਲੇ ॥ ਬਿਨ ਕੁੰਜੀ ਕਿਉਂ
ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਲੇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਉਲਟ ਕਉਲ ਦੀਪਕ ਕਉ ਜਾਲੈ ॥ ਲਿਵ ਲਾਰੀ
ਤੂਂ ਬਾਲਕ ਪਾਲੈ ॥ ਸੁਰਤਿ ਬਾਂਧੀ ਤੇ ਤੀਰ ਚਲਾਯਾ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਲੇ ਨਗਰ ਸਿਧਾਯਾ
॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਝੰਗਾਰ ਬਾਲੇ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਤਾਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਝੰਗਾਰਨਾਥ
ਭੀ ਹੋਲਾ ॥ ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਹ ਹੋਇ ਕਰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ
ਤੇ ਆਗੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਦਾ ਸਭੇ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੋਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਏਡਾ ਵਡਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ
ਕਰਤਾਰ ਥੀਂ ਅਸਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤਲੇ ਨਾਹੀਂ ਆਵਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਥੀਂ ਆਦਿ
ਲੈ ਬਹੁਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਅੱਗੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਪਰ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਨਾਹੀਂ ਹੋਇਆ ਪਰ ਹੋਰਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਥੀਂ ਕਬੀਰ ਸਭ ਸੇ ਵਸੇਖ ਭਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਇਕ ਕਬੀਰ ਏਥੋਂ ਤੀਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰਸ ਭੀ
ਇਸ ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਹੀਂ ਕੀਤਾ
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੋਂ ਹੁਣ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ
ਸੌਂ ਪਿਆਰੇ ਇੱਕੋ ਹੀ ਜੇਹੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਜੇਹਾ ਕੋਈ
ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇੱਕ ਜਟੇਟਾ ਹੋਸੀ ਪਰ ਅਸਾਨੋਂ
ਪਿੱਛੇ ਸਉ ਬਰਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੋਸੀ
ਕਿ ਤੁਸਾਡੇ ਜੇਹਾ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀ ਆਨ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਡੀ
ਆਨ ਇਸਵਾਸਤੇ ਨਾ ਰਖਸੀ ਕਿ ਅਸਾਨੋਂ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਦਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਕੇਹੜੇ ਬਾਂਈ ਅੰਦਰ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਟਾਲੇ
ਦੇ ਪਰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਸੀ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤ ਸਭ ਇੱਕੋ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪਰ
ਕਬੀਰ ਨਾਲੋਂ ਬਡਾ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਕੋ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੋ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਆਏਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੁਨ
ਮੀਨਾ ਪਰਸ਼ਤ ਤੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਓਥੋਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ

ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੋਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉਪਰ ਆਹੇਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ ਜੀ ਇਥੋਂ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਤਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ
ਮਿਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਸੋਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆਹੈਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ
ਬਾਬਾ ਜਿੰਦਾ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਜਿੱਥੋਂ ਤੋਝੀ ਜਲਅਰ ਪੈਣ ਹੈ ਸਭ ਉਸਦੇਹ ਕਮ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਹੈਨ
ਅਤੇ ਅਗਨਿਆਤ ਮਿਟੀ ਏਹ ਭੀ ਉਸਦੇ ਆਖੇ ਵਿੱਚ ਹੈਨ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਜਿੰਦਾ ਮਿਲੇਗਾ
ਉਸ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਆਖਣਾ ਚਾਹੀਏ ਹੋਰਸ ਤਾਈਂ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਆਖਣਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਭੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਫਿਰਦੇ ਆਹੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇਤੂ ਅਸਾਂ ਥੀਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਸੈਂ ਜਦ ਅਸੀ ਮਿਲਣ
ਗਏ ਸੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਦ ਗਏ ਸੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਦ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ
ਵਿਚ ਟੁਬਕੀਲਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਬ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤ੍ਰੈ ਦਿਨ ਉਸੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਸੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਐਸਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਕੀ ਸੱਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਨੂੰ
ਆਸਰਾਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿੰਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਕਾਲ ਦੇ ਵੱਸ ਨਾ ਆਵੇ
ਹੱਥੋਂ ਕਾਲ ਉਸਦੇ ਵੱਸ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਰੰਗ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ
ਆਸਣ ਕਿੱਥੇਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਲਾਲੀ
ਨਾਲ ਕੋਈ ਲਾਲੀ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰੋਮ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਰੰਗ ਹੈਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਭੀ ਦੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਤੇ ਰਸਨਾ ਥੀਂ ਬੋਲਦਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਥੀਂ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੋ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰਿਹਾਹੈ ਰਾਹਿਰ ਰੰਭੀਰ ਰਾਹਿਰ ਰੰਭੀਰ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ
ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਬਿਨਾਂ ਏਹ ਨਿਸ਼ਾਂ ਅਸਾਡੀ ਕਉਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਹੁਣ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰ ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਅਜੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ
ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਾਈ ਸਾਇਤ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ
ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਗੋਰਖਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਰੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਥੇ ਜਤੀਓ ਕਿਸੇ ਕੋ ਬੋਲਣੇ ਕੀ
ਸਮਰਥ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਘਰਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਜੀਜੇ ਕਰਕਹੇਤਾਂ ਮੈਂਜਾਤਾਂ ਹੋਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ
ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਬੋਲਣੇ ਕੀ ਸ਼ਕਤਹੈਤਾਂ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪ
ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਜਾਹੇ ਨਾਥ ਜੀ ਤਾਂ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਬੜੇ
ਤਉਨਾਲ ਕਹਿਆ ਰੇ ਮਾਈ ਮੰਡਿਆ ਆਦੇਸਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਿਯੋਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹੋਠਾਂ
ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਾਈਤਾਂ ਫੇਰ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਰੇ ਮਾਈ ਮੰਡੇ ਈਲਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਮਾਈ ਮੰਡ ਗੋਰਖ ਕਹੀਏ ਜਿਨ ਤਮ ਕਉ ਅਕਲ ਨ ਦੀਨੀ
॥ ਹਾਥ ਫੌਰੀ ਕੰਨੀਂ ਮੰਦ੍ਰਾਂ ਸੁਰਤਿ ਬੁਧਿ ਸਭ ਫੀਨੀ ॥ ਮੰਡ ਮੰਡ ਇਆ ਗੋਤ੍ਰਲ ਜਾਇਆ ਭੀ

ਕੁਝ ਜੋਗ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਘਰ ਨਾਥਾ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਢੁੱਡੁ॥ ਰਿਨ
ਵਲੱਲੀ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਾਇਆ ਫਿਰਦਾ ਮੂਰਖ ਝੁੱਡੁ॥ ਤਾਂ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸ਼ਰਮਿਦੇ
ਹੋਇਕੇ॥ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਵਾਚ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਕਰ ਕਾਮ ਰਾਵਾਇਆ॥ ਕਵਨ
ਜੁਗਤ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਕਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਜੀਤਾ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ
ਕਰ ਭਏ ਅਤੀਤਾ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਲੋਕ ਪਰਹਰੈ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਕਾਲ ਸਿਰ ਟਰੈ॥ ਕਵਨ
ਜੁਗਤ ਕਰ ਮੋਹ ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਜਾਪੈ॥ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੰਘਰ
ਅਵਧੂਤਾ॥ ਦੇਹੋ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੋਹ ਸਪੂਤਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ॥ ਸਚਿ ਜਾਣਿਆ
ਤਾਂ ਕਾਮ ਰਾਵਾਇਆ॥ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸਿਉ ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ॥ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਤਾਂ ਕਰੋਧ
ਕਉ ਜੀਤਾ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਲੋਭ ਪਰਹਰੈ॥ ਸਿਮਰਨ
ਕਰਾ ਕਾਲ ਸਿਰ ਟਰੈ॥ ਏਕੈ ਜਾਨਿਆ ਮੋਹ ਨ ਬਿਆਪੈ॥ ਸੁਣ ਸੰਘਰ ਕਹੈ ਨਾਨਕ
ਅਵਧੂਤਾ॥ ਤੂੰ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਪੀਹਣਹਾਗੀ ਕਾਪੂਤਾ॥ ੩॥ ਸੰਘਰ ਨਾਥ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ
ਠਹਿਰੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਪਤੁਚੇ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਕਰ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ॥
ਕਵਨ ਜੁਗਤ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਓ॥ ਸੰਘਰ ਪੂਛੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ॥ ਤੁਮਾਂ ਅੰਤਰਬਾਹਰ ਗੰਦਮ
ਗੰਦੇ॥ ੪॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ॥ ਮਾਨ ਤਿਆਗ ਠਹਿਰੇ ਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ
ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਰ ਠਾਕ ਨਾ ਪਾਇ॥ ਤਉ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਗਏ ਮਿਲਾਇ॥
ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਘਰ ਅੰਧੇ॥ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਗੰਦਮ ਗੰਦੇ॥ ਤਾਂ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਭੀ ਸ਼ਰਮਿਦਾ
ਹੋਇ ਕਰ ਰਾਇਆ॥ ੫॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਮੈਂ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਿਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਹਾ ਤਮਾਸਾ ਢਿੱਠਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਪਹਾੜ ਕਈ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਜੋ ਮੌਤੀ
ਹੈਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਦਾ ਕੇ ਹੀਰਾ ਹੈ ਕੇ ਸੋਨਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕੇ ਕੁੱਪ ਹੈਨਹੀਂ ਜਾਣੀਦਾ ਜੋ ਪੰਨੇ
ਹੈਨ ਜਾਂ ਲਾਲ ਹੈਨ ਇਸ ਪਹਾੜ ਦਾ ਕੁਛ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਕਿਆ ਅਸਥਰਜ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਉ ਮੀਨਾਖਦੇ ਹਨ
ਜੇ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮੀਨਾਕੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ
ਤਾਂ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰ ਚਲੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਨਾ ਹੋ
ਬਲਦੇ ਅਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਭੀ ਜਾਓ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਦੇ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਭੇਜਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੁਮਾਂ ਰੇ
ਜੀ ਆਵੈ ਸੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਜੋ ਗੀਸ਼ਰ ਹੈ ਤਿਸਦਾ
ਬੈਲਣਾ ਅੱਖਰੋਂ ਹੀ ਜਾਣਾ ਗਿਆ ਹੈ ਏਕ ਬਾਰ ਖੋਜਾ ਵੈਦਿ ਬਾਰ ਖੋਜਾ ਕਹੋ ਤਾਂ ਬੁਲਾਇ

ਲਿਆਵੀਏ ਗੇ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮੰਗਲਨਾਥ ਐਸੀ ਤਰਹ ਲਿਆਵੇ ਜੋ ਸੇਵਕ
 ਹੋਇਕਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇਵਕ ਉਸਕੇ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਦੇ
 ਪਾਸੋਂ ਨੀਰਾ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪ ਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕਿਉਂਕਰ ਹੋਵੈ ਜੇ ਉਸ ਆਖੈ
 ਨਿਉਂ ਚਲੀਐ ਅਰ ਉਸਦੇ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਉਪਜੈ ਤਾਂ ਨਿਉਂ ਖੜਾ ਹੋਵੈ ਅਰ ਜੋ ਆਪਸ ਤੇ
 ਉਚਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਉਸਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੈ ਤਾਂ ਨਿਵੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾ ਨਿਵੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਤੈਂ ਅਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਿਛੁ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਘੁੱਘੁਨਾਥ
 ਤਾਂ ਬੋਲਤਾਈ ਨਾਹੀਂ ਐਰ ਚਰਪਟ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਏਕ ਜੈਸਾਈ ਹੈ ਅਰ ਅਉਰ ਸਿੱਧ ਸਥ
 ਖੇਸੂ ਭੇਸੂ ਹੈਨ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੈ ਤਾਂ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਤਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਯਾ ਪਰ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਤਰਹ ਆਇ ਕਰ ਕਹਿਆ
 ਆਦੇਸ਼ ਓਂ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਆਦੇਸ਼ ਭਲਾ ਕੀਆ ਜੋ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਤਾਈਂ ਦਰਸ਼ਨ
 ਦੀਆਂ ਹੈ ਏਹ ਬਚਨ ਮੂਰੋਂ ਆਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕਉ ਹਾਥ ਲਾਉਣੇਕੇ ਦੇਖਿਆ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਹੇ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਾ ਭਾਉ ਦੇਖਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਕੇ ਹਾਥ
 ਪਕੜ ਲਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਉਸਕੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰ ਲਾਏ ਅਤੇ ਮੂਰੋਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਆਦੇਸ਼
 ਏਕੰਕਰ ਕੋ ਆਦੇਸ਼ ਆਉ ਮੰਗਲਨਾਥ ਪੂਰਨ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ
 ਜੀ ਈਹਾਂ ਕਉਨ ਮਨੋਰਥ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸ਼ਨ
 ਕਉ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਧੰਨ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹਮਕਉ
 ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਹੈ ਅਰ ਚਲੋ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲੇਵੇ ਅਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ
 ਮੰਗਲਨਾਥ ਤੁਮ ਚਲੋ ਹਮ ਸਹਿਜ ਸੇ ਆਉਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਹਾ ਭਲਾ ਤਪਾ ਜੀ
 ਜਿਵੇਂ ਆਪਦੀ ਰਜਾਇ ਪਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਭੁਗਤਿ ਲੇ ਆਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
 ਮੰਗਲਨਾਥ ॥ ਹਮ ਕਉ ਭੁਗਤਿ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਉ ॥ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਆਤਮਰਾਉ ॥ ਸ਼ਾਂਤ
 ਭਈ ਜਬ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ ॥ ਦੇਖਤ ਹੀ ਆਤਮਾ ਆਧਾਯਾ ॥ ਸੁਣ ਮੰਗਲਨਾਥ ਇੱਕ ਬਾਤ
 ਹਮਾਰੀ ॥ ਹਮਰਾ ਤੁਮਰਾ ਏਕ ਅਧਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਗਿਆ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਜਬ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੱਭੇ ਭੇਖ ਇੱਕੇ ਜੇਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਿਤੇ ਕੋਟਾਂ ਮੱਧੇ
 ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੇਖੀ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਜੇ ਸੱਭੇ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਵਨ ਤਾਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਉਧਰ
 ਜਾਵੇ ਪਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਅੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਲੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇੱਕ ਸੰਭੂਨਾਥ ਹੈ ਓਹ ਭੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ
 ਮੰਗਲਨਾਥ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੰਗਲਨਾਥ ਸਿੱਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾਹੀਂ

ਅਤੇ ਭੇਖ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਤ ਗੁਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਸਤ ਗੁਰ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਦਾ ਸਿੱਖ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋਗੀ ਦਾ ਭੇਖ ਕਿਉਂ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਨੂੰ ਗੋਰਖ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈਸੀ ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਨੀ ਵਲ
 ਕਰਤਾਰ ਛਿਕ ਲਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਿਆ ਮਜਾਲ ਹੈ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿਉਂ ਓਹ
 ਆਪਭਾਟੇ ਦਾ ਖਸਮ ਆਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਦਿਸ਼ਟਿ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਤੁਧੇ ਨੂੰ
 ਬਖਸ਼ੀ ਆਹੀ ਤਿਚਰਾਂ ਨੋਂ ਸੰਭੂਨਾਬ ਜੋਗੀ ਆਯਾ ਪਰ ਕਿਸ ਤਰਹ ਆਯਾ ਜੋ ਇੱਕ ਮੁੰਦ੍ਰਾ
 ਤੇ ਇੱਕ ਫੁਰੂਆ ਤੇ ਇੱਕ ਬੈਰਾਗਣ ਏਹ ਤਿੰਨੇ ਲੀਤੇ ਆਹੇ ਆਖਿਓਸੁ ਆਦੇਸ਼ ਓਨਾਨਕ
 ਬਲੇ ਆਦੇਸ਼ ॥ ਸੰਭੂਨਾਬ ਵਾਚ ॥ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਹਿਰੋ ਫੁਰੂਆ ਲੇਹੋ ਹਾਬ ਮਾਹਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥
 ਗੋਰਖਨਾਬ ਕੇ ਰੇਲੇ ਹੋਵੇ ਬਿਘਨ ਨ ਕੋਈ ਲਾਗੀ ॥ ਸੰਭੂ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਦਰਸ਼ਨ
 ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਖੂਲ੍ਹੇ ਤਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਇਆ ਅਸਥਿਰ ਧਰਨਿ ਨਾ ਪੜਤੀ ਜਬਲਗ
 ਧਰਨ ਅਕਾਸਾ ॥ ਸੌਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਉਲਟ ਕਮਲ ਪਰਕਾਸਾ ॥ ਸੁਨ ਸ਼ਹਿਰਕਾ
 ਮਰਗ ਪਾਵਹੁ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈਐ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਮਹਿ ਰਹੋ ਆਗਮ ਨਉ ਸਿਧਿ
 ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਸੰਭੂਨਾਬ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਸਕਾਰਬ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਗੁਰ ਗੋਰਖ
 ਕਉ ਬਾਪੇ ਤਾਂ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮ ਪਦਾਰਬ ॥ ੪ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਚ
 ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਹਮਰੀ ਮਤਾ ਮਸੂਰਤ ਸੋ ਹਮ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਫੁਰੂਆ ਹਾਬ ਨਾ ਲੇਵੋਂ ਕਬਹੂੰ ਨਾਉਂ ਪਰੇ
 ਭੇਖਾਰੀ ॥ ੧ । ਬਿਘਨ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲੇ ਭਾਗੇ ਹਿਰਦੇ ਸੱਚ ਚਿਤਾਰੀ ॥ ਸੁਣਹੁ ਸੰਭੂ ਨਾਬ ਜੋਗੀ
 ॥ ਏਕ ਨਿਰੀਜਨ ਪਾਇਆ ਫਿਰਤੇ ਸਦਾ ਅਰੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਯਾਂ ਮੇਰੀ ਜੁਗ ਜੁਗ
 ਅਸਥਿਰ ਸਚ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ॥ ਹਮਰੀ ਕਾਯਾਂ ਕਬੇਨ ਪੜਤੀ ਬਿਨਸੇ ਧਰਨ ਅਕਾਸਾ ॥ ੨ ॥
 ਸੁਨ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਅਸਥਿਰ ਕੀਆ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਹਮਾਰੀ ਕੀਨੀ ਨਉ
 ਨਿਧ ਖੜੀ ਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਭੂ ਨਾਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥ ਗੋਰਖ ਜੈਸੇ
 ਰੇਲੇ ਕੇਤੇ ਮਾਂਗੇ ਖੜੇ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸੰਭੂਨਾਬ ਵਾਚ ॥ ਗੋਰਖ ਤੁਮਰੀ ਦਿਸ਼ਟਨ
 ਆਵੈਤੁੰਤੇ ਬਡੇ ਹੰਕਾਰੀ ॥ ਕਉਨ ਬੂੰਦ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕ ਕਉਨ ਕਹੈ ਮੈਹਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥
 ਕਉਨ ਭੂਤ ਲਗਾ ਹੈਤੁੰਝ ਕਉਤੁੰਤਾਂ ਆੰਰਾ ਬੈਰਾ ॥ ਸਧ ਬੁਧ ਤੁਮਰੀ ਸਭ ਬਉਰਾਨੀ ਮੁਖ
 ਤੇ ਬੇਲੇ ਕਉਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਿਧ ਸਾਧ ਕਉ ਮਾਨੈ ਨਾਹੀਂ ਨਾਬ ਜਤੀ ਸਭ ਨਿੰਦੇ ॥
 ਤੁਮਕਹੁ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਪਾਈ ਉਪਜੈ ਮਾਟੀ ਗੰਦੇ ॥ ਸਿੱਧ ਪੀਰ ਸਭ ਉਸਕੇ ਕੀਏ ਆਪੇ
 ਬਲਤ ਬਲਾਈ ॥ ਉਸ ਕਉ ਨਿੰਦਹਿ ਕਵਨ ਤੁੰਕਹੀਐ ਕਿਆਤੈ ਰਿਧਸਿਧ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥
 ਸੰਭੂਨਾਬ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਕੌ ਗੁਰੂ ਨ ਮਿਲਿਆ ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਭਰਮੇਬਾਕਾ ਗਾਰਭੇ
 ਜੂਨੀ ਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਗੋਰਖ ਕਉ ਹਮ ਬੰਦਾ ਜਾਣੈ
 ਨਰਦ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰੀ ॥ ਮਹਾਂਦੇਵ ਕੀ ਬਿੰਦ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਬੈਠ ਹੋਇ ਹਜੂਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ

। ਦੇਵ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਤਪੇਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸਭ ਉਸ ਹੀ ਕੇ ਬੰਦੇ ॥ ਏਕ ਮਾਟੀ ਜੋਤ ਸਭ ਏਕ ਨਿਰਮਲ
 ਕਹੁ ਭਾਵੇਂ ਗੰਦੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਭਾਈਹਮਰੇਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉਂ ਮਨ ਮਾਨੇ ॥ ਸਿੱਧ ਜਤੀ
 ਸਭ ਬਉਰੇ ਦੇਖੋ ਉਨ ਕਉ ਕਦੀ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਭੂਨਾਥਾ ਹਮ ਗੁਰ ਪੂਰਾ
 ਮਿਲਿਆ ॥ ਤੂ ਜੋ ਨਿੰਦ ਹਮਾਰੀ ਕਰਤਾ ਝੰਗਾਰ ਸਾਥੇ ਤੂ ਭੀ ਗਲਿਆ ॥ ੪ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੁ
 ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਭੂ ਭੀ ਖਪ ਕਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਕਿਆ
 ਬਕਨ ਹੋਯਾ ਅਰ ਕਿਆ ਬਚਨ ਸੁਨਿਆ ਅਰ ਕਜਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਓਹਤਾਂ ਅੰਰੀਆਂ ਬੌਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮੰਗਲਨਾਥ
 ਜੀ ਸੰਭੂਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾਂ ਹੈਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਣੇ ਬਿਰਦ ਕੀ
 ਤੇ ਹਾਨ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਪਰ ਸੱਚੇ ਕਉ ਝੂਠਾ ਕਹਿਤਾਂ ਹੈਤਾਂ ਪਤੱਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾਂ ਹੈਤਾਂ
 ਸੰਭੂਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕੁਛ ਉਸਕਾ ਅੰਗ ਰਖਤਾਂ ਹੈਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੰਭੂਨਾਥ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਕੁਛ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹਬਾਤਾਂ ਜੋਗ
 ਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਲੇ ਕਉ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਜਾਤਾਂ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੰਭੂਨਾਥ
 ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਦੇਖ ਤਾਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਸੇ ਦੇੜੇਲੇ
 ਜਾਇ ਬਨੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਸੰਭੂਨਾਥ ਏਕ ਬੇਰ ਛਡਕੇ ਦਸ ਬੇਗੀ ਕਹੋਤੋਂ
 ਐਸੀ ਬਾਤਕਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਆਕੇ ਸਾਧ ਹੀ ਨਿਵੇਂਗੇ ਅਰ ਹੰਕਾਰੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ
 ਸਾਧ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਨਿਵਤਾਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਜੀ ਏਨੀਂ ਬਾਤੀਂ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਜੀ ਕੇ
 ਪੂਛੋ ਤਾਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਸ਼ਰਮਿਦਾ ਹੋਇਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਲਗਾ ਪੁੱਛਨ ਕਿਉਂ ਜੀ ਮੰਗਲ
 ਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾਂ ਹੈਤਾਂ ਗੋਰਖ ਮੌਨੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਿੱਧੇ
 ਨਾਥੇ ਜਤੀਓ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੌਂ ਕਿਆ ਝਗੜਾ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਵੂਹ ਜੈਸਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੈਕਿਛੁ
 ਉਸ ਸੋਂ ਸ਼ਰੀਕਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅੰਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰਜਨ ਕੇ
 ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਅਰ ਛਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਸਤੇ ਸਭਕੇ ਭਲਾ ਜਾਨੈ ਭਲਿਆਂ
 ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਏਹ ਲੱਛਣ ਹੈਨ ਇਉਂ ਨਾ ਕਹੀਐ ਜੋ ਹਮ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅੰਰ ਕੋਈ
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੰਭੂਨਾਥ ਜਲ ਬਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੋਰਖਨਾਥ ਮੌਨੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਗੋਪੀਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਮਨ ਕੁਛ ਕਹੋ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਮ ਜੋ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਸਤ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ਪਰ ਅਤੀਤ ਛਕੀਰ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ
 ਭਲੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਚਰਚਾ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਕੇ ਘਰ ਕਰੀਐ ਭਲਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਏਹ ਲੱਛਣ
 ਹੈਨ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇੱਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੈਨ ਸੋ ਛਕੀਰਾਂ ਦਾ ਬਿਰਦ ਸਭ ਇੱਕੋ ਹੈ
 ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੋਪੀਚੰਦ ਜੀ ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ
 ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਐਸਾ ਹੀ ਚਾਹੀਏ ਪਰ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਉਸਦੇ

ਹੀ ਲੱਛਨ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚਲੋ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੀਨ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਚਲੋ ਅਤੇ ਸੁਮੇਰ
ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਦੀ ਚਲੀ

ਆਗੇ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਆਪਸਵਿਚ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਨ ਗੋਰਖ ਸਮੇਤ
ਨਉ ਨਾਥ ਚਉਰਸੀ ਸਿੱਧ ਛਿਅ ਜਤੀ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਭੀ
ਜਾਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਓ ਸਿੱਧੇ ਜਤੀਓਤਪੀਓ ਆਦੇਸਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਆਦਿਪੁਰਖ ਕਉ ਆਦੇਸਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਆਉ
ਤਪ ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਹੂਆ ਨਾਨਕ ਤਪ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਕ੍ਰਿਤਰਥ ਕੀਆ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਅਤੇ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕੀ ਗਿਆਨ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਤਪ ਜੀ ਤੁਮ ਜੋ ਗੀਆਂ ਕਾ ਭੇਖ ਲੇਵੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਹਿਰੋ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ
ਸਿੱਧੇ ਹਮਨੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਕਹਾ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਤੁਮਰਾ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸਿੱਧੇ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਸੱਤ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਕਹਾ ਓਹ ਕੌਣ ਸੀ ਸਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
ਮੁਖ ਵਾਕ ॥

ਆਦਿ ਸੱਚ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਹੈ ਭੀ ਸੱਚ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚ ॥ ਹੇ ਸੰਤੇ
ਵੁਹ ਕਰਤਾਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸੱਤ ਹੈ ਅੰਰ ਸਿਫ਼ਤੀ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਜੀ ਬੋਲੇ
ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੀਉ ਭੀ ਤੋ ਸਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵੁਹ ਕੈਜੇ ਸੱਤ ਹੈ ਜੋ ਜਨਮਤੇ
ਅਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਥੀਂ ਲੋਕਰ ਖੋਟੀ ਬਾਸ਼ਨਾ ਸੇ ਦੱਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅੰਰ ਜੂਨੀਓਂ
ਮੈਂ ਭੁਮਤੇ ਹੈਂ ਵੁਹ ਜੋ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਸੇ ਚੇਤਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਤੇ ਸੂਖਮ ਹੈ ਆਨੰਦਮਈ
ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ
ਦਾਸੀ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਭ੍ਰਮਾ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇਨਾਥ ਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸ
ਕੇ ਉਪਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਗੋਰਖ ਚੁਪ ਕਰ ਗਇਆ
ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੇ ਸਿੱਧੇ ਨਾਥੇ ਤਪੇ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਝੰਗਾਰ
ਨਾਥ ਨੇ ਮਧ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਆਇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਝੰਗਾਰਨਾਥ
ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਝੰਗਾਰਨਾਥ
ਇਹ ਕਾਸਕਾ ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੰਗਾਰਨਾਥ ਕਹਿਆ ਤਪ ਜੀ ਇਸਕੇ ਪੀਓਲਿਵਲਾਗਤੀਹੈ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਝੰਗਾਰਨਾਥ ਵਾਚ ॥ ਭਾਠੀ ਸਾਜੋ
ਲਾਹਣ ਮਾਡੇ ਕਸਿ ਕਉ ਬੀਰ ਸਮਾਵੇ ॥ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ ਨਲੀ ਹੋਇ ਚਲਤੀ ਤਬ ਏਹ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਵੇ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਤਬ ਤੂ ਜੋ ਗੀ ਹੋਵੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਧਨ

ਸਭ ਕਾਟੇ ਸਗਲੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਵੈਂ ॥ ੧ ॥ ਹੋਵਹੁ ਮਤਿਵਾਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ ਮਗਨ ਹੋਇ ਲਿਵ
 ਲਾਗੀ ॥ ਸੁਰਤਿ ਬੰਧਨ ਚਲਤਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਦਰਬਾਰ ਖੜ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ਐਸੀ ਸਤਿਜ
 ਫਿਰਤ ਮਤਵਾਰੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਜਹਾਂ ਦੇਖੈ ਤਹਾਂ ਏਕ ਸੁਆਮੀ ਹਿਰਦੈ ਅੰਦਰ
 ਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਲਾਹ ਪੂਜੀ ਸਾਬ ਨਿਬਾਹੋ ਖਾਲੀ ਖੇਪ ਨ ਜਾਵੋ ॥ ਝੰਗਾਰਨ ਥ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ
 ਬਾਲੇ ਤਬ ਤੁਮ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ
 ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਲਾਹਣ ਮਾਂਡੀ ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਸਿ ਪਾਈ ॥ ਭਾਉ
 ਭਾਠੀ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਣ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ ॥ ਸਿੱਧੇ ਹਮ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ ਨਾਹੀਂ ॥ ਜੋ
 ਮਤਵਾਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ ਕਿਨ ਮਤਵਾਲਿਓ ਮਾਹੀਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਰਤਿ ਨਲੀ ਭਾਉ
 ਬਾਸਨ ਕੀਨ ਅੰਤਰ ਧਾਰ ਚੁਆਈ ॥ ਦਇਆ ਸੁਰਾਹੀ ਸਹਜਿ ਪਿਆਲ ਗੁਰਮਤਿ ਪੀਵਹੁ
 ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਫਿਰੈ ਮਤਵਾਲੇ ਏਕ ਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੈ ॥ ਜਹਿ ਦੇਖਾ ਤਹਿ ਏਕ
 ਸਰੂਪੀ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਚੇਲੇ ॥ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ਸਿੱਧੇ ਆਠ ਪਹਿਰ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਹਾਂ ਮਤਵਾਲ ਜਹਾਂ ਏਕੰਕਾਰ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਫੇਰਸਿੱਧਾ ਮਿਲਕਰ
 ਕਹਿਆ ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿੱਚ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਧਨਿ ਜੋਬਨ ਕੀ ਕਰੈ ਨ ਆਸਾ ॥ ਪਰ
 ਤ੍ਰਿਅ ਅੰਗ ਨ ਲਾਵੈ ਪਾਸਾ ॥ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਲੈ ਘਟ ਮਹਿ ਜਰੈ ॥ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬਤੀ
 ਕਰੈ ॥ ਬੋਲੈ ਪਰਬਤ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ॥ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ਸੋ ਨਿਗ੍ਰਹੀ ਜੋ
 ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਕਹੈ ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਭਿਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਪ੍ਰੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ ॥ ਸੋ ਗਿਰਹੀ
 ਗੰਗਾ ਕਾਨੀਰ ॥ ਬੋਲੇ ਈਸ਼ਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ॥ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ੩ ॥ ਸੋ ਅਉਧਤੀ
 ਜੋ ਧੂਪੈ ਆਪਿ ॥ ਭੋਜਨ ਭਿਖਿਆ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪਿ ॥ ਅਉਹਟਿ ਪਟਣ ਮੈਂ ਭਿਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਸੋ
 ਅਵਧੂਤੀ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰ ਚੜੈ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਰਖ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ॥ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ੪ ॥ ਸੋ
 ਉਦਾਸੀ ਜੋ ਪਾਲੈ ਉਦਾਸ ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਰੈ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਸ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਮੂਰਤਿ ਕੀ
 ਪਾਏ ਗੰਢਿ ॥ ਤੀਰਥ ਪਰਸੈ ਨਉਸੈ ਸਠਿ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀਚੰਦ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ॥ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ
 ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ੪ ॥ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋ ਉਲਟੈ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਸੁਨ ਮੰਡਲਿ ਮਹਿ ਰੋਪੈ ਥੰਮ ॥ ਅਹਿਨਿਸ
 ਅੰਤਰ ਰਹੈ ਧਿਆਨ ॥ ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਸੱਤ ਸਮਾਨ ॥ ਬੋਲੈ ਭਰਥਰਿ ਸੱਤਿ ਸਰੂਪ ॥ ਪਰਮ ਤੱਤ
 ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
 "ਕਿਉਂ ਮਰੈ ਮੰਦਾ ਕਿਉਂ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇਕਆ ਖਾਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥ ਆਸਤ
 ਨਾਸਤ ਏਕੈ ਨਾਉ ॥ ਕਉਣ ਸੁ ਅੱਖਰ ਜਿਤ ਰਹੈ ਹਿਆਉ ॥ ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ ਵਰਤਹਿ ਪੂਤ
 "ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਨਾ ਅਉਧੂਤ ॥ ਧੂਪ ਛਾਉ ॥ ਜੇ ਸਮ ਕਰ ਸਹੈ । ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਗਾਰ ਕੌ ਲਹੈ
 "ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਕਾਹੇ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸੱਤ ਸਰੂਪ ॥
 ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥ ਫੇਰ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ॥ ਕਾਮ ਤਿਆਗ ਲੋ

ਕ੍ਰੋਧ ਤਿਆਗ ਲੋਲੋਭ ਤਿਆਗ ਲੋ ਮੇਹੰ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਲੋ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਲੋ ਲੋਭ
ਤਿਆਗ ਲੋ ਚਰਪਟ ਬਚਨ ਮੁਖਿ ਸੋਹੰ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਨਾ ਕਾਮ ਤਿਆਗ
ਲੋਨ ਕ੍ਰੋਧੰ ਤਿਆਗ ਲੋ ਨ ਤਿਆਗ ਲੋ ਲੋ ਭੀ ਨ ਤਿਆਗ ਲੋ ਹੰਕਾਰ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ
ਭੁਗ ਕਰਣੰ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਅਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਚਰਪਟ ਵਾਚ ॥ ਸ਼ਿਵ ਪਕਹਿ ਸ਼ਕਤਿ
ਗਵਾਇ ਲੋ ਮਨਸ਼ਾ ਠਹਰਾਇ ਲੋ ਮਨਿ ਕੋ ਪਰਬੋਧ ਲੋ ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਲੋ ਬਿਡੂਤ
ਛੁਇ ਲੋ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਗ ਲੋ ਚਰਪਟ ਸਮਾਲ ਲੋ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਾਰ ਪਾਇ ਬੋ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸ਼ਿਵ ਨ ਪਕਹ ਲੋ ਸ਼ਕਤਿ
ਨ ਗਵਾਇ ਲੋ ਮਨ ਕੌਨ ਪਰਬੋਧ ਲੋ ॥ ਦਰਸ਼ਨ ਨ ਪਾਇ ਲੋ ਤਉ ਵਡਭਾਗਹਮ ਆਪ ਲੋ
॥ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਸਮਾਲ ਲੋ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪਾਇਲੋ ॥ ੪ ॥
ਹਮ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕਰਬੋ ॥ ਪੰਚ ਪਚੀਸ ਹਮ ਆਗੈ ਕਾਰ ਕਰਿ ਬੋ ॥ ਪੰਜੇ ਤੱਤ ਪੰਜੀ
ਪ੍ਰਕਿਤਤਾਂ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣਚਾਰ ਅੰਤਕਰਣੋਂ ਇੰਦ੍ਰੈ ਸਤ ਹਮ ਬੰਧ ਬੋ ॥ ਰੋਦਾਂਇਕੀ ਹਮਾਰੇ ਆਗੇ
ਖੜੇ ਹੈਂ ਪਚਾਸ ਪੜ੍ਹਤਰ ਭਾਗ ਬੋ ॥ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਬਡ ਭਾਗ ਬੋ ਸੁਣ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਬੋ ॥ ੫ ॥
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਘੁੱਗੂ ਨਾਥ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਘੁੱਘੂ ਨਾਥ ਤੂ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ
ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਦੁੱਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਕਿਆ ਜਾਪੈ ਵੂਹ ਕੈਸਾਹੈ ॥ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਕਿਆ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਨ ਬੋਲਣਹਾਰਾ ॥ ਸੇਵਕ ਪੂਜਾ ਰਹਿਤ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਬੁਲਾਇਆ ਚਾਹੀਐ
॥ ਦਰਸ਼ਨ ਆਛਾ ਮਰਮ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕੈਸਾ ਪ੍ਰਤ੍ਤਪੈ ॥ ਕਹੈਨਾਨਕ ਸੁਣ ਘੁੱਘੂ
ਨਾਥ ਅਰਦਾਸ ਹਮਾਰੀ ॥ ਏਕ ਬੋਲਹੁ ਤਾਂ ਕਾਰੀ ॥ ੬ ॥ ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
॥ ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਪਾਇ ਬੋ ॥ ਜਤੀ ਨ ਸਾਧਬੋ ॥ ਸਿਧ ਨ ਨਾਥ ਬੋ ॥ ਬੋਲਬੋ ਪਕਹਾਇ ਬੋ ॥ ਸਿੰਝੀ
ਨਾਬਜਾਇ ਬੋ ॥ ਨਾਉਂ ਨਧਰਾਇਬੋ ॥ ਨਾਦਅਨਾਦ ਧਰਮ ਸੁਣਾਇ ਬੋ ॥ ਸਭ ਏਕੰਕਾਰ ਖੇਲ
ਬੋ ॥ ਸਿਵ ਸ਼ਕਤਿ ਮੇਲ ਨ ਮੇਲ ਬੋ ॥ ਧਿਆਨ ਨ ਧਿਆਇ ਬੋ ॥ ਘੁੱਘੂ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾਨਕ ਸਾਧ
ਬੋ ॥ ਸੱਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੁਮ ਲਾਧ ਲੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘੁੱਘੂ ਨਾਥ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਉਸਕੇ
ਚਰਨਾਂ ਕੋ ਦੋਹਿਆ ॥ ਤਾਂ ਘੁੱਘੂਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂਜਾਇਆਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਮੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਏਕ ਜਾਨਿਆ ਤਾਂ ਤੁਮ ਪਛਾਇਆ ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥
ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਆਗੈ ਘੁੱਘੂ ਨਾਥ ਮੈਂ ਓਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਘੁੱਘੂਨਾਥ
ਦੇਹਾਂ ਚਰਨ ਬੰਦਨ ਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰ ਚੰਬਾਨਾਥ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀਂ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਚੰਬਾਨਾਥ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਲਾਈਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਬੋਲਹੁ ਹੋ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀਂ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਕਉਨ
ਤੁਮਰਾ ਮਤਿ ਮਸੂਰਤਿ ਰਹੇ ਕਉਨ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਹੀ ॥ ਦੇਖੀ ਤੁਮਰੀ ਮੂਰਤਿ ਆਛੀ ਬਿਨ ਬੋਲੈ

ਸਮਝ ਨ ਕਾਈ॥ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਸਭ ਹੀ ਬੋਲੇ ਜਤੀ ਵੀ ਬੋਲਣਹਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣ
 ਚੰਬਾਨਾਥਾਤੈਂ ਕਿਆ ਬੋਲ ਬਿਸਾਰੇ॥ ਤਾਂ ਚੰਬਾਨਾਥ ਬੋਲਿਆ॥ ਬੋਲਣਹਾਰ ਬੋਲ ਬੋ
 ॥ ਅਟਕਣਹਾਰ ਅਟਕ ਬੋ॥ ਭਟਕਣਹਾਰ ਭਟਕ ਬੋ॥ ਝਟਕਣਹਾਰ ਝਟਕ ਬੋ॥ ਗਾਵਨ
 ਹਾਰ ਗਾਇ ਬੋ॥ ਸੁਣਨਿਹਾਰ ਸੁਣ ਬੋ॥ ਚੰਬਾਨ ਕਹਾਇ ਬੋ॥ ਏਕ ਏਕ ਧਿਆਇ ਬੋ॥
 ਏਕੰਕਾਰ ਮਹਿ ਧਿਆਨਿ ਬੋ॥ ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ॥ ਜਨਨੀ ਸੋ ਧੰਨ ਬੋ॥
 ਕਰਣੀ ਸੋ ਪੰਨਿ ਬੋ॥ ਰਹਣੀ ਸੋ ਧੰਨ ਬੋ॥ ਚਲਣੀ ਸੋ ਧੰਨ ਬੋ॥ ਗੁਰੂ ਸੋ ਧੰਨ ਬੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋ
 ਧੰਨ ਬੋ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੋ॥ ਜੇਤੇ ਲੱਛਣ ਸੋ ਧੰਨ ਬੋ॥ ੩॥ ਚੰਬਾਨਾਥ ਵਾਚ
 ॥ ਚੰਬਾਨ ਨਾਥ ਕੋ॥ ਗੋਰਖ ਨ ਸਾਮ ਕੋ॥ ਦਹਸਿਰ ਨ ਰਾਮ ਕੋ॥ ਬਸਿਸ਼ਟੋਨ ਬਿਆਸ ਕੋ॥
 ਸੁਖਦੇਵ ਨ ਪਰਾਸ ਕੋ॥ ਸਭ ਆਪੇ ਅਪ ਖੇਲਤਾ॥ ਦੂਜਾਨਾ ਮੇਲਤਾ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਚਬਾ ਸੁਣ
 ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ॥ ਏਕ ਏਕ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਦੂਜਾ ਜੰਜਾਲਾ॥ ੪॥ ਤਾਂ ਚੰਬੇਨਾਥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ ਆਪਸਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਤਾਂ ਘੁੱਘੁਨਾਥ ਤੇ ਚੰਬਾਨਾਥ ਅਤੇ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਇਤਨੇ ਸਿੱਧ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਏ ਆਖਣ ਲਗੇ ਹਮਕੇ ਅਲੋਖ
 ਕਾ ਸਵਾਧਾਨ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਆਪਕੇ
 ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਹਮਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਹੀ ਦਰਸਨ ਹੁਆ
 ਹੈ ਜਾਂ ਇਤਨੇ ਸਿੱਧ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੀ ਆਪਦੇ ਦਰਸਨ
 ਨੂੰ ਲੋਚਤੇ ਥੇ ਪਰ ਭਲਾ ਹੁਆ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੇਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਹੈ ਅਤੇ
 ਨਾਥ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੇਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤਾਂ
 ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਸੁਰਤ ਸਿੱਧ ਅਤੇ ਨਿਰਤ ਸਿੱਧ ਤੇ ਉਰਮ ਤੇ ਧੂਰਮ ਸਿੱਧ ਕਨਕ ਸਿੱਧ
 ਇਤਨੇ ਸਿੱਧ ਤਮਕ ਖਾਇ ਕਰ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੋਪੀਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖੋਇਨ
 ਸਿੱਧਾਂ ਕਾਤਮਾਸਾਂ ਏਹ ਕੈਸਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਮ ਚੁਪ ਕਰਕੇ ਤਮਾਸਾਂ ਦੇਖੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਇਨ ਪਾਸੋਂ ਨਿਉਣਾ ਨਹੀਂ ਆਪ ਦੇਖੋ ਸਿੱਧ
 ਕੈਸੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਿੱਧਾਂ ਆਪਨੀ ਕਰਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਲਗੇ ਮ੍ਰਿਗਾਨੀਆਂ
 ਉਡਾਉਣ ਤੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਖੜਾਵਾਂ ਬਿਰਾਗਣਾਂ ਅਤੇ ਤੂਬੇ ਫਰੂਏ ਹੋਰ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਸਾਜ਼ ਉਡਾਏ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਸਤ ਹੋਇਕਰ ਦੇਖਤੇ ਰਹੇ ਪਰ ਬੋਲਣਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਝੰਗਾਰਨਾਥ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਤੁੜ ਕਉ ਕਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਆ॥
 ਉਡਹਾ ਕਉਸ ਹਮਾਰੀ॥ ਸਿੱਧ ਦੇਖੋ ਸ਼ਕਤ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਖ ਬੋਲਾ॥ ਤਬ
 ਕਉਸੇ ਘੁੱਘਟ ਖੋਲਾ॥ ਜਬ ਕਉਸ ਚੜ੍ਹੀ ਅਸਮਾਨੀ॥ ਤਬ ਸਿੱਧ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨੀ॥ ਜਬ ਕਉਸ
 ਮ੍ਰਿਗਾਨੀ ਮਾਰੀ॥ ਤਬ ਸਿੱਕੀ ਰੋਇ ਪੁਕਾਰੀ॥ ਤਬ ਕਉਸ ਕਰੀ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਤਬ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਫਰੂਏ
 ਹਾਰੀ॥ ਸਭ ਭਾਗੀ ਸਿੱਧਾਂ ਕੀ ਸ਼ਕਤ॥ ਤਬ ਕਉਸ ਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਜਲਤ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ

ਨਾਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਲਗਾ ਕਹਿਣ ਕਿਉਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਨਾਨਕਤਪਾਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ
ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਕੈ ਉਂਗਲ ਰਾਗਾਨ ਕੇ ਮੰਡਲ ਅਕਾਸ਼ ਤਾਰੇ ॥ ਕੈ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀਇੰਦ੍ਰ
ਬਰਸੈ ਕੈ ਧਾਰੇ ॥ ਕੈ ਸੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੈ ਰਤੀ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੁ ਨਾਨਕ
ਤੁਝ ਆਏ ਕੈ ਬਾਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਚਾਰ ਉਂਗਲ ਕਾ ਰਾਗਾਨ ਹੈ ਦੁਇ
ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਤਾਰੇ ॥ ਦੁਇ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰ ਬਰਸੈ ਨਉ ਧਾਰੇ ॥ ਸਵਾ ਸੇਰ ਸੁਮੇਰ
ਪਰਬਤ ਹੈ ਇੱਕ ਰੱਤੀ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੁ ਗੋਰਖ ਹਮ ਆਏ ਇਕ ਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਤੁਝ ਫੇਰ ਖਿੰਧੜੇ ਸਿੱਧ ਬੋਲਿਆ ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਚੇਲਾ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਕਵਨ
ਮੇਲਾ ॥ ਕਵਨ ਬਸਤ ਲੈ ਰਹੈ ਅਕੇਲਾ ॥ ਕਾਯਾਂ ਕਹੁ ਕਾਹੇ ਕੀ ਪੰਡ ॥ ਕਿਸ ਉਪਰਕਿਸਪੁਰਖ
ਕੀ ਅੰਡ ॥ ਰਤੀ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਕਥ ਕਥ ਖਾਹਿ ॥ ਕਿਸ ਸ਼ਬਦੈ ਨਾਨਕ ਅਪਰੰਪਰ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ ॥ ਮਨ ਮੂਲ ਪਵਨ ਮੰਗ ਮੇਲਾ
ਤੁੱਤ ਵਸਤ ਲੈ ਰਹੇ ਅਕੇਲਾ ॥ ਕਾਯਾਂ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡ ॥ ਤਿਸ ਉਪਰ ਸਤਗੁਰ ਕੀ
ਅੰਡ ॥ ਸਤ ਰਤੀ ਬਸਹਿ ਕਥ ਖਾਇ ॥ ਇਤ ਸ਼ਬਦੇ ਖਿੰਧੜੇ ਅਮਰ ਪੁਰ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਖਿੰਧੜੇ ਵਾਚ ॥ ਕਉਨ ਨਗਾਰੀ ਕਉਨ ਸੁਲਤਾਨ ॥ ਕਉਨ ਲੋਕ ਵਸੈ ਪਰਧਾਨ ॥ ਕਉਨ
ਸੋਗਾਜਾ ਕਉਨ ਸੋਮਹਿਤਾ ॥ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਨਗਾਰੀ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
ਕਾਯਾਂ ਨਗਾਰੀ ਨਾਉਂ ਸੁਲਤਾਨ ॥ ਪੰਚ ਤੱਤ ਬਸਹਿ ਪਰਧਾਨ ॥ ਮਨ ਰਾਜਾ ਪਉਣ ਹੈ
ਮਹਿਤਾ ॥ ਲੇਹੁ ਖਿੰਧੜ ਨਗਾਰ ਕੀਅਂ ਬਾਤਾਂ ॥ ੪ ॥ ਖਿੰਧੜੇ ਵਾਚ ॥ ਕਹਾਂ ਵਸੇ ਮਨੂਆ
ਕਹਾਂ ਵਸੇ ਪਵਨਾ ॥ ਕਉਨ ਠਉਰ ਘਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ॥ ਪੰਚਾਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਭੋਗੈ ਅਹਾਰ ॥
ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ
ਮਨੂਆ ਨਾਭ ਵਸੈ ਪਵਨਾ ॥ ਪਵਨ ਹੋਠ ਘਰ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈ ॥ ਪੰਚਾਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤੱਤ ਅਗਨਿ
ਭੋਗੈ ਅਹਾਰ ॥ ਲੇਹੁ ਰੇ ਖਿੰਧੜੇ ਦੇਹੀ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੬ ॥ ਖਿੰਧੜੇ ਵਾਚ ॥ ਕਿਤ ਮੁਖ
ਆਏ ਹੋ ਕਿਤ ਮੁਖ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਕੈਸੇ ਨਾਝੀ ਕੈਸੇ ਸੰਧ ॥ ਕਾਯਾਂ ਸੋਖੀ ਕਰੈ ਪਵਨਾ ॥ ਕਉਨ
ਮਝੀ ਕਉਨ ਦੁਆਰ ॥ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
ਉੱਤ੍ਰ ਮੁਖ ਆਏ ਦੱਖਣ ਮੁਖ ਜਾਹਿਗੇ ॥ ਨਉਸੈ ਨਾਝੀ ਸੋਲਾਂ ਸੈ ਸੰਧ ॥ ਨਿਜ ਸੋਖੀ ਕਰੈ
ਪਵਨ ਅਸੰਭ ਮਝੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰ ॥ ਲੇਹ ਖਿੰਧੜ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੮ ॥ ਖਿੰਧੜੇ ਵਾਚ
ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਲਾਗੀ ਬੰਧ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਪਰੈ ਨ ਕੰਧ ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਸਸਿ ਸੂਰ ਢੂਟੈ ॥ ਕਿਤ
ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਢੂਟੈ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਮਨ ਪਰਚੈ ਤਾਲਾਗੀ ਬੰਧ
ਪਉਨ ਪਰਚੈ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧ ॥ ਗਿਆਨ ਪਰਚੈ ਤਾਂ ਸਸੀਅਰ ਢੂਟੈ ॥ ਤਤ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਾਯਾ
ਮੋਹ ਢੂਟੈ ॥ ੧੦ ॥ ਖਿੰਧੜੇ ਵਾਚ ॥ ਆਦੇਸ਼ ਕਿਸਕੋ ਆਦੇਸ਼ ॥ ਆਦੇਸ਼ ਕਾ ਕਿਆ ਵੇਸ ॥
ਮਨ ਕਾ ਕਵਨ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਬੀਅਲੇ ਪੂਤਾ ਕਿਤ ਮੁਖ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ॥

੧੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਅਦੇਸਤਾਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਅਦੇਸਾ ॥ ਪੂਰੇ ਸਤ ਗੁਰ
 ਕਾ ਅਨੁਪਮ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਸੰਤੋਖ ॥ ਸਤ ਗੁਰ ਕੀ
 ਚਰਨੀ ਲਗੀਐ ਪੂਤਾਂ ਤਉ ਇਸ ਬਿਧ ਪਾਈਐ ਮੇਖ ॥ ੧੨॥ ਤਾਂ ਉਰਮ ਧੂਰਮ ਸਿੱਧਾਂ
 ਪਰ ਬਹੇ ਕੁੱਸੇ ਨਾਲ ॥ ਧੂਰਮ ਵਾਚ ॥ ਅਗਨ ਜਲਾਵੇਂ ਜਲ ਮੇਂ ਡੋਬੋਂ ਚਮਕੇ ਸਾਰ
 ਕਸਾਈ ॥ ਐਸੇ ਦੂਖ ਲਗਾਵੇਂ ਤੁਮ ਕਉ ਧਰਤੀ ਬੀਚ ਗਡਾਵੇਂ ॥ ਏਕ ਤਮਾਚਾ ਮਾਰੋਂ ਐਸਾ
 ਅੰਬਰ ਸਾਬ ਰੁਲਾਈ ॥ ਐਸਾ ਦੇਖੋ ਜੋਰ ਹਮਾਰਾ ਸਗਲੇ ਪਾਉਂ ਲਗਾਈ ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ
 ਕਹਿਆਨ ਮਾਨੈ ਅਬਹੀ ਕਰੋਂ ਤੁਮ ਛਾਈ ॥ ਜੇਹਾ ਜੋਰ ਧਰੋਂ ਹਮ ਅਪਨਾ ਤੁੱਝ ਕਉ ਮਾਲਮ
 ਨਾਹੀ ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ ਘਰ ਬਾਧਾ ਭੋਜਨ ਸਾਰ
 ਕਰਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਣੀ ਕਰ ਪੀਵਾਂ ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥ ਧਰ ਤਾਰਾਜੀ ਅੰਬਰ
 ਤੇਲੀ ਪੀਛੈ ਟੰਕ ਰੜਾਈ ॥ ਏਵਡ ਵਧਾ ਮਾਵਾਂ ਨਾਹੀਂ ਸਭ ਸੈ ਨਾਬ ਚਲਾਈ ॥ ਏਤਾਂ ਤਾਣ
 ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕਰੀ ਭਿ ਅਖ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਡ ਸਾਹਿਬ ਤੇਵਡ ਦਾਤੀ ਦੇਵੇਕਰੇ ਰਜਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਸੱਚ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈ ॥ ਤਾਂਫੇਰ ਉਰਮ ਨਾਬ ਬੋਲਿਆ॥
 ਉਰਮ ਬੋਲੇ ਤੱਤ ਵਿਰੋਲੇ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ॥ ਕਿਉਂ ਕਰ ਵਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਕਿਨ ਪਾਏ
 ਤਮ ਗੋਦੀ॥ ਆਖ ਵਖਾਣੈ ਭੇਦ ਨ ਜਾਣੈ ਗੁਰਬਿਨ ਸੂਝ ਨ ਹੋਈ॥ ਸਿੱਧ ਮਿਲੈ ਬਿਨ ਬੁਧਿਨ
 ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰਬ ਖੋਈ॥ ਉਰਮ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਮੂੜੈ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਰ ਪਰ ਬਾਪੈ
 ॥ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਉ ਤਾਂ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਹਿਜਾਪੈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
 ॥ ਮੋਦੀ ਕਹੀਏ ਏਕੰਕਾਰੀ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕਉ ਪਲੈ॥ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੇਨ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ
 ਕੇ ਨਾਲੈ॥ ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਵਸਤ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮ
 ਪਛਾਨਿਆ ਮੈਲ ਨ ਰਹੀਆ ਕਾਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੁਧ ਬੁਧ ਸਭ ਹਾਜ਼ਰ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ
 ਪਾਇਆ॥ ਰਿਤ ਜਨਨੀ ਕੀ ਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ਕਰਤੇ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ
 ਉਰਮ ਮੂੜੈ ਤੈਂ ਬਿਰਬਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੰਗਾਰਨਾਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਕਵਨ
 ਮੈਤਾਰੀ ਕਵਨ ਪਿਤਾ॥ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਕਵਨ ਹੋਤਾ॥ ਕਵਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਵਨ ਭੇਸ ਜੰਗਮ ਕੇ
 ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਝੰਗਾਰ ਸੁਣ ਰੇ ਬਾਲਾ॥ ਕਵਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਿਟਹਿ
 ਜੰਜਾਲਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਖਿਮਾ ਮਹਿਤਾਰੀ ਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਕਰਤਾਰ ਕਾਹੋਤਾ॥ ਬੇਰੀਮ ਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਭੇਸ॥ ਜੰਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ॥
 ਭੋਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਝੰਗਾਰ ਬਾਲੇ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆਤਾਂ ਮਿਟਗਾਏ ਜੰਜਾਲੇ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੋਰਖਨਾਬ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰੋ ਝੋਲੀ ਲੇਵਹ ਸਤਕ ਧੂੜ ਲਗਾਵੈ
 ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਕਾਇਆਂ ਰਹਿਸੀ ਖਿੰਬਾ ਅੰਗ ਹੰਡਾਵੈ॥ ਹਾਬ ਫੌਜੀ ਢੀਡਾ ਰਾਖਹੁ ਤਉ
 ਸਿੱਧ ਪਰਤੀਤਾ॥ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਉ ਸਿੱਧ ਜਮਾਤੀ ਇਉਂ ਸਗਲਾ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੧॥

ਆਦੇਸ ਕਹਿਓਅਦੇਸ ਸਭ ਸਿੱਧਾਂ ਕਉ ਆਦੇਸ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਭੁਗਤਿਲੇਹ ਭੁਗਤਾਭੇਗਹੁ
ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਦ ਵਜਾਵਹੁ॥ ਨਾਬਾਨਾਉ ਹੋਇਕੈ ਬੈਠੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਿਧ ਸਿੱਧ ਲਗਾਵੇ॥ ਸਗਲ
ਸਿੱਧ ਤੁਮ ਅਗਯਾਕਾਰੀ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਵੇ॥ ਏਕ ਮਾਉ ਕੇਪੂਤਾਹੋ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿਕੇ ਚੇਲੇ
॥ ਸੰਸਾਰੀ ਕੇ ਭੁਡਾਰੀ ਹੋਵੇਦੀਵਾਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਗਲੇ॥ ਤੁਮ ਸਿਰ ਉਪਰ ਅਵਰਨ ਕੋਈ ਹੋਇ
ਰਹੋਪਰਧਾਨ॥ ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਰਾ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾਇਉ ਚਲਹੈਫੁਰਮਾਨ॥ ੨॥ ਖੰਡ ਖੰਡ ਮਹਿ
ਆਸਨ ਬੈਠੋ ਲੋਇ ਲੋਇ ਚਲੈ ਭੁਡਾਰਾ॥ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਚਨ ਮੈ ਬਾਂਧੋ ਰਸਨਾ ਏਕ ਉਚਾਰਾ
॥ ਕਰਕਰ ਦੇਖੋਅਪਨਾ ਅਪੈ ਸਮਝੈ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਐਸੀ
ਕਾਰ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਪਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ
ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੇਖ ਸਰਮ ਪਤਿ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਛੂਤ॥ ਖਿਬਾ ਕਾਲ ਕੁਆਰੀ
ਕਾਇਆਂ ਜੁਗਤਿ ਭੁਡਾ ਪਰਤੀਤ॥ ਅਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗ
ਜੀਤ॥ ਆਦੇਸ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ
ਵੇਸ॥ ੧॥ ਭੁਗਤਿਗਿਆਨ ਦਇਆਭੁਡਾਰਟਿ ਘਟਿਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦਿ॥ ਆਪਿ
ਨਾਬਾਨਾਬੀ ਸਭ ਜਾਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿੱਧਿ ਅਵਰਾਸਾਦਿ॥ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਦੁਇ ਕਾਰ
ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ॥ ਆਦੇਸ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ
ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ॥ ੨॥ ਏਕ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ
ਪਰਵਾਣ॥ ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕ ਭੁਡਾਰੀ ਇਕ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣ॥ ਜਿਵ ਤਿਸ ਭਾਵੈ
ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣ॥ ਓਹ ਵੇਖੈ ਓਨਾਨਦਰਿਨ ਆਵਹਿ ਬਹੁਤਾ
ਏਹ ਵਿਡਾਣ॥ ਆਦੇਸ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ
ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ॥ ੩॥ ਆਸਣਿ ਲੋਇ ਲੋਇ ਭੁਡਾਰ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੌ ਏਕਾ
ਵਾਰ॥ ਕਰ ਕਰਵੇਖੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ॥ ਆਦੇਸ ਤਿਸੈ
ਆਦੇਸ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਵੇਸ॥ ੪॥

ਈ ਸੁਣਕੇ ਸਭ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਹੋਈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਤੂੰ
ਕਿਉਂਕਰ ਆਇਆ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਕਉਣ ਮਨੋਰਥ ਥਾਂ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਅਖ ਹਮ ਪੂਰਾ
ਕਰਹਿੰਗੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ॥ ੨॥ ਏਕ ਮਨੋਰਥ ਕੀਆ ਪੂਰਾ॥ ਜਥ ਹਮ
ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਾ॥ ਅਵਰ ਮਨੋਰਥ ਰਹਿਓ ਨ ਕੋਈ॥ ਸਿੱਧ ਬੁੱਧਿ ਭਰਮੇ
ਸਭ ਲੋਈ॥ ਸੁਣ ਗੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿਆ ਦੇਉ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਸਮੇਉ॥ ੩॥
ਗੋਰਖਨਾਥ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਜੀ ਨਾਨਕ
ਤਪੇ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਉਸ ਕਉ
ਦੇਖੇਕੇਜਾਂ ਦੇਖਿਆਤਾਂ ਪੂਰਨ ਪੂਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੋਰਖਨਾਥ ਜੀ ਜੈਸਾ

ਦੇਖੀਐ ਤੈਸਾ ਬਖਾਨੀਐ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਬਿਰਦ ਐਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ
ਜੀ ਤੁਮ ਸੱਤ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਪਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਐਸਾ ਹੀ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਾਈ ਆਗੇ ਭੀ ਜਾਹਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਅੱਗੇ ਬਡੀਆਂ
ਜਾਹਰਾ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨ ਚਲਦੇ ਅਹੇ ਉਤਾਵਲਾਨਾਂ ਹੋਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਜੋ ਆਏਹਾਂ ਸੋ ਸਿੱਧਾਂ
ਨਾਥਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਈਈ ਆਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਜੋ ਆਖਦੇ ਸੇ ਨਉ ਨਾਥ ਛੇਅ ਜਤੀ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿੱਧ
ਹੈਨ ਸੋ ਉਨਾਂ ਦੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਨਾਉਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨ ਤੈਨੂ
ਨਾਥਾਂ ਦੇਤੇ ਛੇਅ ਜਤੀਆਂ ਦੇ ਤੇ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ ਤੂ ਉਤਾਵਲਾ
ਨਾਂ ਹੋ ਇਤਨੀ ਬਾਰਤਾਹੋਂ ਦੀ ਆਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਸਿੱਧ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਉਤੋਂ ਉਠ ਕੇਤੇ ਆਇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਕਤੰਚ ਭੁਗਤਾ
ਕਤੰਚ ਜੁਗਤਾ ਕਤੰਚ ਰਹਿਬੈ ਅਰੋਗੀ ॥ ਕਤੰਚ ਲੱਛਣ ਕਤੰਚ ਅਲੱਛਣ ਪਾਇਬੈ ਜੋਗੀ ॥
ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਪੂਛੇ ਦੇਹੁ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਨਾਮ ਭੁਗਤਾ ਸਤਿ ਜੁਗਤਾ ਦਿੱਝੰਤ ਰਹਿਬੈ ਅਰੋਗੀ ॥ ਪੀ ਅਲੱਛਣ
ਉਪਦੇਸ਼ ਲੱਛਣ ਪੇਮ ਪਾਇਬੈ ਜੋਗੀ ॥ ਸੁਣਹੋ ਪ੍ਰਾਣ ਤਪਾ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਧ ਰਤਾ ॥
ਪ੍ਰਾਣਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਲੇਹੁ ਜਵਾਬ ਸਿੱਧਾ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਵਾਚ ॥ ਧੰਨ ਹੋ ਤਪਾ
ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਾਣਪਤ ॥ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਧ ਰਤਾ ॥ ੩ ॥ ਏਹ ਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਨਾਥ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਠ ਦਿੱਝਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਦੇ ਹੱਦ
ਪਰਵ ਲੀਤੇ ਤਾਂ ਦੇਹਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਬਚਨ
ਕੀਤਾ ਸੁਣੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਆਜ ਹਮਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹਾਅ ਹੈ
ਤਪਾ ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਅਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਭੇਦ
ਜਾਨਤਾ ਹੈਨ ਸੋ ਜੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹਮ ਤੋ ਐਸੇ ਹੀ ਜਾਨਤੇਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋ ਸੱਤ
ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਕਹਿਆ ਆਪ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਅਤਿ ਕਿਰਪਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ
ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਜੀਨਾਨਕਤਪਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਜੈਸਾ ਤੁਮ
ਆਖਤੇ ਥੇ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਹਮ ਤੋ ਏਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੈ
ਅਗੇਤਮਾਰੀਤੁਮ ਜਾਣੋ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਸੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਕੇ ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ

ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਪੂਰਨ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜੋ
ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਆਹਾ ਸੋ ਉੱਚੇ ਬਚਨ ਕਰਦਾ ਆਹਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ
ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਜੇਹੇ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ
ਕਰ ਪਿਛ ਨਾਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਏਹ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਆਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ
ਅਸਲੀ ਨਾਥਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾਂ ਦੇ ਨਾਮ
ਗੈਰਖਨਾਥ ੧ ਮਛੰਦੂ ਨਾਥ ੨ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ੩ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ੪ ਘੁੱਘੁ ਨਾਥ ਪਗੋਪੀ ਨਾਥ
੫ ਪ੍ਰਾਣਕਾ ਨਾਥ ੬ ਸੁਰਤ ਨਾਥ ੭ ਚੰਥਾ ਨਾਥ ੮ ॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਨਉ
ਨਾਥ ਹੈਨ ਹੋਰ ਨਾਥ ਆਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਛੇਅ ਜਤੀ
ਕੇਹੜੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਥਮ ਗੈਰਖ ਜਤੀ ਹੈ ੧ ਦੂਜੇ
ਦੁਤਜਤੀ ੨ ਤੀਸਰਾ ਹਣਵੰਤ ਜਤੀ ੩ ਚਉਥੇ ਭੈਰੋ ਜਤੀ ੪ ਪੰਜਵਾਂ ਲਛਮਣ ਜਤੀ ਪਛੇਵਾਂ
ਭੀਖਮ ਜਤੀ ੫ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਛੇਅ ਜਤੀ ਹੈਨ ਹੋਰ ਆਖਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਉਂਰਾਸੀ ਸਿੱਧ ਕਹੀਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਕੇਹੜੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਣ ਭੀਗਰ ੧ ਸੰਘਰ ੨ ਲੰਘਰ ੩ ਝੰਗਰ ੪ ਉਰਮ ਪ ਧੂਰਮ ੫ ਕਨੀਡਾ ੬
ਹੀਡਾ ੮ ਲਹੁਰੀਪਾ ੯ ਸਾਗਰ ੧੦ ਮੰਗਰ ੧੧ ਰਾਜੀਰਤਨ ੧੨ ਪੂਰਨਨਸਕ ੧੩
ਬਿਧਾਲਕਾ ੧੪ ਜਾਲਕਾ ੧੫ ਖਿਥੜਾ ੧੬ ਨਿਰਤ ੧੭ ਸੁਰਤ ੧੮ ਕੇਵਲਕਰਨ ੧੯
ਸਿਮਤਾ ੨੦ ਗਾਵਨਗਲ ੨੧ ਅਸਰਨਿਧ ੨੨ ਚਤਰਬੈਨ ੨੩ ਰਾਉਐਨ ੨੪ ਕੇਲਕਰਨ
੨੫ ਅਉਘੜ ੨੬ ਪਰਬਤ ੨੭ ਈਸਰ ੨੮ ਭਰਬਰੀ ੨੯ ਭੂਤਵੇ ੩੦ ਕਰਨਸੰ ੩੧
ਸੰਖੂ ੩੨ ਪਕਲਨਿਧ ੩੩ ਅੱਛਰਦੈਨ ੩੪ ਪਿਪਲਕਾ ੩੫ ਸੋਰਮ ੩੬ ਗਿਰਬੋਧ ੩੭
ਸਾਲਕਾ ੩੮ ਕੇਸਰਕਰਨ ੩੯ ਗੈਲਸਾ ੪੦ ਅਗਨਿਧਾਰ ੪੧ ਮੁਕਤੀਸਰ ੪੨ ਚਲਨ
ਨਾਚਤੇ ੪੩ ਸਰਐਨ ੪੪ ਸਿਧਸੈਨ ੪੫ ਗਿਰਵਰ ੪੬ ਜੋਤਲਗਨੀ ੪੭ ਜੋਤਮਗਨੀ
੪੮ ਬਿਮਲਜੌਤਿ ੪੯ ਸੀਤਲਜਲ ੫੦ ਅਘਰਘਰ ੫੧ ਤੁਲਸਜੋਗ ੫੨ ਪ੍ਰਤਪਾਨਪਤ੍ਰ
ਅਕਾਰਨਿਰ ੫੪ ਭੋਲਸਾਰ ੫੫ ਰਾਮਤੁਆਰ ੫੬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕੁਆਰ ੫੭ ਬਿਸਨਪਤ੍ਰ ੫੮
ਸੰਕਰਜੋਗ ੫੯ ਬ੍ਰਹਮਜੋਗ ੬੦ ਮੀਰਹਸੈਨੀ ੬੧ ਮੀਰਜਬੀਲ ੬੨ ਕਲੰਦਕਨੈਨ ੬੩
ਨਲਿੰਦਨੈਨ ੬੪ ਸੁਰਸਤੀ ੬੫ ਗੁਵਧਨ ੬੬ ਗੁਫਾਬਾਸੀ ੬੭ ਅਲਕਨਸੀ ੬੮ ਕਲਕ
ਸੰਗੀ ੬੯ ਏਕਰੰਗੀ ੭੦ ਕੇਵਲਕਰਮੀ ੭੧ ਕਰਮਨਸੀ ੭੨ ਕੁਲਬਿਲਸੀ ੭੩
ਮੂਲਮੰਤ੍ਰੀ ੭੪ ਜੋਗਦੰਤੀ ੭੫ ਜੋਗਹਰੇ ੭੬ ਈਸਰਪ੍ਰੰਗੀ ੭੭ ਆਪਰੂਪੀ ੭੮ ਕਲੇਸ਼ਰੂਪ
੭੯ ਰਹੀਮਜੋਰੀ ੮੦ ਖਲਸਮੁਗਲਾ ੮੧ ਕਿਦਾਰਜੋਰੀ ੮੨ ਸੰਭਾਲਕਾ ਕਹੀਐ ੮੩
ਜੋਗੀ ਬਚਿੰਤ ਕਹੀਐ ੮੪ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਾਥਾਂ ਦੀ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾਂ ਦੀ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਤੀਆਂ

ਦੀ ਨਿਸ਼ਾ ਨਾਹੋਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਜੋ ਕੁਛ
ਤੇਰੇ ਜੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੋ ਪੁੱਛ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ
ਜੋ ਛੇ ਜਤੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਾਸਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰਾਏ
ਅਜੇਹੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਅਰਮਾਨ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਭਲਾ ਪੁੱਛੀਓਈ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਛਿਆ ਜਤੀ ਹੈਨ ਸੋ ਸੱਚੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ
ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸੋ ਜਤੀ ਨਹੀਂ ਆਖੀਦੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਮੈਥਨ
ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿੰਦ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥
ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਨਵੇਂ ਸਤ ਦਸਵੇਂ ਸਤ ਯਾਰਵੇਂ ਇਉਂ ਜਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਟਵੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੁ ਮਰਦਾਨਾ
ਪਿੰਡ ਗ੍ਰਾਸਤੀ ਕਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਵੇਂ
ਦੁਆਰੇ ਬਿੰਦ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਤੀ ਸੋਈ ਕਹੀਦੇ ਹੈਨ ਸਭਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਖਬਰਦਾਰ ਹੈਨ ਅਤੇ
ਮੈਥਨ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਾਹ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤਾਂ ਜਤੀ ਨਾਹੀਂ ਕਹੀਦੇ ਜੇ ਸਭਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ
ਨੂੰ ਬੰਖੇ ਤਾਂ ਜਤੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੂੰ ਓਹ ਛੇ ਜਤੀ ਕਹੇ ਹੈਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣ
ਨਹੀਂ ਵਿੱਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਰਾਹ ਕਿਸਤਰਾਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੂੰਹੋਂ ਗੰਦ ਮੰਦ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਰਾਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਾਬੀ
ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਦੇਖਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਅੱਖੀਂ ਰਾਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕੰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋਈ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸਠੀ
ਤਾਂ ਕੰਨਾਂ ਰਾਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਗੰਧ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਗਜ਼ ਬਿੰਦ ਸੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੋਂ ਜੇ
ਕਾਬੀ ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਸੁਤਿਆਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਰਲੀ ਗਈ ਸੋ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਏਹ ਛੇਅ ਜਤੀ ਆਖੇ ਹੈਨ ਸੋ ਏਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਵਿੱਤੀ ਏਹ ਜਤੀ
ਅਸਲੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਤੀਆਂ ਦੀ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਲੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਅੱਗੇ ਭੀ
ਚਲਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਗੋਪੀਨਾਥ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀਨਾਨਕਤਪਾਰਮਦੇਹੈਨ
ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਨੇ ਆਖਿਆ ਗੋਪੀਨਾਥ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਨ ਤਾਂ ਰੱਖੋ ਜੀ ਐਸਾ ਸਾਧ ਜੋਗੀਸ਼ਰ
ਤਾਂ ਰਹਿਣ ਕੀ ਲਾਇਕ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ
ਤੇ ਘੁੱਘੁਨਾਥ ਤੇ ਗੋਪੀਚੰਦ ਤੇ ਗੋਰਖਨਾਥ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣਕਾਨਾਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਮਿਲਕਰਾਖਿਆ
ਹੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਰਮਤੇ ਹੋ ਈਹਾਂ ਹੀ ਰਹੋ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰੋ
ਤੁਮਾਰਾ ਤਾਂ ਜੰਜਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥

ਰਾਗ ਆਸ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਏਕ ਜੰਜਾਲ ਹਮਾਰਾ ਕਹੀਐ ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਕੇ
ਪਰਸਣਿ ॥ ਲਾਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੀ ਏਕ ਸਤਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਿ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ
ਸਿੱਧੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਹੋਇ ਨਭੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਸਣ

ਬੈਸਣ ਹਮਤੇ ਛੂਟੈ ਛੂਟੇ ਕਰਮ ਨਿਜਾਰਾ ॥ ਸਗਲੇ ਬੰਧਨ ਪਗ ਤੇ ਕਾਟੈ ਪਾਏ ਮੋਖ
ਦੁਆਰਾ ॥ ੨ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਪਰ ਨਦਰ ਹਮਾਰੀ ਦੂਜਾ ਚਿੱਤ ਨ ਧਾਰੇ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰ
ਅਵਰ ਸਭ ਦੇਵਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰ ਡਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਭੋਜਨ ਮੇਰੇ ਸਹਿਜ
ਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੋ ॥ ਪ੍ਰਟਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੋ ਸਿੱਧੇ ਨਾਥੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਇਵ ਮੇਲੋ ॥੪॥

ਤੁਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮਕੇ ਨਿਰੰਜਨਨੇ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰ
ਹਮ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਮ ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਹੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਰਲੰਭਹੈ
ਤੁਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਮੁਖ ਕਹਿਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀਂ ਮੁਖ ਥੀਂ
ਕਹਿਆ ਬਿਲਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਹਮਕੇ ਆਪ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮੰਗਲਨਾਥ ਤੇ ਘੁੜ੍ਹੀ
ਨਾਥ ਤੇ ਗੋਪੀਨਾਥ ਏਨਾਂ ਤਿੰਹਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ
ਰਜਾਇ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿੰਨੇ
ਸੁਮੇਰ ਤੋਂ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੂਏ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ

ਤੁਂ ਫੇਰ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਿੱਥੇ ਅੱਗੇ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ
ਸੰਜਾਸੀ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਆਏ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀ ਹੁਣ ਬਿਆਰ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਆਇ ਖੜ੍ਹੇ
ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਸੁਮੇਰ ਉਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਧ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਏਥੇ
ਭੀ ਇਕ ਸਾਧ ਬਡਾ ਅਵਧੂਤ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਸਭ ਸਨਿਆਸੀ ਪੂਜਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਰਸ਼ਨ
ਭੀ ਕਰੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਿਆਂ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਉਚੋ ਪਹਾੜ ਹੈਨ ਉਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਈ ਅਤੇ ਉਸਟੂੰ ਭੀ ਮਿਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਉਤ੍ਰੇਓ ਦੇ ਆਸਣ ਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕੜੋ
ਗਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਓਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਅਤੇ ਉਥੇ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ਅਵਧੂਤ
ਬੇਹੇ ਲੰਮਾਂ ਪਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਏਥੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਸੌ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਇਸ ਤਾਈਂ ਬੁਲਾਵੇ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿਓਂ ਜੋ ਆਖਦੇ ਸਾਹੇ ਜੋ ਬੜਾ ਸਾਧ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਕ
ਹੋਂਦੀ ਦੇਹ ਬੋਲੇ ਕਿਓਂ ਨਾਹੀਂ ॥ ਸਮਝ ਦੇਖ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀਂ ॥ ਜਬਲਗ ਦੇਹੀ ਤਬ
ਲਗ ਆਸਾ ॥ ਇਓਂ ਨ ਹੋਇ ਪੂਰਨ ਸੰਨਿਆਸਾ ॥ ਬੋਲ ਟ੍ਰਿਸ਼ਟ ਚਿਤ ਰਾਖੋ ਠਾਇ ॥ ਏਕ

ਨਰਾਇਣ ਸਭ ਘਰ ਮਾਂਹਿ ॥ ਬਿਨਵੈ ਨਾਨਕ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ॥ ਮੂਰਤ ਸਭੈ ਨਿਰਜਨ ਵੇਓ ॥ ੧
 ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ਵਾਚ ॥ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਜੋਨ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹੀ ॥ ਬੋਲਣ ਕਾ ਜੇ ਹੋਇ
 ਸੁਭਾਈ ॥ ਕਾਯਾਂ ਹਮਾਰੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ ॥ ਬੋਲ ਬਕਨ ਸੋਂ ਰਹੈ ਤਿਆਗੀ ॥ ਹਲ ਚਲ
 ਕਦੀ ਨ ਬਿਆਪੈ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਿਤਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ਰੋਮ ਰੋਮ ਨਰਾਇਣ ਜਪਤਾ ॥
 ਕਾਹੇ ਕੋ ਰਸਨਾ ਕੌ ਬਕਤਾ ॥ ਦੱਤ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਆਪ ਛੋਡ ਹੋਇ ਤਹੁ ਅਜਪਾ
 ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ || ਅਜਪਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ਜਪ ਦੀਸੈ ॥

ਕਿਉਂ ਨ ਜਪੀਐ ਪੂਰਨ ਜਗਦੀਸੈ ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਕਾਇਆਂ
 ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥ ਬਿਨਸੈ ਕਾਯਾਂ ਤਬ ਏਕ ਨ ਧਿਆਇਆ ॥ ਜਬਲਗ ਕਾਇਆਂ
 ਤਬਗਲ ਧਿਆਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸੱਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ਸੁਣ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ਭਰਵਾਨ ਪਰਾਣੀ ॥ ੩
 ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਓ ਵਾਚ || ਜਾਪ ਜਪੈ ਜਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਆਵੈ ॥ ਦੇਖਿ ਅਦਿਸ਼ਟ ਤਬਿ ਜਪੁ
 ਭੁਲਾਵੈ ॥ ਕਾਂਈ ਬਾਕੀ ਰਸਨਾ ਬਾਕੀ ॥ ਆਪ ਨਰਾਇਣ ਹੋਯਾ ਸਾਖੀ ॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਜਪਨਾ
 ਨਾ ਕਿਛੁ ਤਪਨਾ ॥ ਦੱਤ ਕਹੈ ਸਭ ਏਕੈ ਬਪਨਾ ॥ ਦੱਤ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਕਹੁ ਤੂ
 ਜਾਪ ਕਾਹੂੰ ਕਾ ਜਪਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ || ਜਪਤਾ ਜਾਪ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥

ਸਭ ਮੂਰਤੀਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚ ਕੀਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਸਚ
 ਸਮਾਣੀ ॥ ੫ ॥ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚ || ਸੁਣ ਤਪਾ ਨਿਰਕਾਰ ਤੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਹੈ ਜੀ
 ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੂਛੈ ਰਿਹਨ ਬਤਾਉ ॥ ਝੂਠ ਨ ਬੋਲੈ ਪਰਤਖ ਦਿਖਾਉ ॥ ਬਿਨ
 ਦੇਖੈ ਕਿਆ ਸਾਖੀ ਹੋਵਹੁ ॥ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਜਨਮ ਨ ਖੋਵਹੁ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
 ॥ ਝੂਠ ਨ ਬੋਲੈ ਤੱਤ ਵਿਰੋਲੈ ॥ ਹਾਜ਼ਰ ਰਿਹਨ ਦਿਖਾਵਉ ॥ ਜੋਗੀ ਅਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭਰਮੇ
 ਤਿਨਕਉ ਧੂਰ ਪਹੁਚਾਵਉ ॥ ਬੇਦ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਭੂਲੇ ਤਿਨਕਉ ਨਹਿ ਠਹਿਰਾਵਉ
 ॥ ਏਕ ਨਿਰਜਨ ਮੂਰਤ ਆਛੀ ਤਾਂ ਕਉ ਪਰਸ ਪਰਸ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੭ ॥ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚ
 || ਸੁਆਮੀ ਬੋਲੈ ਤੱਤ ਵਿਰੋਲੈ ਕਿਉਂ ਝੂਠੀ ਬਾਤੈਂ ਬਕਤਾ ॥ ਮੁਖਤੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰੋ ਓਹੀਜੋਤੁਮਰੇ
 ਮੌਂ ਸ਼ਕਤਾ ॥ ਓਹੀ ਬਾਤਾਂ ਕਹੀਏ ਮੁਖਤੇ ਜੋਉ ਨਿਰਜਨ ਭਾਵੈ ॥ ਇਨ ਬਚਨੋਂ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ
 ਨਾਹੀਂ ਕਾਹੇ ਸਤ ਗਵਾਓ ॥ ੮ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ || ਸਤ ਹਮਾਰਾ ਕਦੀ ਨ ਜਾਵੈ
 ਹਮ ਬੋਲੈਂ ਝੂਠ ਨ ਰਾਈ ॥ ਏਕ ਨਿਰਜਨ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹਾਈ ॥ ਰੋਮ ਰੋਮ
 ਮਹਿ ਓਹੀ ਬੋਲੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥ ਐਸੇ ਦਰਸ ਕਾਰਣ ਸੁਆਮੀ ਭਰਮ ਰਹੀ ਸਭ ਲੋਈ
 ॥ ਸੋ ਦਰਸ਼ਨ ਹਮ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮੀਨ ਨ ਰਹੀਆ ਮੇਖਾ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਕਿਸੈ ਨਹਿ
 ਦੇਖਿਆ ਸੋ ਹੁਨ ਪਰਤਖ ਦੇਖਿਆ ॥ ੯ ॥ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉ ਵਾਚ || ਬਾਤੈਂ ਪਰ ਪਰਤੀਤ ਨ
 ਆਵੈ ਜੋ ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਨ ਦੇਖੈ ॥ ਐਸੀ ਬਾਤ ਨ ਸੁਣੀਐ ਆਗੈਖਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਭੇਖੈ ॥ ਤੂੰ ਤੇ ਬਾਤ
 ਸੁਣਵੈਂ ਅਚਰਜ ਆਤਮ ਨਾਹਿ ਪਤੀਜੈ ॥ ਸੁਆਮੀ ਕਹੈ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਝੂਠ ਸੁਣੈ ਕੜੈ

ਕੋਈ ਰੀਝੈ ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਰੀਝੇ ਗੇ ਜਬ ਨੈਨੀਂ ਦੇਖੋ ਤੁਮਰਾ ਚਿੱਤ
ਕਠੋਰੈ ॥ ਜਟਾ ਵਧਾਈ ਦੇਹੀ ਗਾਲੀ ਜੈਸੇ ਪਾਹਨ 'ਕੋਰੈ ॥ ਕੰਬਲ ਖੁੰਬ ਚੜਾਵੈ ਅਪੈ ਭਾਵੈ
ਉੱਜਲ ਹੋਇ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਨਾਗੀ ਦਸਛੇਅ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰਾ ਕੰਤ ਨ ਕਬਹੂੰ ਰਾਵੈ ॥ ੧੧ ॥ ਦੱਤਾ
ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ ਵਾਚ ॥ ਚਲਹੋ ਤਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੈਸਾ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਿਤ ਹੋ ਦੇਖਿਆ ॥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ
ਪੁਰਾਨ ਪੁਕਾਰਹਿ ਜਿਹ ਵਿਧਿ ਕਬਹੂੰ ਨ ਲੇਖਿਆ ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤੁਮ ਹੂੰ ਹਮ ਤੋ
ਭੁਰਮਤ ਭੁਟਕਾ ॥ ਹਲ ਚਲ ਉਪਜੀ ਠਹਿਰ ਨ ਪਵੋਂ ਚਿਤ ਹਮਾਰਾ ਅਟਕਾ ॥ ੧੨ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਮੂਰਤਿ ਲਾਲ ਸਬਜਾਹੈ ਕਾਇਆਂ ਜੈਸੇ ਰੋਮ ਸੁਵਰਨਾ ॥ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ
ਬਰਨ ਦਿਖਾਈਐ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੋ ਨੈਨਾ ॥ ਦਾਤ ਜਹਾਉ ਬਨੇ ਜੁਵਾਹਰ ਭਉਆਂ ਸੁ ਲਸ਼ਕਨ
ਝਲਕੈ ॥ ਨਕ ਦੀਸਤ ਖੰਡੇ ਕੀ ਧਾਰਾਂ ਜੈਸੇ ਦਾਮਨ ਚਮਕੈ ॥ ਚਲ ਕਰ ਦੇਖੋ ਤੁਮੈ ਦਿਖਾਉ
ਤਬ ਤੂੰ ਮਾਨੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜੂਰੀ ਆਠੋ ਪਹਿਰਸਲਾਮੀ ॥ ੧੩ ॥
ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ ਵਾਚ ॥ ਦੇਖੀ ਸ਼ਲਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੇਂ ਸੋ ਸਾਚੀ ॥ ਅਬ ਪਰਤੀਤ ਭਈਹੈ
ਹਮ ਕਉ ਹਿਰਦੈ ਅੰਤਰ ਰਾਚੀ ॥ ਧੰਨ ਸੁ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਐ ਜਿਨ ਤੁਮਕੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਯਾ
॥ ਐਸਾ ਆਗੇ ਅੰਰ ਨ ਸਾਧੂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਬਨਾਯਾ ॥ ੧੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
॥ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਸਭ ਪੰਥ ਜੁ ਦੇਖੋ ਭੇਖਤੁਮਾਰਾਉਰਾ ॥ ਜਾਤ ਵਰਨ ਸਭ ਸੇਵਕ ਤੁਮਰੇਸੰਗ ਨ
ਕੋਇ ਪਹੂੰਜਾ ॥ ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਸਭ ਪੀਛੈ ਡਾਲੀ ਏਕੈ ਕੀਆ ਅਧਾਰਾ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਸੁਣਦੱਤਾ
ਸੁਆਮੀ ਸਾਚਾ ਭੇਖ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਤਾਂ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਸਵਿਚ ਰਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਸਵਿਚ ਮੁਸਕਾਏ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਦੇਖ ਜਜਮਾਨ ਇਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਤਾ ਸੱਭੇ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ
ਮੈਂ ਆਇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਏਡੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰੰਕਰ
ਬੀਂ ਇਨਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ ਜਾਂ ਇਤਨੀ ਹਕੀਕਤ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀਸੁਣੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸਾਫੇ ਤ੍ਰੈ ਪਹਿਰ ਬਦੇਹ ਹੀ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਅੱਖੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕੀਕਰ ਹੋਈ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਵਾਚ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਕਾਗਭ ਸੁੰਡ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿੰਨੇ ਕਾਗ ਭਸੁੰਡ ਦੇ ਆਸਣ
ਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਕਾਗਭ ਸੁੰਡ ਜੀ ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਆਹੇ ਜਦਕਥਾ ਦਾ ਭੋਗ ਪਇਆ
ਤਾਂ ਸਭ ਸਿੱਧ ਮਨੀ ਦੇਵਤਾ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਗਏ ਪਰ ਸਭ ਪੰਡੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਹੈਸਨ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਰਤਨ ਲਗਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਾਗਭ ਸੁੰਡ ਸੁਣ ਕੇ
ਕਹਿਆ ਏਹ ਕਿਸਕਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅੰਰ ਕਿਸ ਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਗ ਭਸੁੰਡ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਜੀਆਂ ਦੇ ਉਧਾਰ

ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪ ਅਵਤਾਰ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਜੀ ਏਹੀ ਹੈਨ
ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਕਾਗਭਸੁੰਡ ਸੁਨਕਰ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਅਤੇ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਿਖੀ
ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਤਮ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਹੋ ਸੀ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਈ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਰਾਗ
ਰਾਗਨੀ ਕੀ ਪਰਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਤਮ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਹੋ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਨੂੰ ਲਭਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਗ
ਭਸੁੰਡ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਰਸ
ਪੀਂਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਰਾਗ ਤਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਛਿੱਲੜ ਖਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ
ਪੁੱਛਿਆ ਹੇ ਪਰਮਹੰਸ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੀ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਪਰੇਮੀ ਹੋ
ਤੁਸਾਂ ਕਾਗ ਦੀ ਦੇਹ ਕਿਓਂਕਰ ਪਾਈ ਤਾਂ ਕਾਗਭਸੁੰਡ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ
ਦੇਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਇਆ ਹੋਂ ਇਸ ਦੇਹੀ
ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਜਸ ਕਰਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
ਇਹ ਦੇਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਪ੍ਰਲੇ ਕਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਲ ਦੀ ਅਰ ਅਗਨ ਦੀ ਤਦ
ਮੈਂ ਓਹੀ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਏਹ ਸ਼ਕਤ ਭੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸੀ ਦੇਹੀ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਰ
ਸੁਇੱਛਤ ਮਿਰਤ ਜਦ ਚਾਹੋਂ ਤਦ ਹੀ ਮਰੋਂ ਏਹ ਭੀ ਇਸ ਦੇਹੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਹੇ ਰਿਖੀ ਜੀ ਇਸ ਦੇਹ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਗਭਸੁੰਡ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਹੈਸੀ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਸਾਂ
ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨ
ਪੁੱਛਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਬੜਾ ਕਾਗ ਦੀ ਤਰਾਂ ਲੋਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਸਤ
ਹੋਵੈ ਜੀ ਆਪ ਸਤਵਾਦੀ ਹੋ ਕਾਗ ਦੀ ਦੇਹ ਮਿਲੇ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਵਿਸਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿਸਰੇ ਨਾਹੀਂ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ
ਜਦ ਤੇਰੀ ਇੱਛਿਆ ਹੋਵੇ ਤਦ ਮਨੀਂ ਅਰ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਚੰਡ ਨਾਮ ਹੈਤੇ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਅਲੰਕਾਰ
ਦੇਵੀ ਇਨਕੇ ਭੀ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕਾਵਰ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਰਿਖੀ ਹੈਸਨ ਇਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀ
ਕਾਗ ਦੀ ਦੇਹ ਭਈ ਥੀ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਾਕਰ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਆਸ
ਸੁਆਸ ਜਪਣ ਮੈਨੂੰ ਚਿਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜਨ ਦਾ ਰਸ ਮੈਨੂੰਆਯਾ ਹੈ ਇਸ
ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗ ਸਕਦਾ ਮੇਰੇ ਦੇਖਿਆਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਲੋ ਆਈ ਹੈ ਜੇ
ਜਲ ਦੀ ਪਰਲੋ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਅਗਨ ਨਾਲ ਅਗਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਜੇਸੀ
ਪਰਲੋ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰੂਪ ਧਾਰਤਾ ਹੋਂ ਮੁੜੇ ਸੁਆਸ ਕਾ ਸੰਜਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਮੈਂ ਮਰਦਾ

ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰੇਮਰਿਖੀਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਬੜੇ ਕਿਰਜੀਵ ਹੋ ਤੁਮਾਦੇ ਦੇਖਦਿਆਂ
 ਕਈ ਹੋਏ ਹੈਨ ਕਈ ਹੋਵਨਗੇ ਜਿਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਅਭਿਆਸ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੀਕਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ
 ਹੀਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰਿਖੀ ਜੀ ਜੋ ਆਪਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਤ ਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਗ ਭਸੁੰਡ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮੈਂਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਤਿੰਨੇ ਫੇਰ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਆਏ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਿਆ
 ਅਲਲਾ' ਪਰਬਤ ਨਾਉਂ ਤਦ ਪਿਆ ਹੈ ਜੋ ਏਥੇ ਅਲਲਾ'ਪੰਛੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
 ਭਗਤ ਦਾ ਏਥੇ ਰਾਜ ਹੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਅਲਲਾ'ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਏਥੇ ਹੈ ਜੀ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਹੱਭੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵਨਗੇ ਪਰ ਉਤਾਵਲਾਨਾ ਹੈ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤਾਂ
 ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਹੇ ਤਿਚਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਲਾ'ਪੰਛੀਆਂ ਆਣ ਘੇਰਾ ਘੱਤਿਆ ਜੋ ਓਨਾਂ ਅਲਲਾਂ ਦਾ
 ਸਰਦਾਰ ਆਹਾ ਉਸਨੇ ਇਕ ਬਚਨ ਕਹਿਆ ॥ ਅਲਲਾ'ਵਾਚ ॥ ਅਲਲਾਂ ਮਿਲਕਰ
 ਪਯਾ ਘੇਰਾ ॥ ਕਉਨ ਗ੍ਰਹਿ ਤੁਮ ਕਰਹ ਬਸੇਰਾ ॥ ਕੌਨ ਮਨੋਰਥ ਈਹਾਂ ਆਏ ॥ ਕੌਨ ਨਾਮ
 ਤੁਮ ਕਿਨੇ ਪਠਾਏ ॥ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਪੂਛ ਹੈ ਬਾਤਾ ॥ ਪਿੰਡ ਪਾਇਕਰ ਫਿਰਤੇ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚ ॥ ਅਲਲਾਂ ਮਿਲਕਰ ਪਯਾ ਘੇਰਾ ॥ ਹਿਰਦੇ ਭੀਤਰ ਲਿਆ ਬਸੇਰਾ ॥
 ਦਰਸ਼ਨ ਕਾਰਣ ਈਹਾਂ ਆਯਾ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਆਪ ਲਿਆਯਾ ॥ ਫੁਰ ਜਾਇ ਜੇ ਹੋਇ
 ਕਰਯਾ ॥ ਜਦ ਪਾਕ ਤਬ ਠਣਕ ਬਜਯਾ ॥ ਸੁਣ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਰਦਾਸ ॥
 ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਖੀ ਆਸ ॥ ਅਲਲਾ' ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਦਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਕਉ ਲਗਾ ਦੌੜਨ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ ਹਾਂ ਭਲਾ
 ਹੈਅਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਯਾ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੁਮ ਹਮਕੇ
 ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਨਗਰੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ
 ਸੀ ਈਹਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ ਕਹਾਂਹੈ ਤਾਂ ਅਲਲਾ'ਚੀਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਹ ਤਾਂ
 ਈਹਾਂ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜਾਰਾ ਹੈ ਉਸਕਾ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਐ ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਹੈਨ ਜੀ ਤਬ
 ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਾ ਏਕ ਉਲੀ ਪਹਾੜੀ ਪਰ ਆਸਣ ਥਾਂ ਤਾਂ ਓਥੇ ਜਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਮਗਨ ਬੈਠਾ ਥਾਂ ਜਦ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
 ਭਗਤ ਦੀ ਜੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈ ਈਹਾਂ ਤੋਂ
 ਆਦਮੀ ਦੀ ਗਮਤਾਂ ਨਾਹੀਂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਗਤ ਜੀ ਹਮ
 ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਮ ਕਉ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਲੈ ਆਯਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ

ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਾਲ ਹੋਈ

੨੭੨

ਬਰਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੇ ਵਾਚ ॥ ਬਾਸਨ ਧੋਇ ਆਛਾ॥ ਕੌਨ ਅੱਛਾ ਦੂਧ
 ਚੋਇ ਲੀਨਾ॥ ਕਉਨ ਸਮ'ਣ ਬੀਚ ਸਮਾਯਾ॥ ਕੌਨ ਠੌਰ ਰੱਖ ਦਹੀ ਜਮਾਯਾ॥ ਕਉਨ
 ਜਤਨ ਕਰ ਕਾਫਿਆ ਮਾਖਨ॥ ਕਉਨ ਤਾਉ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਖਨ॥ ਪੂਛੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
 ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ॥ ਕਿਸ ਤੇ ਬੂਝਿਆ ਆਪ ਤੇ ਆਪਾ॥ ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਕ॥
 ਤਨ ਧੋਇ ਆਛਾ ਬਾਸਨ ਕਾਨਾ॥ ਖਿਮਾ ਚੋਇ ਦੂਧ ਮਥ ਲੀਨਾ॥ ਲਗਨ ਅਗਨਿ ਤੇ
 ਤਾਉ ਬਣਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮਾਨ ਸਮਾਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਥ ਲੀਨਾ ਮਾਖਨ
 ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰਮਲ ਤਤ ਚਾਖਨ॥ ਸੰਤ ਸੰਗ ਲੈ ਦਹੀ ਜਮਾਇਆ॥ ਮਤਿ ਕੈ ਮਥਿ
 ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਮੁਹਿ ਸੂਝ ਪੜੀ ਹੈ ਆਦਿ
 ਜੁਗਾਦਿ॥ ੨॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੇ ਵਾਚ ॥ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਦੀਆ ਗਿਆਨ॥ ਕਲਿਜੁਗ
 ਅੰਦਰ ਆਛਾ ਧਿਆਨ॥ ਆਛੀ ਕਰਣੀ ਆਛਾ ਭੇਖ॥ ਆਛਾ ਬੁੱਧਿ ਆਛਾ ਬਿਬੇਕ॥ ਸੁਣ
 ਨਾਨਕ ਪਰਤਖ ਸਾਧ॥ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਤੁਮਰੇ ਸਾਥ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਧੰਨ
 ਨਰਾਇਣ ਧੰਨ ਸੁ ਰਾਮ॥ ਜਿਨ ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਇਆ ਆਤਮ ਰਾਮ॥ ਐਸੀ ਭਗਤੀ ਭਈ
 ਤੁਮਾਰੀ॥ ਤਾਤਕਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨੀ ਕਾਰੀ॥ ਸਾਸ ਸਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਚਿਤਾਰਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕ
 ਕਾਜ ਸ੍ਰਾਰਿਆ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ
 ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਵਡਾ ਭਗਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅੰਤੇ ਆਪਕੇ ਸੰਜੋਗ ਬਹੁਤਿਆਂ ਕਾਂ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇਰੀ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਵਡੀ ਨਦਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਵਡਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਅੰਗੇ
 ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਏਥੇ ਆਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂ ਆਪਕੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ
 ਭਗਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਰਾਮ ਜੀ ਵੱਡਾ
 ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਰਾਮਜੀਨੇ ਵਡੀ ਨਦਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਏਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ
 ਵੀ ਪਹੁਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੀ ਪਹੁਚਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ
 ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪੇਪਸੋਂ ਪੁੱਛ ਲੈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਆਵਸੀ ਕਿ ਨਾ ਆਵਸੀ ਤਾਂ
 ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬਢੇ ਭਗਤ ਹੋ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਸਭ ਆਪ ਨੂੰ ਸਤਿ
 ਜੁਗ ਥੀਂ ਆਦਿਲੈਕੇ ਮਲੂਮ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਇਸ ਜਿਹੀ
 ਕੋਈ ਹੋਗਾ। ਤਾਂ ਏਥੇ ਪਹੁਚੇਗਾ। ਹੋਰਸਦਾ ਏਥੇ ਪਹੁਚਨਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ। ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ
 ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਹੋਵਨਗੇ ਪਰ ਏਥੇ ਪਹੁਚਿਆ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਦਕਦ ਹੋਸੀ ਕਿਤੇ ਨੇੜੇ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦਨਾਨਕ ਤਪਾ ਸਚ ਖੰਡ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਸਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ
 ਸਉ ਵਰ੍ਹੁ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਏਹਨਾਂ ਤ੍ਰੇਹਾਂ ਤੋਂ ਬੜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ
 ਜੀ ਤੈਂ ਕੇਹੜੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅੱਗੇ ਕਬੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ

ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਓਹ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ
ਹੋਣਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜੀ ਓਹ ਕਿਸ ਵਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਤੇ ਕਿਸ ਧਰਤੀ
ਹੋਸੀ ਕੇਹੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਪੰਜਾਬ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਰਨ
ਜੰਟ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਟਾਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਡਾ
ਕਹਿਆ ਝੂਠਾ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਆਹਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ
ਹੈਨ ਸੋ ਪਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਆਖਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਏਹੋ ਹੀ ਪੂਰਨ ਜੋਗ
ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈਨ ਓਹ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿਉਂ ਕੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਆਖਦੇ
ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਚੁਪਕਰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਕੇ
ਅਨੰਦ ਹੂਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਗਤ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁੜ ਕਉ ਰਾਮ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਪਾ ਜੀ ਜਹਾਂ
ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਵੇਂ ਤਹਾਂ ਖੇਲੋ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਅਲਲਾ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਅੰਤਰਧਿਆਨ
ਹੋਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜੰਗਲ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ
ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ
ਸੌਲਾਂ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਪਾਸੋਂ ਸੱਭੇ ਕਿਤਨੇ
ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਮਤਾਰਹ ਲੱਖ ਤੇ
ਅਠਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਧਰਤੀ ਬੰਦ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਭੀ
ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਅੱਗੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਅੱਗੇ ਕੇਹੜੀ ਜਗਹ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅੱਗੇ
ਪਾਮ ਭਗਤ ਦਾ ਮੰਡਲ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੋਂ ਧਾਰਭਗਤਦਮੰਡਲ ਕਿਤਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਧਾਰਭਗਤ ਮੰਡਲ ਦੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਚਲੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਚਲ ਤਾਂ
ਉਸ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਕੈਲਸ਼ ਉਪਰ
ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਤਾਰੇ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਹੇਠ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੇਠ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ

ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਦੇਖੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੋ
 ਤਾਰੇ ਹੇਠ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਤੇ ਸੁਰਜ ਏਹ ਭੀ ਸਭ ਹੇਠ ਹੈਨ ਜੀ
 ਏਥੇ ਚਾਂਦਨਾਕਾਹਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਚਾਂਦਨਾ ਧੂਮ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਦੇਖ ਜੇਹੜੀ
 ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਓਹ ਮੰਡਲ ਧੂਮ ਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਉਪਰ ਧੂਮ ਭਗਤ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਹਣ ਚਲੈਕੇ ਦਰਸ਼ਨ
 ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਭਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਤਾਂ ਸੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ
 ਤੁਸਾਡੀ ਰਜ਼ਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰੂਅ ਭਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਉਪਰ ਚਲੋ॥

ਸਾਖੀ ਧੂਮ ਭਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂਤ੍ਰੇ ਹੀ ਉਸੋਪੈਸ਼ੇ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਧੂਮ ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਵਿੱਚ
 ਫਿਰਦਾ ਆਹਾ ਜਾਂ ਧੂਮ ਭਗਤ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤ੍ਰੈ ਆਦਮੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਪੈਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਧੂਮ
 ਭਗਤ ਦੀ ਪੁਰੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਸੱਚ ਖੰਡ ਦੇ ਸਾਮਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਕੂਠ ਧਾਮ ਦੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਅੱਤੇ
 ਧੂਮ ਭਗਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨੂਜੀ ਕਾਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਜਿਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋਈ
 ਵਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਧੂਮ ਭਗਤ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਅੱਜ ਹਮਾਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈਨ ਏਹ ਜੋ ਪ੍ਰਤੱਖੰਜ ਵਿਸ਼ਨੂ ਕਾਦਰਸ਼ਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਬੈਕੂਠ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂ ਦਾ ਧਯਾਨ ਕਰਦੇ
 ਹੋ ਸੋ ਸੁੱਧ ਚੈਤਿਨ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਣਤੁੱਝ ਮੇਂ ਭੀ ਅਰਮੇਰੇਮੇਂ ਭੀ ਬੈਕੂਠ ਮੇਂ ਭੀ ਸਾਰੇ ਜਗਤ
 ਮੇਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਸਜਾਤੀ ਵਿਜਾਤੀ ਜੁਗਤ ਤੀਨ ਭੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਨੂ ਤਿਸਕੋ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੈ ਸਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਜੈਸੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਮਨੁੱਖ ਪਾਸ
 ਬਿਰਛ ਸੁਰਤ ਕਹੀਏ ਅੰਗ ਹੋਵਨ ਸੋ ਤੂ ਆਪਨੇ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਕਰ ਦੇਖ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਵੇ
 ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧੂਮ ਨੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਈਹਾਂ ਆਵਨ ਕੀ ਰੀਮਤਾ ਕਿਸੀ ਕੋ
 ਨਾਹੀਂ ਬਿਨਤੁਮਾਰੇ ਐਸੇ ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਮੇਂ ਤੁਮ ਹੀ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਗਤ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਪਵਨ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇਕਰ ਸੁਖਾਲੇ ਹੀ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ
 ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰਬਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਈਹਾਂ ਪਰਬਤ ਪਰ ਛੋਡਗਏ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪਰ ਚਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧੂਮ ਭਗਤ ਕੋ ਵਿਸ਼ਨੂ
 ਕਾਸਰੂਪ ਦਿਖਾਇ ਕਰਫੇਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਧੂਮ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹੋ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਧੰਨ ਹੋ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਕੱਰਨੇ ਨੂੰ ਮਾਨੁੱਖ ਰੂਪ ਧਾਰਨ
 ਕਰਾਂ ਹੈ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਕਾਉਂ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਈ ਜੀਵ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਉਧਰਨ ਕੇ ਅਰਥਾਂ

ਸੁਵਦ ਕੋ ਸੁਣਕਰ ਪੜ੍ਹੁ ਕਰ ਉਧਰਨ ਗੇ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗਣ ਅਤੇ ਸਰਗਣ ਕੋ ਇੱਕ
ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ ਨਾਮ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹਮ ਬਿਸ਼ਨੂ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਲਜੁਗ ਕੀ ਸਭਿ ਵਾਰਤਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਆਗਾਜਾ
ਲੈਕੇ ਮਾਤਲੋਕ ਕੋ ਜਾਵੇਂ ਗੇ ਤਾਂ ਧੂਅ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਆਗੇ ਮੈਂਆਪਕੇ ਨਿਰਾਲਾ
ਜਾਨਤਾ ਥਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂ ਕੋ ਨਿਆਕੈਂ ਜਾਨਤਾ ਥਾਂ ਅਬ ਤਪਾ ਜੀ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂ
ਮੇਂ ਅਤੇ ਆਪ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਂ ਅਰ ਵਿਸ਼ਨੂ ਮੇਂ ਆਭੇਦਤਾ
ਹੋਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਥਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਗਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਗੇਈ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੋ ਪਾਂਚ ਬਰਸ ਕੀ
ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਆਪ ਆਨਕੇ ਤੁਮਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਐਸਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੇਂ
ਲੀਟ ਹੋ ਭਜਨ ਕੀਆ ਤੇ ਸਾਖਜਾਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸਰਬ ਮੇਂ
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋਤੇਂ ਪਾਨੀ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਰਹਾ
ਨਹੀਂ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈ ਅਨੇਕ ਤੋਂ ਏਕ
ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਸੌਲਾਂ ਕਲਾ ਸਪੂਰਨ ਭੀ ਆਪ
ਹੀ ਹੈਂ ਆਪ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਮੇਂ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਹੈਂ ਕਾਲਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ
ਤਾਂ ਧੂਅ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਨੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਝਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਹੋਈ ਹੈ ਅੰਨ੍ਤ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੈਨ ਪਰ ਏਥੋਂ ਤੀਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਏਕ
ਤੁਮ ਹੀ ਈਹਾਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਦੇ ਸਮਾਨ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ
ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਦਾ ਨਾਮ ਲਏਗਾ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਰੇਗਾ ਜਿਸ ਪਰ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਉਸਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਜਹਾਂ ਆਪਦੀ ਰਜਾਇਹੋਵੇ
ਤਹਾਂ ਹੀ ਖੇਲੋ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰੂਅ ਭਗਤ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸੱਚਖੰਡ ਮੇਂ ਜਾਣੇ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧਰ ਸੱਚਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਹਾਂ ਬਡਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਰੂਪ ਤਖਤ ਕੇ ਉਪਰ ਸਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ
ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਓਹ ਜੋ ਕੋਟਾਨ ਸੁਰਜ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਹੈ ਕੋਟਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਜੈਸਾ ਸੀਤਲ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਓਸ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼
ਕੀਆ ਉਸ ਜੋਤ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਰੀ ਅੰਨ ਆਗੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂ
ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ ਸਰਬ ਸਮਰਥ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਉ
ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਨ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਾਹੀਂ ਪਰ
ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਜਪਾਉਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਗਏ ਸੋ ਜੋ
ਵਿਝਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਰਬੱਗ ਸ੍ਰਮੀ ਜਹਾਂ ਆਪਕੀ ਆਗਿਆ

ਈਤਹਾਂ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਚੱਕ੍ਰ ਫੇਰਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸਤਿ
ਨਾਮ ਕਾ ਚੱਕ੍ਰ ਫੇਰੋਗਾ ਆਗੇ ਜਿਉਂ ਆਪਕੀ ਰਜ਼ਾਇ ਹੋਵੇਗੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਐਸਾ ਕਹਿ
ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੋਦਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਉਸਤਤ ਮੇਂ ॥

ਸੋਦਰ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰ ਕੇਹਾ ਜਿਤ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ
ਕੇਤੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉਂ ਕਹੀਅਨ ਕੇਤੇ ਰਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਰਾਵਹਿ
ਤੁਹਨੋ ਪਉਨ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ॥ ਰਾਵਹਿ ਚਿਤ ਗੁਪਤ
ਲਿਖ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖ ਲਿਖ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਾਵਹਿ ਈਸਰ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ
ਸੋਹਨ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਰਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇੰਦ ਸਣ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਰ ਨਾਲੇ ॥ ਰਾਵਹਿ
ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰ ਰਾਵਨ ਸਾਧ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਾਵਨ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੇਖੀ ਰਾਵਹਿ
ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਰਾਵਨ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨ ਰਿਖੀਸਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਰਾਵਹਿ
ਮੋਹਣੀਆ ਮਨ ਮੋਹਨ ਸੁਰਗਾ ਮਛੂ ਪਿਆਲੇ ॥ ਰਾਵਨਿ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠ
ਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥ ਰਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ਰਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਰਾਵਹਿ
ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ਕਰ ਕਰ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਤੁਧਨੋ ਰਾਵਹਿ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵਨਿ
ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਰਾਵਨ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਆਵਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ
ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚ ਸਹਿਬ ਸਾਚੀ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ
ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨ ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰ ਕਰ ਜਿਨਸੀ
ਮਾਇਆ ਜਿਨ ਉਪਾਈ ॥ ਕਰ ਕਰ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਾਈ ॥
ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰਣ ਜਾਈ ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾਂ ਪਾਤਿ
ਸਹਿਬ ਨਾਨਕ ਰਹਿਣ ਰਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਸੱਚਖੰਡ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਰਸਨਾ
ਤੇ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਸੱਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਣਕੇ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ
ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾਨਕ ਚਾਰ ਬੇਦ ਅੱਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਦੀਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਵੇਦਾਂ
ਦੀ ਸਮਝ ਅਬਕੇ ਜੀਆਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਅਵਦੀ ਕਲਜੁਗਾਦੇ ਪ੍ਰਤੁਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਂਦੀਬੁਧ ਮਲੀਨ
ਹੋਗਈ ਹੈ ਕੂੜ ਕੁਸਤਿ ਕਰਕੇ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਅਬ ਤੂ ਜਾਇਕਰ
ਮਾਤਲੋਕ ਮੌਂ ਪੰਜਵਾਂ ਵੇਦ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਸ਼ਨਾ ਕਾ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਜਿਸਕੈ
ਪੜ੍ਹਕੇ ਸੁਣਕੇ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਹਾਥਜੋੜਕਰ
ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਸਪੂਰਨ ਕਾਰਜਹੋਵਨਗੇ
ਏਹ ਅਰਜ਼ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਅੰਦਰ ਆਗਿਆ ਲੇਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸੱਚ ਖੰਡ ਥੀਂ ਵਿਦਿਆ ਹੁਏ ॥

ਤੁਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁੜਕੇ ਧੂਆ ਦੇ ਆਸਣ ਨੂੰ ਆਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਉੱਤੋਂ ਮੈਂ
ਗ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਆਇ ਟੇਕਿਆ ਜੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲਿਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੂਆ ਭਗਤ
ਨੂੰ ਆਇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧੂਆ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਿਆ ਹੈ ਨਾਨਕ
ਤੁਪਾ ਜੀ ਕੈਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਣੈ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹਮ ਆਪਣੇ ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੱਚਾਸਾਹਿਬ ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਭਲ
ਜੋਤਹੈ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਿਆਂ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰ ਭਈਹੈ ਤੇ ਦੁਖ ਦੂਰ
ਭਇਆ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਧੂਆ ਭਗਤ ਨੂੰ
ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿਕਰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸੀਂ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਥੋਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਚਾਲੀ
ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਉੱਚੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਧੂਆ ਭਗਤ ਉਨਤਾਲੀ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕਾ ਆਸਣ ਇਕੱਲੱਖ ਜੋਜਨ ਧੂਆ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਉਸਤੋਂ ਪਰੇ ਵੀ ਕੁਛ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਰੇ ਸੁੱਧਦਾ ਸੁਮਾਰ ਨਹੀਂ ਓਹ
ਕਰਤਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਛ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ
ਮਰਦਾਨਾ ਧੂਆ ਭਗਤ ਤੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਤੇ ਦੱਤਾਤ੍ਰੇਉ ਵਰਗੇ ਸਭ ਉਰੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਅਤੇ
ਅਸਾਂ ਉੱਪੈਰ ਏਡੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈਂ ਉਸਦੇ
ਪਸਰੇ ਦਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਸੁਮਾਰ ਨਹੀਂ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਆਪਹੀ ਜਾਨਤਾਹੈ ਅਤੇ ਸਿਸ਼ਟਦੇ ਕਰਤਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਓਹ ਭੀਅੰਤ ਪਾਇ ਥੱਕੇ ਹੈਨ ਕਿਸੇਨੂੰ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਓਹਾਪਣੀ
ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਆਪਹੀ ਜਾਣੇ ਕਮਲਾ ਸੰਸਾਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਾਣ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਗੀਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਤੁਸਾਂ ਸੱਭੇ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਅੱਖੀਂ ਮੀਟੇ ਜਾਂ ਅੱਖੀਂ
ਮੀਰੀਆਂ ਤਾਂ ਕਈ ਪੁਰੀਆਂ ਫਿਰਕੇ ਦੇਖੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਜਾਈਏ ਓਬੇਈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪਹਾੜ ਨਦੀਆਂ
ਅੰਤ ਸਿਸ਼ਟੀ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਅਨੰਤਹੀਂ
ਕੌਤਕ ਦੇਖੇ ਫੇਰ ਅੱਖੀਂ ਥੇਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ
ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੰਨ ਹੋ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੋ ਕੁਛ ਦੇਖਣਾ
ਮੀਂ ਸੋ ਸਭ ਕੁਛ ਅਸਾਂ ਦੇਖ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿਸ ਉੱਪਰ
ਕਰਤਾਰ ਕਰੋਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੇਗਾ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰ-
ਬਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰਪਰ
ਕਰੋਪੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸਚਾਰ ਟਕੇ ਜੁੜਦੇ ਹੈਨ ਚਾਰਬਾਹਾਂ ਹੋਂਦੀਆਂ ਹੈਨ ਅਕੇ ਕੋਈ ਦਿਨ

ਹੁਕਮ ਚਲਾਵਦਾ ਹੈ ਏਹ ਜੀਵ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਏਹ ਨਹੀਂ
ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਨਾਸਵਿਤ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਸਭ ਉਠ ਉਠ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਅੱਜ
ਕਲ ਇਵੇਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਦੀ ਮਤ ਭਰਮਾਇ ਛੁੱਡੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸਾਡੇ ਮੁੰਹੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੰਚਾਰੀ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੇਹੜੇ ਪਰਬਤ ਉੱਪਰ ਆਏਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਲਾਂ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਦੋਇ ਲੱਖ
ਜੋਜਨ ਫਿਰੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਥੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂਆਖਿਆ
ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਸੀਂ ਤ੍ਰਿਹ ਬੰਦਰ ਦੇ ਰਾਹ
ਉੱਤੇ ਹਾਂ ਸੂਰਤ ਬੰਦਰ ਚਪਟਾ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਨਕਟਾ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਸੇਧ ਏਥੋਂ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ
ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦਰ ਦਾ ਰਾਹ ਖਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾਡੀ
ਰਜਾਇ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਲੋ ਜੀ ॥

ਸਾਖੀ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀਂ ਯਾਰਾਂ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਸੱਭੋਤੇਰਾਂ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਪੁੱਛਿਆ ਰੁਗੂਜੀ ਈਨਾਪਰਬਤਯਾਮ ਪਾਸੋਂ ਕਿਤਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਪੰਜੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਅਖੰਡਪਰਬਤਯਾਮਕੋਲੋਂ ਕਿਤਨਾ ਉੱਚਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੈਂਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿੱਥੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਓਹ ਕਿਤਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾਂ ਇਕਲੱਖ
ਜੋਜਨ ਉੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਉਸ ਪਰਬਤ ਕਾਨਾਮਨਿਰਬਿਕਾਰ
ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਧ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਸਾਧ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਹੈਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੱਛੀ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਆਵਦੇ ਤੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਿਆ ਆਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅੱਗੇ
ਅਣ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਖਾਈਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਉਹ ਜੋ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇਖਦਾ
ਹੈਂ ਉਸ ਉੱਪਰ ਫਲ ਪੱਕੇ ਹੈਨ ਜਿਤਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵਨੀ ਉਤੇ ਨੇ ਖਾਇ ਆਉ ਅਤੇ ਤੋੜ ਭੀ
ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਗਾਇਆ ਕੜਾ ਦੇਖੇ ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਬਿਛੁਫਲੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਲਗਾ ਤੋੜ ਤੋੜ ਖਾਵਣ ਜਾਂ ਸੁਆਦ ਲੱਗੇ ਸੁਤੇ ਛੋਡ ਨ ਸਕੇ ਬਹੁਤ ਖਾਧਿਓਸ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਲ੍ਲ ਰੱਖਿਓਸੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖਾਹੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਖਾਹੁ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਰ ਖਾਣਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਅੱਧਾ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦੇਹੁ ਤਾਂ
 ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਓਥੋਂ ਭੀ ਭੁਖਾ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ
 ਮੈਨੂੰ ਅਪੇ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਆਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੀ
 ਆਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਖਿਆ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਈਵੇਂ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈਨ ਏਥੇ ਖਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤਾਂ
 ਕੋਈ ਨ ਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਪੈਦਾ ਕਿਉਂ
 ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੋਂ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਅਂਵਦਾ ਅਤੇ
 ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਨੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਅਂਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ
 ਕੁਦਰਤ ਤੇ ਫਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਗੁਪਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਨੇ ਹੈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
 ਵਾਸਤੇ ਏਹ ਫਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਨਾਹੀਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਪਤਾਂ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਆਦਲੱਗਾ ਹਈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਇਥੇ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਚਲੋ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਅੱਗੇ ਸਾਖੀ ਅਹਾਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤੁਧਿਆਨ ਹੋਏ ਨਾਲੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਅਹੋ ਤਾਂ ਅਹਾਰ ਪਰਬਤ ਪਰ
 ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਅਹਾਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ
 ਹੁਣ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਨਉ ਲੱਖ ਜੋਜਨ
 ਆਏ ਹਾਂ ਸੱਭੋ ਬਾਈ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਏਥੇ ਸਾਧ
 ਆਖਦੇ ਸਾਉ ਸੋ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂ ਉਤਾਵਲਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਕਰ ਤਿਤਰੀ
 ਨੂੰ ਓਹ ਸਾਧ ਕੁਟੀਆਂ ਦੋ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਯਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ
 ਤੁਮ ਕਉਣ ਹੋ ਜੋ ਈਹਾਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ
 ਨਿਰੰਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਸੁਣਿਆ
 ਥਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਾਧ ਤੂ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾਂ ਥਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਕ੍ਰੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਤਾਯਾ ਥਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਾਧ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ

ਹੈ ਅੰਗ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ
ਨਾਉ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਣ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਲਿਆਣ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਅਰੇ ਸਾਧ ਓਹ
ਮੁੜੇ ਜਾਣਤਾ ਥਾ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੀਲਸੈਣ ਕਹਿਆ
ਬਾ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤ੍ਰੈਤੇ ਜੁਗ ਹਮ ਉਸਕੇ ਪਾਸ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਤ੍ਰੈਤੇ ਜੁਗ
ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਰਾਮਜੀ ਥਾ ਹਮ ਉਸਕੇ ਆਗੇ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਇਉ ਕਹਿਤਾ ਥਾ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣ ਅਬ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ
ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਏਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੀਲਸੈਣ
ਕਹਿਆ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਏਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ
ਕਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਹਮ ਕਉ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ
ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਭਾਈ ਖਬਰ ਕਰ ਤੇ ਜਾਇ ਕਹੁ ਕਿ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਥਾਹਰ ਖੜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਸੋ ਕਲਿਆਣ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਥਾਹਰ ਤਿੰਨ ਸਾਧ ਖੜੇ ਹੈਂ ਪਰ ਆਪ ਕਉ ਜਾਣੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਹਾ
ਤੂ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁੱਛ ਮੇਰੇ ਕਦੋਂ ਕੇ ਅਸ਼ਨਾਇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰਾ
ਗੁਰੂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਦੋਂ ਦੇ ਅਸ਼ਨਾ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣ
ਤੂਢੇਰ ਜਾਇਕਰ ਕਹੁ ਜੋ ਤ੍ਰੈਤੇ ਜੁਗ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਥਾ ਤਬ ਤੂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰਹਿਤਾ
ਬਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਮਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੋਂ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇਕੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਉ ਕਹਿਤਾ
ਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰੈਤੇ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਥਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੀਲਸੈਣ ਕਾਹੁਆ ਤੂ ਜਾਇਕਰ ਪੂਛ ਜੋ ਤ੍ਰੈਤੇ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਥਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੁਸਾਡਾ ਤ੍ਰੈਤੇ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀਨਾਉ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਜਾਲਿਆਣ੍ਡੇ
ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਆਹਾਤਾਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਣ ਨੇ ਕਹਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਗੇ ਆਇਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣ ਨੇ ਜਾਇਕੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ
ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਆਪ ਅੰਦਰ ਆਇਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ
ਨਾਲ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤ੍ਰੈਹੀ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਵਾਜ਼
ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਸੀਲਸੈਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸੱਤਿ ਕਰਤਾਰ ਸੱਤਿ ਕਰਤਾਰ
ਅੱਗੋਂ ਸੀਲਸੈਣ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੁਹੌ ਕਹਿਓ ਸੁਆਈ ਬੈਠੀ ਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਣ ਆਖਿਆ ॥ ਕਉਣ ਗੁਰੂ ਕਉਣ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਉਣ
ਵਿੱਦਿਆ ਕਉਣ ਜੰਤ੍ਰ ॥ ਕਉਣ ਕਲਾ ਲੈ ਈਹਾਂ ਆਏ ॥ ਕਉਣ ਨਾਮ ਤੁਮ ਕਿਨੈ ਮੰਗਾਏ ॥
ਸੀਲਸੈਣ ਪੂਛੈ ਸੁਣ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਦੇਹ ਸਮਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
॥ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥ ਵਿੱਦਿਆ ਦੀਨੀ ਆਪ ਸਹਾਈ ॥ ਸਚਕਲਾ ਲੈ ਈਹਾਂ ਆਏ
॥ ਅਮਰ ਅਜੈਨੀ ਪਕਹ ਮੰਗਾਏ ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸੀਲਸੈਣ ਭਾਈ ॥ ਰਾਮ ਤ੍ਰੈਤੇ ਤੁਮ ਸਮਝਾਈ

੧੨ ॥ ਸੀਲਸੈਣ ਵਾਚ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਹੂਆ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਬੀਆ ॥ ਬੀਤੇ ਜੁਗ ਬੀਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ॥ ਤਬ ਤੂੰ ਰਹਿਤਾ ਕਾਕੀ ਠਉਰ ॥ ਦੱਸਨਾਮ ਤੂੰ ਅਪਣ
ਮੇਹੁ ॥ ਸੀਲਸੈਣ ਪੂਛੈ ਸਭ ਤੋਹੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਸਤਜੁਗ ਅੰਦਰ
ਨਾਮ ਹਮਾਰਾ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਤ੍ਰੇਤੇ ਰਾਮਦੰਦ ਅਵਿ ਹੋਤਾ ॥ ਦੁਆਪਰ ਹਰੀ
ਉਟ ਕਹੀਤਾ ॥ ਕਲਜੁਗ ਨਾਨਕ ਕਹਿਤ ਸੀਲਸੈਣ ਕਹੁ ਤੋਹੁ ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇਆ
ਮੇਹੁ ॥ ਅਗਲੇ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਤੁਮੇਂ ਨਾਹੀ ॥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੁਮਕੇ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ ॥ ੪ ॥ ਤਬ
ਸੀਲਸੈਣ ਉਠਕਰ ਪ੍ਰਦੱਖਣਾਂ ਕੀਨੀ ਤੇ ਡੰਡੌਤ ਕਰੀ ਤੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਢਹਿ ਪਇਆ ਧੰਨ ਹੋ
ਗਾਜਾ ਰਾਮ ਪਰਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਆਪ ਐਸੀ ਦਯਾ ਕਰੀ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ
ਐਹਮਾਰਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕੀਆ ਤਬ ਸੀਲਸੈਣ ਕਹਿਆ ਕਲਿਆਣਜੀਪਸਾਦਿਤਿਮਾਰ
ਕਰੋ ਤਬ ਛੁੱਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਾਇਆ ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਲਿਆਣ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਰਸੋਈ ਤਜਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾਜਾਵੈ
ਰਸੋਈ ਜੇਵੇਂ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਣ ਕਹਿਆ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਰਲੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੀ ਭੁਗਤ ਹਮ ਖਾਈ ਬਹੁੜ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇ ॥ ਹਮ
ਮਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਾਠ ਪਹਿਰ ਧਨ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸੀਲਸੈਣ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਤੁਮੀ
ਕਉ ਤਾਂ ਨਿਰੰਗ ਜੀਕੀ ਭੁੱਖ ਹੈ ਪਰ ਹਮਾਰ ਭਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ
ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਐਰ ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਪਸਾਦਿਛਕਿਆ ਤਬ ਸੀਲਸੈਣ ਬਡਾ ਪਸੰਨ
ਹੁਆ ਸੀਲਸੈਣ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਉਬੇ ਰਹੇਤ
ਸੀਲਸੈਣ ਪਸੋਂ ਵਿਦਾ ਹੁਏ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਮਾਤਲੋਕ ਨੂੰ ਧਰਿਆ ॥ ਉਹਾਂ ਸੇ ਬਨੇ ਅੰਤ੍ਰਪਾਰੀ ॥
ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਪਰ ਕਰੀ ਉਤਰੀ ॥ ਤਾਂ ਪੂਛੇ ਬਾਲਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕਉ ॥ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨਾਂ ਆਏ
ਉਹਾਂ ਸੋ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਪਾਸੋਂ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾ
ਉਹਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਅਏਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਦੇਵੇਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਘਿਰਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ
ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਘਿਰਨ
ਪਰਬਤ ਪਰ ਅਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਅਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਚਾਰ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਅਏ ਹਾਂ ਸੱਭੋ ਸਤਾਈ ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਧ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਇਥੇ ਇਕ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਹੈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਸਕੇ ਭੀ ਦੇਖੀਏਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਹੀ ਓਹ ਆਮਿਲਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾਜੀਤਾਂ ਉਸ ਪਹੁੰਚ ਉਪਰ
ਇਕ ਬੜਾ ਤਲਾਵ ਸੀ ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਜਲ ਦਾ ਭਰਿਆ ਖੜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਬੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ

ਲਗੇ ਇਸ਼ਨਾਨਕ ਕਰਨ ਓਹ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਆਇਆ ਤੇ ਅਵਦਿਆ ਹੀ ਅਖਿਓਸੁ॥ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਮੱਧੇ ਕਤੋਗਤੀ ਸੁਆਂਗ ਭਗਤ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤਮੀਨਸਪਰਬਤ ਰੰਗਤੇ॥
 ਰਿਖੀਸ਼ਰੇ ਵਾਚ ॥ ਸੁਣ ਰੇ ਭਾਈ ਏਹ ਤੂੰ ਜੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਇਸਸਾਗਰ
 ਕੇ ਗਤੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਵਾਂਗਰ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੁਮੇਰ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੇ
 ਉਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਦੇ ਹਲਿ ਚਲਿ ਹੂਆ ਨਾਹੀਂ ਅਰ ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸਿਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ
 ਅਰ ਬਿਛੜੇ ਹੂਏ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜੋ ਇਸ ਸਿਉਂ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਏਕੰਕਾਰੰ ॥ ਸੁਆਂਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੰ
 ॥ ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਿਰੰ ॥ ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਲ ਤਰੰਗਾ॥ ੨॥ ਤਾਂ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਪੁੱਛਿਆਅਰੇ
 ਸਾਧ ਤੈਂ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ
 ਕਹਿਦੇ ਹੈਨ॥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਏਕੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾ ਕੀਆ ਸੁਆਂਗ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰੋਂ
 ਲੀਆ ਕੁਮੇਰ ਜੈਸਾ ਚਿੱਤ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਲ ਨਾਨਕ ਮੀਨ ਤਰੰਗ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਭੂਲ ਬਿਛੜਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹਤਿ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਮੇਂ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਉ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਹੋਰਿਖੀਸ਼ਰਮੈਂ ਹੀਨਾਨਕਹੋਂ ਅਰੇਰਿਖੀਸ਼ਰ ਤੇਰਾਕਿਆਨਾਮਹੈ ਤਾਂ ਉਸ
 ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਖਚੈਨ ਰਿਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਰਿਖੀ ਤੂੰ ਵੁਹ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਦਾ ਸੇਹਜਾ ਵਿਛਾਉਂਦਾ ਸੈਂ ਤਾਂ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਕਹਿਆ
 ਹਾਂ ਤਪਾ ਜੀ ਸੈਂ ਓਹੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੁਖਚੈਨ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਪ੍ਰਦੱਖਣਾ ਕਰਕੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰਛਹਿਪਿਆ
 ਮੁਖ ਥੀਂ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਜਾਇ
 ਮੰਗੀ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਅੰਤੁਧਿਆਨ ਹੂਏ ਤਾਂ ਉਲਕਾ ਪਰਬਤ
 ਉੱਤੇਆਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂਕੱਬੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂਉਲਕਾਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏਹਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਯਾਰਾਂ ਲੱਖ
 ਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਸੋਭੈ ਚਾਲੀਲੱਖਜੋਜਨ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕੇਵੇਂ ਬੰਦਰ
 ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਿਲਾ ਘੁਰਾਟ ਬੰਦਰ ਆਵੇਜਾ ਦੂਜਾ ਲਾਹੌਂ
 ਬੰਦਰ ਆਵਸੀ ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸ
 ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਾਹੁਣ ਭਾਰਤਖੰਡ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਂਗੋਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਾ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿੰਪਰਸ
 ਦੀਪ ਖੰਡ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਤਾਂ ਤੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਚਲ ਅਭਜਨੀ ਖੰਡ
 ਦਿਖਾਵੀਏ ਉਸ ਖੰਡ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਅੱਖੀਂ ਮੀਟੋ ਜਾਂ ਅੱਖੀਂ
 ਮੀਦੀਆਂ ਫੇਰ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਅਭਜਨੀ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਉਥੋਂ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ

ਅਏ ਓਥੋਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪਿਆ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕਹਾ ਜੀਮੇਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਛੁਪੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਸ਼ੇਰ ਕਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾ ਤਾਂ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸ਼ੇਰ ਕਾ ਅਹਾਰ ਦੇਓ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਆਪਨੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾ ਅਹਾਰ ਦੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੰਜਾਹ ਰਾਣੀਆਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਸਾਨ ਇੱਕੋ
ਪੁੱਤ੍ਰ ਸੀ ਪਰ ਰਾਜ ਲਾਇਕ ਸੀ ਸੋ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸ਼ੇਰ ਕੇ ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਮਨ
ਮੌਂ ਗਿਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੀ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ
ਨਹੀਂ ਗਈ ਜੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਮਰੋਗਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਸੰਤ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ
ਪਾਹਲ ਦੇ ਕਰਸਿੱਖ ਕੀਆ ਐਰ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਵਾਈ ਤੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਵਾਯਾ ਵਰਤਾਕੇ
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਉੱਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ

ਆਗੇ ਕੇਸੀ ਖੰਡ ਕੇ ਗਏ

ਜਦ ਉਸ ਖੰਡ ਗਏ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਤੇ ਸਭ ਪਰਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ
ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਵਸ
ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਅੱਗੇ ਨਿਉਂ ਚਲਿਆ ਕਰੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਵੱਲੋਂ ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਹਾਰ ਲੈਣਾ ਰਸਨਾ ਬੀਂ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਿਆ ਕਰੋ ਦੋਇ ਲਉਂਗਾ ਤੇ
ਇੱਕ ਲਾਚੀਦਿੱਤੀ ਕਹਾ ਜਾਹ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੋਇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੇ ਇੱਕ ਧੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸਦਾ ਸੱਤ ਨਾਮ ਕਾ
ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਏਥੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਕੜਾਹ
ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਜੋੜ ਮੇਲ ਕਰਾਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਕੇ ਛਕਣਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਸਭ ਕੰਮ
ਗਾਸਹੋਵਨਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਰਿਦੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨੇ ਸਭ ਸਦੇ ਅੱਗੇ ਨਿਵ ਚਲਣਾ ਖਿਮਾ ਕਰਨੀ
ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਏਹ ਬਚਨ ਤੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਰੱਖਨੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਉੱਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਸਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉੱਥੋਂ ਰੁਖਸਤ ਹੋਏ ॥

ਅੱਗੇ ਕੁਰਖੰਡ ਮੌਂ ਗਏ

ਅੱਗੇ ਕੁਰਖੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਏਹ ਵਰਤਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਜੱਮ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੋਂਦੇ ਸਾਨ
ਅਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਦੇ ਸਾਨ ਤੇ ਹਸਦੇ ਸਾਨ ਏਹ ਦੇਖਕਰ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹ ਲੋਕ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਹਸਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭੇਜੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਉਹ ਹੈਨ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਭੇਜੇ ਤੂੰ ਭੀ
ਗੁਜ਼ੀ ਜੇ ਸੱਦੇ ਤੂੰ ਭੀ ਰਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਹਰ ਬਾਤ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਾ ਕੀਰਤਨ
ਕਰਨਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਨਾ ਏਹ ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਲੱਛਣ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਏਹ ਕਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਮ ਦੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਮਰ ਗਏ ਨੂੰ ਹਸਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ

ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੇ ਵਿਛੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਇ ਮਿਲਦਾ
ਹੈ ਏਹ ਜਾਣ ਕਰ ਹਸਦੇ ਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਮਾਝ
ਕਰਕੇ ਏਹ ਜੀਵ ਜੰਮ ਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਸਤਸੰਗ
ਕਰਕੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੱਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਓਹ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦ
ਹੈਨ ਜਿਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੱਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਿਛੜਦੇ
ਕਿਉਂ ਅਕਸ਼ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸਾਰੇ ਪਰਨ ਹੈ ਤੁਸਾਡਾ ਰੋਵਨਾ ਹੱਸਣਾ ਸਰਬ ਬਿਅਰਬ
ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੋਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਡਾ
ਉਧਾਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਓਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਅਰੋਗ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਿਯਵੀ ਵਸਣੇ ਵਾਸਤੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ
ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਕੋ ਅਰ ਰਸ ਭੋਗਣੇ ਕਉ ਦਿੱਤੇ ਹੈਨ ਏਡੇ ਬਡੇ ਦਾਤਾਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾਰ
ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਏਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਬਿਟਫ਼ ਹੈ ਜੇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ
ਤੁਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰ
ਛਹਿ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸੱਚਿਆਂ ਰਹਿਣਾ ਆਪਸਵਿਚਮੇਲ
ਰਖਣਾ ਤੇ ਸਭਨਾਨਮਜਪਣਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰਖਣਾ ਇਉਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਬਜ਼ੀ
ਕਰਕੇ ਅਗਲੇ ਖੰਡ ਕੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸ ਖੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਤੇ
ਜੁਆਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਮੱਥਾ ਟੋਕਿਆਂ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਉਮਰਾ ਸੌ ਬਰਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚਾਲੀ ਬਰਸਾਂ ਦਾ
ਹੋਕੇ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰਾ ਹੈ ਤੇ ਜੁਆਨ ਹੀ ਹਉ
ਤੁਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹਮ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤੇ ਸਦਾ ਸੱਚ
ਹੀ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਸੰਜਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਇਸੀ ਤੇ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਬਲ ਛੇਖੇ ਨਹੀਂ ਪੈ
ਸਕਦਾ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸੱਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਭੀ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਇਸਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਜਗਤ ਦੇ
ਕਾਰਜ ਸਬਸੌਰਨਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੀ ਸਭ ਸਵਰੇਗਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰੋ ਵੰਡਖਾਓ ਤੇ ਲਾਭ
ਵਿੱਚੋਂ ਦਸਵੀਧ ਦੇਓ ਕਵਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਵਰਤਾਓ ਤੁਸਾਡੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਰਾਸ
ਹੋਨਗੇ ਏਹ ਸਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਰ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਲਾਬਤ ਖੰਡ ਕੇ ਗਏ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਜੰਗਲ ਕੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਓਥੇ ਕਈ ਕਰੋੜ
ਸੰਘ ਉਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਰਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਕੇ ਸ਼ਬਦ ਗਾਉ ਸਭ ਸੇਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਆਇ ਟੇਰਨਗੇ

ਜਦ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਕੇ ਸ਼ਬਦ ਗਾਵੇਂ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ੇਰ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਪੁੱਛਿਆ
ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆਂ ਅਸੀਂ ਤਾਮਸੀ ਜੋਨ ਪਾਪੀ ਹਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸ਼ਨ
ਕੀਤਿਆਂ ਸਾਡਾ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਤੁਸਾਡੀ ਗੁਜਰਾਨ
ਕੀਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਸੌ ਸੌ ਜੋਜਨ ਤੀਕਰ ਪਸੂ ਪੰਛੀ ਖਾਧੇ ਹੈਨ ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ
ਕਛ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਆਉਂਦਾ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੁਣਤੁਸੀ
ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜਨਮ ਪਾਓਗੇ ਸਾਡੇ ਸਿੱਖ ਹੋਣਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਅਸੀਰਜ ਭੁਗਾਵਾਂ ਗੇ ਨਾਮ
ਜਪੋਗੇ ਆਪਸਵਿਚਮਿਲੇ ਰਹੋਗੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਖੁਸ਼ ਜਾਵੇਗਾ
ਆਪਸਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਓਗੇ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਕਹਿਕਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਨਗਰ ਨੂੰ
ਆਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆਂ ਤੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਜੀਤੁਸੀ
ਸਿੰਘਾਂ ਤੇ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਬਚੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੋਪਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਚੇ
ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਡਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੋ ਭਾਈਗੁਰੂ
ਜੀਨੇ ਉਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੋਇ ਸਉ ਬਰਸ ਤੀਕਰ ਸਭਨਾਂ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ
ਗਤੀ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਗੇ ਨਹੀਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਰਾਜਾਂ ਪਰਜਾਂ ਸਭ ਬਾਬੇ
ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਸਾਡੀ ਭੀ ਕਲਿਆਣ ਕੀਜੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ
ਸਤ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੋ ਨੇਕੀ ਕਰੋ ਦਾਨ ਕਰੋ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਕਰੋ
ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਨਿੱਤ ਜਾਣੋ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋਬਾਣੀ
ਪੜ੍ਹੋਗਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਰੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਦਿੱਤੀਨਾਮ ਜਪਣਾ ਦਾਨ ਕਰਣਾ
ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਚਲੋ ॥

ਭਦਰਾ ਖੰਡ ਕੇ ਗਏ

ਜੰਬੂ ਖੰਡ ਭੀ ਓਹੀ ਹੈਤਹਾਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਕਵਲਨਾਭ ਗੁਰੂ ਕੀਚਰਨੀਂ ਆਇਲਾਗਾ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ
ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਾਰ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਹੜਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਗ੍ਰਸਤ ਆਸ਼੍ਰਮ
ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਸਭ ਮੋਤੀ ਨਿਕਲਤੇ ਹੈਨ ਤੈਸੇ ਗ੍ਰਸਤ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਆਸ਼੍ਰਮ
ਨਿਕਲਵੇ ਹੈਨ ਤੇ ਗ੍ਰਸਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਤਰਹ ਕਵਲ ਜਲ ਤੇ
ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਜਲ ਕਰਕੇ ਓਹ ਪਲਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਗ੍ਰਸਤੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਏ ਤਾਂ ਸਭ ਸੇ
ਅਧਿਕ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੂਏਂ ਕਾ ਜਲ ਨਿਕਸੇ ਤੋਂ ਮੀਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਤੋਂ ਭਲਾ ਹੈ ਜੇ ਨਾਮ
ਜਪੇ ਗ੍ਰਸਤੀ ਤੋਂ ਭਲਾ ਹੈ ਜੇ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਸੰਗਕਰੇ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲੇ ਵੰਡ ਖਾਏ ਏਹ ਬਾਤ
ਸੁਣਕੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭ ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਕਹਿਆਂ ਧਰਮਸਾਲ
ਬਲਵਾਉ ਕੜ੍ਹਾਹ ਕਰਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਫੇਰ ਹਿਰਨ ਖੰਡ ਨੂੰ ਗਏ

ਸੋ ਸੱਤਵਾਂ ਖੰਡ ਸੀ ਉਸਕੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭ ਸੁਵਰਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੀ ਤੇ ਲੋਕ ਜੁਆਨ ਸੇਜਿਸ
ਕੀ ਮਿਰਤ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਸੋ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਜਾਇਕੇ ਬੈਠਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਧਰ ਕੋ ਫੋਹੜਕੇ ਪ੍ਰਾਣ
ਨਿਕਾਸਦਾ ਸੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੇ ਮਰਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਿਆ ਏਹ ਕਿਸਕਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਹੈ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਸੰਜਮ ਦੱਸਿਆ ਹੈ
ਇਸਤੇ ਸਾਡੀ ਉਮਰਾਂ ਭੀ ਵਡੀ ਹੈ ਪਰ ਧਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਇਕ ਸ਼ਾਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਪ ਕ੍ਰਿਪ
ਕਰੋ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਬਖਸ਼ੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸੱਤ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਜਾਪ
ਕਰੋ ਜੋ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਜਾਪ ਨੂੰ ਜਪਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ
ਦੇ ਮੁਖ ਉਜ਼ਲ ਹੋਂਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਜੈਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਾਏ ਅਗਨਿਸ਼ਾਂਤ
ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਤਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ਬੁਝਜਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮਕੇ ਦੰਡਕਾ
ਭੀ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਜੇਹੜੇ ਸਰਨਾਲ ਲਗੇ ਹੈਨਸੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ
ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਕੇ ਰਾਜ ਪਰਜਾ ਸਭ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਨਾਮ ਜਪੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ
ਰਖਿਆਂਦੇ ਰਹੇ ॥

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇਤਖੰਡ ਕੋ ਗਏ

ਜਾਂ ਉਸ ਖੰਡ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ ਸੋ ਅਠਵਾਂ ਖੰਡ ਸੀ ਇਕਸ ਜਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਵਹਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈਗਏ
ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਕੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਬਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲੈ ਚਲੇ ਸਭ ਲੋਕ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਟੁਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਮਰਨਾ ਜਨਮਣਾ
ਭੀ ਏਕ ਪੜਦਾ ਹੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਲ ਨੇ ਗ੍ਰਾਸਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਰੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਜੇਕਰ ਸਮਾਨਹੀਂ
ਹੈ ਤੌ ਕਿਸੇ ਮਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਓਹ ਕਰਤਾਰ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੌਲ
ਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬ ਘਰਾਂ ਦੀ ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਨਿ ਲਗੇ ਚੱਲ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਥਾਂ ਫਾਬਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਝਬਦੇ ਚੱਲੀਏ ਜੀ ਜਦ
ਗਏ ਸਬ ਲੋਕ ਖੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜੱਲਾਦਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਜਾ ਏਸਨੂੰ ਝਟਕਾ ਦੇਓ ਤਾਂ ਜੱਲਾਦ
ਤਲਵਾਰ ਖਿੱਚਕੇ ਲਗਾ ਮਾਰਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰਿਤਮ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਕੇ ਉਸ
ਜੱਲਾਦ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਤਲਵਾਰ ਪਕੜ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸੀਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥੋਂ
ਤਲਵਾਰ ਖੋਹ ਲਈ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇਵੀ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਉਪਾਸਕੀ ਸੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ
ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਲਾ ਸੀ ਦੇਵੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਤਪ ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਦਾਸੀ ਹਾਂ

ਏਹ ਏਖਕੇ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ
ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਪਾਹੁਲ ਦਿੱਤੀ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸਿੱਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰਮਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਧਰਮ
ਸਾਲ ਬਣਵਾਈ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਆਏ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਤਿ
ਬੇਲਣਾ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ਦਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹ ਸਬ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਕਰ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ॥

ਗੁਰੂਜੀ ਹਰਵਰਖ ਖੰਡ ਨੂੰ ਚਲੇ

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਬ ਖੰਡ ਕੇ ਚਲੇ ਓਹ ਨਾਵਾਂ ਖੰਡ ਹੈ ਓਥੋਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਚਰਨੀਂ ਆਇ
ਲਗਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਸੁ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੋ ਮੇਰੀ
ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਟੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਤਲਾਵ ਹੈ ਕੁਸ਼ਗੀ
ਝੁੱਡੂ ਹੈਨ ਵਿਸ਼ਿਆ ਰੂਪੀ ਸਿਬਾਲ ਨੂੰ ਖਾ ਰਹੇ ਹੈਨ ਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ
ਮਹਾਤਮਾਂ ਹੈਂ ਸੋ ਕਵਲ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੱਗਿਆਸੀ ਲੋਕ ਭਵਰੇ ਹੈਨ ਸੋ ਦੂਰੋਂ ਆਣਕੇ ਭਗਵੰਤ ਦਾ
ਜਸ ਸੁਟਦੇ ਹੈਨ ਸਤਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਕਵੀਆਂ ਰੂਪੀ ਜੱਗਿਆਸੀ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਦਾ
ਬਚਨ ਸੁਟਕਰ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੁਧ ਖੰਡ ਏਹ ਕੌਜੇ ਤੂੰ ਬੇਨੂੰ ਸਿੰਘੀਏ ਤੋਂ ਕਦੀ
ਮਿਠਾਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਟਾਈ ਅਮੈਤਾਂ ਓਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ
ਨਹੀਂ ਛੁੱਡਦੇ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਤ ਨਾ ਬਣੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸੁੱਧ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਨਾਮ
ਜਪੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਟਕਰ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਚਰਨੀਂ ਆ ਲਗੇ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਸਤ ਦੀਪ ਕਹੀਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਅਸਾਂ ਨਹੀਂ ਛਿੱਠੇ ਜੇ ਹੁਣ ਨਾ
ਛਿੱਠੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਦ ਦੇਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਭੀ ਦੇਖਦੇ ਚਲੀਏਂਗੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ॥

ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਸਮ ਦੀਪ ਵਿੱਚ ਗਏ

ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਲੱਗੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ
ਦੇਂਦੀਆਂ ਤੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਗਰੀਬ ਉਪਰ ਦਯਾ
ਕਰਨੀਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਲੱਗੇ ਜਪਣ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਅਗਲੇ ਦੀਪ ਨੂੰ ਗਏ ॥

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਸ਼ਪ ਦੀਪ ਨੂੰ ਗਏ

ਪੁਸ਼ਪਕ ਦੀਪ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਕੌਤਕ ਹੈਨ ਫਲ ਫੁੱਲ ਐਰ ਅਸ਼ੋਕ ਬਨ ਦੂਧ ਕੀਆਂ ਨਦੀਆਂ
ਮਿਸਰੀ ਕੇ ਪਹਾੜ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਲੋਕ ਤੇਰਾਜਾ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀਕਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾਂ
ਕਹਾ ਜੀ ਹੋਰ ਤਾਂ ਏਥੇ ਸਭੋਂ ਕੁਛ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਏਥੇ ਈਰਖ ਬੜੀਹੈ ਆਪ ਤੋਂ ਬੜੇ ਨੂੰ ਦੇਖ

ਕਰ ਈਰਖਾ ਅਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਜਾਇਆ
ਕਰੋਤੇ ਈਰਖਾ ਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋਪਰਮੇਸ਼ੂਰ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਹੱਛਾਜਾਣੈਹਰ ਵਿੱਚਪਰਮੇਸ਼ੂਰ ਜਾਣੈ
ਆਏਂਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤੁਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗੀ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏਫੇਰ ਉਥੋਂ ਰਮਣੇ
ਰਹੇ ॥ ਫੇਰ ਸ੍ਰੇਤ ਦੀਪ ਨੂੰ ਗਏ ॥ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਆਲ
ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾਂ ਉਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਨਾਮ ਦਿੜਾਯਾ ਤੇ ਕਹਾ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੱਤ
ਜਾਣੈਦੇਹ ਅਸੱਤ ਜਾਣੈਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੂਰ ਸਮਝਨਾ ਨਾਮਜਪਨਾ ਆਏ ਸਾਧ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਉਨੀ ਜੋੜ ਮੇਲਕਰਨਾ ਏਹ ਕਹਿ ਉਥੋਂ ਚਲਾਵੇ
ਰਹੇ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੰਬੂ ਦੀਪ ਮੌਂ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇ
ਮਿਲੇ ਤੇ ਓਹ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਸਾਧ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ
ਟੇਕਿਆਪਰ ਗੁਰੂ ਦੇਖਿਆਉਨਾਂਦਾਨਗਰ ਸੂਰਨ ਦਾਹੈ ਤੇ ਆਰਜਾ ਉਨਾਂਦੀ ਬਡੀ ਤੇ ਸਰੀਰ
ਵੀ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ ਹੈਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਧਰਮਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਆਏ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪੁੰਨ ਕਰਨਾਜਦ ਧੁਵਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਬਣੇ ਤੇ ਕਛਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾ ਪਵਿੱਤ
ਹੋਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਤੁਸਾਡੇ ਸਭ ਕਾਰਜਰਾਸ ਹੋਨਗੇ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰੂ ਸਭ ਦੀਪ
ਫਿਰੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਦਿੜਾਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਦੀ ਸੈਲਕਰਾਈ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਰਾਮੇਸ਼ੂਰ ਕੀ ਚਲੀ

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਲਹਿਰੀਂ ਦੇਂਦਾਨਜ਼ਰ ਆਹਾ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਜਾਵੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਾਮੇਸ਼ੂਰ ਜੀ ਜਾਵੀਏਂਗੇ ॥ ਉਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੰਦ੍ਰ ਪੁਲ ਬੱਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਥੇ ਵੀ ਇੱਕ
ਸਾਧ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਉਸਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੈਆਖਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਹੀ ਉਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਮੇਸ਼ੂਰ ਦੇ ਪੁਲ ਪਰ
ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਉਥੇ ਇੱਕ ਸਾਧ ਨਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਬਾਂਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ
ਦੇਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਤ੍ਰੈ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਹਰਿ
ਦਾਸ ਸਾਧ ਅਪਣੇਸਾਧਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਫਲ ਮੂੰਹ ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਜਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਾਧੋ ਏਹ
ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਹੈ ਏਥੇ ਬਿਨਾਂ ਚੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਤੁਸਾਂ ਫਲ ਫੁੱਲ ਮੂੰਹ ਕਿਉਂ ਪਾਯਾ ਅਤੇ ਨਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕਉਣ ਹੋਤੇਹੋਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਨਿਰੰਕਰੀ ਹੈਂ ਤੇ
ਨਿਰੰਕਰਨੇ ਸਾਡੇ ਬੰਧਨ ਸਭ ਕਟ ਦਿੱਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਰੰਧਰ ਹਾਂ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕਰ ਨਿਰੰਕਰ

ਤੁਝੁ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਾ
ਸੁਣੋ ਸਾਧ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਏਹ ਬਾਰਤ ਕਹਿਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਮਰਦਾ ਨਾਰਬਾਬ
ਵਜਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਈਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥

ਰਾਗ ਅਸਾ ਮਹੱਲਾ ੧ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੋ ਠਾਕਰ ਜਾਨੈ ॥ ਦੁਖ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ
ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵ ਦੇਖੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ
॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਸਾਰ ॥ ਬੰਧਨਿ ਸੁਤਕੰਨਿਆਂ ਅਰਨਾਰ ॥ ੩ ॥
ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕੀਆ ॥ ਬੰਧਨ ਪੁਤ ਕਲਤਿ ਮਨਬੀਆ ॥ ੪ ॥ ਬੰਧਨ
ਕ੍ਰਿਖੀ ਕਰਹਿ ਕਿਰਸਾਣ ॥ ਹਉਮੈ ਡੰਡ ਸਹੈ ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਾਨ ॥ ੫ ॥ ਬੰਧਨ
ਸਉਦਾ ਅਨ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਹੀਂ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥ ੬ ॥ ਬੰਧਨ ਸ਼ਾਹਿ
ਸੰਚਿਹ ਧਨਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥ ੭ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬੇਦ ਬਾਦ
ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਬੰਧਨਿ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥ ੮ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਣਾਈ ॥
ਸਤਿ ਗੁਰ ਰਾਖੈ ਬੰਧਨ ਪਾਈ ॥ ੯ ॥

॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ ਅਸਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ਹੋਰ
ਸਭ ਬੰਧਨ ਹਮਾਰੇ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਣ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਹਮ ਕਉ ਨਿਵੰਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਥਾ ਹਰਿਦਾਸ
ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਜੀ ਤੁਮ ਪਰ
ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮ ਈਹਾਂ ਟਿਕੋ ਜੀ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਮੇਸ਼ੂਰ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੁਏ ਤਾਂ ਹਰਿਦਾਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮ
ਤਾਂ ਏਕ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਜੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਓ ਜਿਸਦੇ ਪਛਿਆਂ
ਸੁਣਿਆਂ ਮੁਕਤ ਨੋਹੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹੰਸਹ ਨਾਮ ਕੀਆ ॥
ਰਾਗਮਾਰੂ ਮਹੱਲਾ ੧ ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇਤੁਬੰਧ ਰਾਮੇਸ਼ੂਰ ਮੋਹੈ ਰਾਜੈ ਸਿਵਨਾਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ
ਸਿਵਨਾਭ ਪਾਸੋਹੈ ਪੈੜ੍ਹਮੈਖਾ ਲਿਆਯਾ ਸੀ ਤਿਸਨੇ ਜਨਮਸਾਖੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਪਉੜੀ
॥ ਅਚੁਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਮਾ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਮੇਵਰ ਰਾਮ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸੋਈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਲਖ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸੋਈ ॥ ਜਿਨ
ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਹੀ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥ ਛੁੱਤੀ ਜੁਗ ਗੁਬਾਰੇ ਵਰਤੇ ਤਿਸ ਕੀਮਤ ਕੌਣ ਕਰੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਛੁੱਤੀ ਜੁਗ ਗੁਬਾਰੇ ਵਰਤੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ
ਨਿਹਚਲ ਆਇ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਸੱਚਾ ਤਖਤ ਦੁਲੀਚਾ ਸਾਚਾ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਕਾਚੇ ਕਾਚਾ ॥
ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚਉਪੜ ਖੇਲੈ ਕਰ ਦੇਖੈ ਰੋਜ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਰਾਗਨਿ ਉਤਪਤ ਤੇ ਪਵਨਿ
ਉਪਨਿ ॥ ਪਵਨਿ ਉਤਪਤ ਜਲਬਿਬ ਤੇ ਤਿਰੰਨਾ ॥ ਜਲਬਿਬ ਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਜੈ ਘਟਿ
ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕਰਣਮੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੋਈ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਜੋਤ ਸਮੇਈ

॥ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਪ੍ਰਤਪਲ ਸੰਬਾਹੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਉਦਰ ਭਰੰਤਾ ਹੈ ॥ ਈ ॥ ਅਗਾਮ ਅਗਾਧ
ਅਤੋਲ ਬਿਅੰਤਾ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਪਾਰਵਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਤਿਯੰਤਾ
ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗ ਅਤਿ ਗੁੜਾ ॥ ਦੀਪਕ ਧੂਪ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪੂਰਾ ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ
ਧੂਪ ਅਨੂਪੋਂ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਜੁਗਾਹ
ਜੁਗਿਤਰ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਏਕ ਹੀ ਏਕਾ ਆਪੇ ਆਪ ਉਪਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਗਹਿਰ
ਗੰਭੀਰ ਦਇਆਲ ਅਨੰਦੇ ॥ ਹਰਿ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਖਸ਼ੀਦੇ ॥ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਅਨਹਦ
ਧਨਿਕਾਰਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਸ ਗਾਵੰਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਰਾ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਕੋਚ ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਨ ਪਛਾਤਾ ਹੈ
॥ ੬ ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮਾਦਾ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਹਰਿ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਾ ॥ ਆਦਿ
ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਅੰਤ ਬਿਅੰਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਦੀਨਾਨਾਬ ਦਰਦ ਦੁਖ
ਭੰਜਨ ॥ ਪਤਤਿ ਉਧਾਰਨ ਪਾਪ ਨਿਖੰਜਨ ॥ ਮੋਖ ਪਰਾਇਣ ਮੁਕਤਿ ਮੁਕਤੀਸਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸਚ ਮੂਲ ਬੰਧੇਜਾ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਕਬਿਲੇਜਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸਤਿ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਤੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ
ਨਿਹਚਲ ਧਰਮਾ ॥ ਨਿਹਚਲ ਸਚ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਗਾਸੇ ਸੁਣ
ਸੁਣ ਜਸ ਬਿਗਸੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਰਾਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਰਾਹੀਰ ਗੁਲਾਲਾ ॥ ਮੋਹਨ ਮਾਧੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਦਇਆਲਾ ॥ ਰਾਮਦੰਦ ਬਨਵਾਲੀ ਅਨਹਦ ਬੈਨ ਬੰਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਮੋਹਨ ਸੁਦਰ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਰਾਘੋ ਪਤਿ ਰਾਜਾ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰਿ ਕਹੀਐ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਹਰਤੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ ਨਰਾਇਣ ॥ ਅੰਤਾਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਪੰਚਾਇਣ ॥
ਅਗਾਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਲਾ ਸਚ ਸੱਚੇ ਤਖਤ ਬੰਹੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਅਗਾਮ ਅਗਾਧ ਬੇਅੰਤ
ਅਤੋਲਾ ॥ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਰਤਨ ਅਮੋਲਾ ॥ ਅਗਾਮ ਅਬਾਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤ
ਵਛਲ ਵਰਤੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਅਗਾਹ ਅਤ ਗੁੜਾ ॥ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਗੁਰ ਸਥਦੀ
ਗੁੜਾ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸੋਈ ਨਾਨਕ ਜਨ ਬਿਨਵੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਉਚ ਮੂਰ ਸਦ
ਉਚੋ ਬਾਨਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚਾ ਦੀਵਾਨਾ ॥ ਸੰਤ ਉਧਾਰਣ ਮੁਕਤ ਸਾਧਾਰਣ ਕਹਿ ਕਰਿ
ਚੋਜ ਖਿਲੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਸੱਚ ਸਲਾਹੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥ ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ
ਧੀਰਾ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਪਰੰਪਰ ਪੂਰਾ ਸਚ ਸਚੀ ਮਣੀ ਸੁਹੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਸਾਰੀ
ਮਣੀ ॥ ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਸਭ ਕੁਝੀ ਮਣੀ ॥ ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਜਮ ਕੰਕਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁ ਜੋਨੀਗਰਭ ਗਲੰਤ
ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਸੱਚੇ ਤਖਤ ਬਹੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਨਿਹਚਲ ਸਾਚਾ ਆਇ ਨ ਜਾਸੀ ॥ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਨ
ਜਾਣੈ ਕੋਈ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਚੋਜ ਦਿਖੰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਆਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਚੋਜੀ ਰੰਗਾ ॥ ਬਾਪਿ
ਓਥਾਪ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇਗਾ ॥ ਉਸਰੇ ਛਾਹੇ ਛਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਉਲੇ ਸੁਭਰ ਭਰੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਉਤਪਤਿ

ਪਰਲੋ ਹੁਕਮੇ ਹੋਵੇ ॥ ਹੁਕਮੇ ਸਜੇ ਹੁਕਮੇ ਖੋਵੈ ॥ ਹੁਕਮੇ ਸਾਜੇਹੁਕਮ ਨਿਵਾਜੇ ਵਹਿ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾ
ਕਿਸੈ ਪੁਛੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਪੁਰਖੇਤਮ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ॥ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਕਛੂ ਜਾਤ ਨ ਜਨਮਾ
॥ ਅਦਿਸ਼ਟ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਨ ਲਖੀਐ ਘਟ ਘਟ ਸੋ ਵਰਤੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥ
ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅ ਸਾਰ ਸੰਮਾਲੇ ॥ ਵੱਡੀ ਅਥਾਹ ਰਜਾਈ ਰਾਜ ਭਾਣੁਹਰਿ
ਭਗਵੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਬਾ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਾ ॥
ਅਨਹਦਿ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰ ਅਨਾਹਦ ਧੁਨ ਓਅੰਕਾਰ ਵਜੰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਤਾਕਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣੈ
ਕੋਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਅਸੰਖ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹਰਿਸਿਫਤੀਅੰਤ
ਨ ਅੰਤਾ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹਣ ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਵੈ ॥ ਢਾਢੀ ਮੰਗਤ ਗੁਣ ਦਰ ਗਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਢਾਢੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਨਾਇਆ ਦਰ ਸੱਚੇ ਪਤਿਵੰਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਦਇਆਲ
ਮੁਰਾਰਾ ॥ ਅਪਰ ਅਪਾਰੰਪਾਇ ਨ ਪਾਰਾ ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਬਿਅੰਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਅਤੰਤਾ
ਹੈ ॥ ੩੨ ॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਾਇਣ ॥ ਮਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲੱਛਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਦਾ ਬਿਰ ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ ਆਪੇ ਆਪ ਉਪੰਤਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਨਰਸਿੰਘਾ
॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ॥ ਮੋਹਨ ਮਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ਨਿਰਭਉ ਭਉ ਨਿਭਰੰਤਾ ਹੈ
॥ ੩੪ ॥ ਅਚੁਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਮਧਸੂਦਨ ਦਾਮੇਦਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਰਿਖੀਕੇਸ਼
ਗੇਵਰਧਨ ਧਾਰੀ ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ ਵਜੰਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਕਾਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ॥
ਭਗਤ ਵੱਛਲ ਹਰਿ ਬਿਰਦ ਰਖਾਇਣ ॥ ਸੰਤ ਉਧਾਰਨ ਹਰਿਹਰਿਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਕੋਈ ਪਾਤਾ ਹੈ ॥
੨੯ ॥ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਅਲੇਖਾ ॥ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਕਛੂ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ
ਹੋਸੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥ ਸਚ ਠਕੁਰਾਈ
ਸਾਚੇ ਮੀਰਾ ॥ ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਰਭਉ ਕੇਘਰ ਵਾਸਾਹੈ ॥ ੩੮ ॥ ਦਾਮੇਦਰ
ਹਰਿ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਹੀਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੁਆਮੀ ਲੇਪਨ
ਕੋਈ ਲਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥ ਉਨਮੇ ਆਦੰ ਸੁਨ ਅਪਾਰਾ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਕਰ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ ॥ ਸੁਨ
ਕਲਾ ਮਹਿ ਲਾਈ ਤਾਜ਼ੀ ਸੁਨੇ ਸੁਨ ਸਮਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਰਾਰੀ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਯ ਮੇਖ ਦੁਆਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸੱਚਕਰੇ ਸਭ ਸਾਚਾ ਸਚੇ ਸਚ ਬੁਲੰਤਾਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਆਪੇ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਵੰਤਾ ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਵਰਤੰਤਾ ॥ ਭਉ ਭੰਜਨ ਅਤਿਭਾਰਾ ਗੌਰ ਸਰਬ
ਘਰਾਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥ ਨਿਰਹਾਰੀ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਰਾ ॥ ਗੁਰੂ ਰੂੜੇ ਗੁਣਾਅਪਾਰਾ ॥ ਗਹਿਰ
ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਧੀਰਾ ਨਿਹਚਲ ਆਇ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤ-
ਪਾਲਕ ॥ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਠਾਕਰ ਨਾਇਕ ॥ ਦੋਪਤਾ ਕੀ ਲਾਜ ਨਿਵਾਜ ਉਧਾਰਨ ਜੈਜੈਕਾਰ
ਕਰੰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੪ ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀਜਿਨ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥ ਹਰਨ ਖਸਛੇਵਿਓ ਸੰਤਛੜਾਈ ॥ ਸੰਤ
ਭਗਤ ਹਰਿ ਹੀ ਜਸ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿਅਪਨਾ ਬਿਰਦ ਰਖੰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੫ ॥ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰਿ

ਹਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਦਹਿਸਰ ਛੇਦ ਕੀਓ ਰਾਮਾਇਣ ॥ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰਣ ਮੁਕਤਿ ਸਧਾਰਣ
 ਅਸੁਭ ਸੁਭ ਅਸਬੰਭਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ਅਜਾਮਲ ਵੇਸਵਾ ਰਤ ਤਾਰੇ ॥ ਬਾਲਮੀਕ ਤਾਰੇ ਬਟਵਾਰੇ
 ॥ ਭਗਤ ਵੱਛਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਿਰਪਨਿਧਿ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਸ੍ਰੀ ਧਾਰੈ ਕੋ ਮਾਧਵ ॥ ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ ਮਾਧੇ ਆਚਵ ॥ ਸੰਤ ਜਨ ਕਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਆਦਿ
 ਅੰਤ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਬਨਿਓ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ਸੰਕਟ ਸਾਗਰ ਧਰਕਤ
 ਤਾਲੀ ॥ ਨਿਹਰਲ ਧਾਮ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਗੁਰ ਕੇ ਸ਼ਾਬਦ ਰਤੰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥
 ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰਸਾਲ ਅਤਿ ਗਾਹਰਿ ॥ ਸੁਦਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ਪਰਾਹਰਿ ॥
 ਨਿਹਰਲ ਤਖਤ ਸਦਾ ਬਿਰ ਜਾਕਾ ਸੱਚੇ ਤਖਤ ਬਸੰਤਾ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥ ਅਸੁਰ
 ਸੰਘਾਰਣ ਮੁਕਤਿ ਮੁਕਤੀਸਰ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਚਾ ਸਚ ਸਰ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਅਵਰ ਨਹੀਂ
 ਦੂਜਾ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੋਂਦਾ ਆਯਾ ॥ ਅੰਤ ਪਾਰ ਨਾ
 ਕਿਨਹੂੰ ਪਾਯਾ ॥ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਪਰੇਲਾ ਪਰਲਾ ਕਿਨਹੀ ਪਾਰ ਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ
 ਅਨੰਦੀਲਾਲਨ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰਜਤ ਬੰਜਤ ਦੁਖ ਦਾਲਨ ॥ ਹਰਿ ਨਾਰਾਇਨ ਗਰਬ ਪ੍ਰਹਾਰੀ ਅਪਨੇ
 ਰੰਗ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥ ਆਦਿਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਮੁਕਤ ਦਾਨ ਮੁਕਤੀਸਰ
 ਸਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਾਇਣ ਰੂਪ ਨ ਰਹਿਣਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥ ਅਕਲ ਕਲਾ
 ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਅਲੇਖ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਲੇਖ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਨਿਧਿ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪ ਮਿਲਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥ ਅਬਗਤਿ ਅਗੋਚਰ ਸਿਰੀਧਰਸੈਨਾ ॥ ਸੁਦਰ ਸੁਆਮੀ
 ਕੁੰਡਲ ਹੈ ਬੈਨਾ ॥ ਮੇਹਨ ਮਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ਪੇਖ ਪੇਖ ਬਿਗਸੰਤਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਨਰਹਰਿ
 ਨਾਰਾਇਣ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਣ ॥ ਸੰਤ ਭਗਤਿ ਹਰਿਸਿਮਰ ਉਧਾਰਣ ॥ ਦਾਮੋਦਰ ਦੁਖ ਤੁਜਨ
 ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਤਿਭਵਨ ਰੂਪਨ ॥ ਰੂਪ ਨਰਾਇਣ
 ਡੀਠ ਅਦੀਠਨ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨਹ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸਰਬ ਜੀਅਂ ਪਾਲੰਤਾ ਹੈ ॥ ੫੮ ॥
 ਨਿਹਕੇਵਲ ਨਿਹਕੰਟਕ ਸੂਰਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪੂਰਾ ॥ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਛਾਹਿ ਉਸਾਰੇ
 ਤਿਣ ਤੇ ਮੇਰ ਕਰੰਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਅਜਰਾਵਰ ਜਿਸ ਜਰ ਨ ਮਰਨਾ ॥ ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਸਾਚਾ
 ਜਿਸ ਪਰਣਾ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਹਿ ਪਛ੍ਛੁ ਪਛ੍ਛੁ ਬੁਝਹਿ ਬਿਸਮਬਿਸਮ ਬਿਸਮਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥
 ਅਪੇਬਖਸ਼ਮਿਲਾਏ ਮੇਲੇ ॥ ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਚੋਜੀਖੇਲੇ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਗਾਨੇ ਨ ਜਾਈ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥ ਜੱਖ ਕਿੰਨਰ ਜੋਧੇ ਇਕ ਜਾਂਕੇ ॥ ਅੰਤ ਨ ਪਾਵੈਂ ਪਹੁੰਚ
 ਪਹੁੰਚ ਬਾਕੇ ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਅਰ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇਰੇ ਅੰਤ ਨ ਕੋਈ ਪਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਅਗਾਮ ਅਥਾਹ
 ਅਪਾਰ ਨਿਰਾਲਾ ॥ ਅਪਰੰਪਰ ਸੂਰਾ ਹਰਿ ਦਇਆਲਾ ॥ ਹਰੀਚਿਦ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਨੋਹਰ
 ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਜੀ ਹਰੀਆ ॥ ਬਹੈ ਦੁਲੀਏ
 ਸਿਆਮ ਸੁਦਰੀਆ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤ ਜਾਕਾ ਪਰਗਾਸਾ ਪਰਗਾਟ ਕਰ ਦਿਖਲਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਪਰਮ ਤੱਤ ਨਿਰਲੇਪ ਅਲੇਪਾ ॥ ਅਲਖ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਸਿਰ ਲੇਖਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਅਕੁਲ ਨ
 ਕੁਲੈ ਤੂੰ ਕਾਹੇ ਮਨ ਬਿਲਲਾਤਾ ॥ ਹੈ ॥ ੬੫ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਕੋਊ ਗਨੈ ਨ ਤੇਰੇ ॥ ਅੰਤ ਨ
 ਪਾਇਨ ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ ॥ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਉਨ ਸਲਾਹੇ ਸਚ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥
 ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸੱਤ ਜਿਨ ਪਛਿਆ ॥ ਉਚੀ ਪਉਜੀ ਰਾਗਨੰਤਰ ਚਹਿਆ ॥ ਪੰਚ ਬਾਣ ਲੈ ਜਮ
 ਕਉ ਮਾਰੇ ਸਚ ਮਹਿਲ ਘਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸਚ ਸਚੀ ਸਿੰਬ੍ਰਤ ॥ ਸਹੰਸਰ
 ਨਾਮ ਸਚ ਅਗਾਮ ਗਤ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਕਿਨ ਬਿਰਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ੬੮ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਲਿਖਤੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕੰਨੀ ਸੁਣਤੇ ॥ ਪੰਡਤ ਦੇਹ ਸੁ ਪਾਰ
 ਗਰਮੀ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਨ ਦਰਸਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਲੋਆ ॥
 ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪਰਗਟ ਹੋਆ ॥ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਪੜਹਿ ਜੋ ਜਿਹਬਾ ਸੋ ਜਮ ਕੇ ਪੰਥ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ੭੦ ॥ ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥ ਸੁਣੈ ਸੁਣਾਵੈ ਹਿਰਦੈ
 ਗਾਵੈ ਓਹ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੧ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰਾ ॥ ਤੂੰ ਜੁਗ ਜੁਗ
 ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ ॥ ਦੇਹ ਦਰਸ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਘਾਵੈ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ੭੨ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪਛਿ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭੁਗਤਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ
 ਪਛਿ ਅਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਗਰਭ ਨ ਜੋਨੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੩ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜਹਿ ਸੇ ਸੁਖੀਏ ॥
 ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਖੈ ਕਦੀ ਨ ਦੁਖੀਏ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਸਥਿਰ ਕੰਘ
 ਰਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੪ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ ਲਹਿ ਰਵਿ ਸੂਰੇ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪਤਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥
 ਜੋ ਇੱਛੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੫ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਜਿਨ
 ਪਛਿਆ ॥ ਸੋ ਫਿਰ ਗਰਭ ਜੂਨ ਨਾ ਪਹਿਆ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪਛਿ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ ਸੱਚੇ ਸੱਚੇ
 ਸਮਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਕਿਰਤ ਨ ਕਰਮਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਜਾਤ ਨ
 ਜਨਮ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਅਲਖ ਅਲੇਖੈ ਅੰਭੇ ਅੰਭੇ ਮਿਲਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੭ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ
 ਪਛਿ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਇਮਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਨਿਹਰਲ ਧਾਮਾ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਸੱਚੇ ਰਾਤਾ
 ਸੱਚੇ ਮਹਿਲ ਘਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੮ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਸੰਨ ਸਮਾਂ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ
 ਕਰਮ ਲਿਖਾਂ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਬਿਰਥਾ ਮੂਲ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭੯ ॥
 ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਕਦੇ ਨ ਤੂਰੀ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ
 ਸੂਖ ਸਮਾਨਾ ਧਰਮ ਧੀਰਜ ਠਹਿਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮੦ ॥ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੁ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥
 ਮਸਤਕ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਧੂਰ ਸਾਚਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਹਰਿ ਪਛਿਆ ਧੂਰ ਮਸਤਕ
 ਲੇਖ ਲਿਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ ਧੂਰ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੱਚ ਉਪਾਈ ਸੱਚ ਸਮਾਣੀ ॥
 ਸੱਚ ਅਚਰਜ ਅਕਥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮੨ ॥ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹੰਸਰ ਨਾਮ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਹਰਿਦਾਸ ਬਰਾਤ ਸਭ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਪੈਰੀਂ

ਆਇ ਪਿਆ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਜੀ ਏਹ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋਈ ਦਿਨ ਏਥੇ ਹੋ
ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਪੰਦਾਂ ਦਿਨ ਉਥੇ ਰਹੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੁ
ਅਤੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰੈਏ ਉਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਕਸ ਦੇਸ਼ ਉਪਰ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕੀ ਚਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤੀ ਵਜ਼ਨ ਨਾਹੀਂ ਕਿਥਾਉਂ ਜੰਗਲ ਕਿਥਾਉਂ ਦਰਿਆ ਉਤੇ
ਕਿਤੇ ਟਿਕਨ ਨਾਹੀਂ ਜੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗੇ ਤਾਂ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਡਾਢੀ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਸਿੱਧੇ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਜਾਇ
ਖੜਾ ਹੋ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਉਪਲ ਖੱਤ੍ਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਉਥੇ ਜਾਇ ਖਲੋਵੀਂ ਓਹਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਂਦਿਤੇ
ਹੋਨਗੇ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂਈ ਭਾਵੇਂ ਹਿੰਦੂ ਭਾਵੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਆਨ ਲੱਗੇਗਾ ਸੋ
ਤੇਰੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਵੇਗਾ ਅੰਗੇ ਛੱਤ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੱਗੇ ਆਨ ਰੱਖਨਗੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਸੀ ਭੀ ਨਾਹੀਂ
ਜੋ ਕਿੱਥੇਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕੀਦਾ ਆਦਮੀ ਹੈਂ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਵਸੀ ਸੋ ਏਹੋ ਕਹਿਸੀ ਜੋ ਮੈਂ
ਅਪਣਾ ਸਰਬੰਸ ਅਰਪ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਏਹ ਦੀਦਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਉਪਰ ਬੇ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਜਦ
ਮਰਦਾਨਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਲਗਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੂਜਾ ਹੋਈ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨਾ ਭੋਜਨ ਤੇ ਪੰਜੇ ਕਪਹਿਆਂ ਦੀ ਪੰਡ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ
ਹਸੇ ਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਂਦਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਯਾ ਜੀ ਏਹ ਕਪੜੇ ਤੇ
ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਣ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅੱਗੇ ਜੋ ਆਪਦੀ ਰਜ਼ਾਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਆਂਦੇ ਤਾਂ ਭਲਾ ਕੀਤੇ ਪਰ ਏਹ ਤਾਂ ਅਸਾਡੇ ਕਿਤੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸੱਟ ਘੱਤ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਭਵਸਤ
ਪੰਡ ਸਾਰੀ ਸੱਟ ਦਿੱਤੀ ਉਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੇਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਨਤਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪਾਵੇ ਸੋ ਉਸਦਾ ਭਾਉ ਆਪ ਨੂੰ
ਵੀ ਕੁਛ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰਾ ਸੰਸਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰੋ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਤਾਂ ਕੁਛਛੋਹਦੇ ਨਾਹੀਂ ਤੇ
ਨਾਕੁਛ ਮੂੰਹ ਪਾਵਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ॥

ਮਹਲਾ ੧

"ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤ ਖਾਇ" ਮੀਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਜਲ
ਨਾਇ" ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮੁਖ ਪਾਇ" ੧" ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਮੇਲ
ਪਿਆਰੇ" ਜਿਨਿ ਮਿਲਿਆਂ ਦੁਖ ਜਾਇ ਹਮਾਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ" ਜਿਉ ਮਿਲ ਬਛਰੈ ਪ੍ਰੀਤ
ਲਗਾਵੈ॥ ਕਾਮਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਪਿਰ ਘਰ ਅਵੈ॥ ਹਰਿਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾਂ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੈ॥੨॥
ਸਾਰੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਵਸੈ ਜਲ ਧਾਰ" ਨਰਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਇਆ ਦੇਖ ਪਸਾਰ" ਹਰਿ ਜਨ

ਪ੍ਰੀਤ ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਯਾ ਧਨ ਖਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰ
ਮਿਲੈ ਗਲਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਧ ਪਰਾ ਚਾਵੈ ॥ ੪ ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸੱਤ ਕਹਿਕਰ ਤਸਲੀਮ ਕੀਤੀ ਉਥੋਂ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਠੰਗਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਠੰਗਾਂ ਦੇ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਸ
ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਖ ਸੱਜਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਰਸਤੇ ਉਪਰ ਬਨਾਏ
ਹੋਏ ਸਾਨ ਇੱਕ ਠਾਕਰਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਸੀਤ ਉਸਨੇ ਕਰ ਛੱਡੀ ਸੀ ਜੇ ਕੋਈ
ਹਿੰਦੂ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਠਾਕਰਦੁਆਰੇ ਨੌਰ ਦੇਵੇ ਜੇਮੁਸਲਮਾਨ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਵਿੱਚ ਨੌਰ ਦੇਵੇ ਜੇ ਰਾਤ
ਪਵੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਹਗਾ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਓਹ ਸੌਣ ਤਾਂ ਫਾਹੇ ਦੇਕੇ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ਫੇਰ ਖੂਹੇ ਵਿੱਚ
ਗਾਇ ਸੁਟੇ ਜਦ ਦਿਨ ਢੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਹਥ ਵਿੱਚ ਤਸਬੀ ਫੜਕੇ ਆਸਾ ਲੈਕੇ ਮਸੱਲਾ ਪਾਇ ਬਹੇ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨੇ ਜਲੇ ਉਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਦੇਖਕਰ
ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਖਿਦਮਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆਸੁ ਭਾਈ ਏਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ
ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੋਸੀ ਪਰ ਗੁੱਝਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੰਹ ਉਪਰਲਾਲੀ ਆਹੀ ਜਦ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰਿਆ
ਤੇ ਰਾਤ ਪੈਗਈ ਤਾਂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਉਠੋ ਜੀ ਅੰਦਰ ਚਲੋ ਤੇ ਅਰਾਮਨਾਲ ਸਵੇਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਉਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਨਾਮ ਸੱਜਣ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ
ਦਾ ਖਿਦਮਤ ਦਾਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਲੀ ਖਿਦਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਕ
ਸ਼ਬਦ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦਰੀ ਦਾ ਆਖ ਕੇ ਸਵਾਂ ਗੇ ਤਾਂ ਸੱਜਣ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਆਖਿਆਸੁ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ
ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ
ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਉਜਲ ਕੈਹਾਂ ਚਿਲਕਣਾ ਘੁੰਟਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸ ॥ ਧੋਤਿਆਂ ਜੂਠਿਨ
ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵੈ ਤਿਸ ॥ ੧ ॥ ਸੱਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲ ਮੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲ ਚਲਣਿ ॥ ਜਿੱਥੈ
ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਹਾਜ਼ਰ ਖੜੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਚਿਤਵੀਆਂ
॥ ਛਠੀਆਂ ਕਿਮਨ ਆਵਨੀ ਵਿਚੋਂ ਸਖਣੀਆਂ ॥ ੩ ॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈ ਮੈ ਜਨ ਦੇਖ
ਘੁੰਟ ਘੁੰਟ ਜੀਆਂ ਖਾਵਣੇ ਬੱਗੇ ਨਾ ਕਹੀ ਅੰਨਿ ॥ ੪ ॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈ ਮੈ ਜਨ ਦੇਖ
ਭੁੰਨਿ॥ ਸੇ ਫਲ ਕਿਮਨ ਆਵਨੀ ਤੇ ਗੁਣ ਮੈਂ ਤਨਿਹਿਨਿ॥ ੫ ॥ ਅੰਧੁਲੇਭਾਰ ਉਠਾਇਆਂ ਤੁਗਾਰ
ਵਾਟ ਬਹੁਤ ॥ ਅਖੀਂ ਲੋਵੀ ਨਾ ਲਹਾਂ ਹਉ ਚਹਿ ਲੰਘਾਂ ਕਿਤੁ ॥ ੬ ॥ ਰਾਕਰੀਆਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ
ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਮਾਲ ਤੂੰ ਬੱਧਾ ਛੁੱਟੈ ਜਿਤ ॥ ੬ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਬਾਬੇਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧ ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਹੋਗਈ ਜਾਂ ਵਿਰਾਰ ਹੋਈ ਤਾਂ
ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਭੇ ਗੁਨਾਹ ਜਾਹਿਰ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ ਸੱਜਣ ਉਠਕਰ ਆ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫਹਿ

ਪਹਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੈਰ ਚੁਮਿਓਸੁ ਆਖਿਓਸੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਨਾਹ ਦਾ ਛਜ਼ਲ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤੁੰ
ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸੇਖ ਸੱਜਣਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਦੁਇ ਗੱਲੀਂ ਗੁਨਾਹ ਦਾ ਛਜ਼ਲ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ ਸੱਜਣ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਜੀ ਓਹ ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਕਹੋ ਜਿਨੀਂ ਗੱਲੀਂ ਗੁਨਾਹ
ਛਜ਼ਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਭਾਈ ਜੇਹੋ
ਤੋਂ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਸੌ ਸੱਚ ਆਖ ਤਾਂ ਸੇਖ ਸੱਜਣ ਲਗਾ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਤਾਂ ਸੱਚ ਸੱਚ ਕਹਿਆਂ
ਜੀ ਮੈਂ ਵਡੇ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਓਨਾਂ ਦੀ ਜੋ ਵਸਤ ਅਕੱਠੀ ਕੀਤੀ
ਹਈ ਸੋ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਸੇਖ ਸੱਜਣ ਹੁਕਮ ਮੰਨਕੇ ਸ਼ਭ ਚੀਜ਼ ਜਾਇਕੇ ਲੈ ਆਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਮ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਲੁਟਾਇ ਦੇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਵਸਤ ਖੁਸਾਇ
ਦੇ ਨਾਮ ਉਪਰ ਲੁਟਾਇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਓਹ
ਭੀ ਨਾਉਂ ਧੀਕ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਪਾਣੀਪਤ ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਪਾਣੀਪਤ ਆਇ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀਪਤ ਕਾ ਪੀਰ ਸੇਖ
ਸ਼ਰਫ਼ਬਾਈ ਉਸਕਾ ਮੁਰੀਦ ਸੇਖ ਟਟੀਹਰੀ ਬਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪੀਰ ਵਾਸਤੇ ਪਾਣੀਦਾ ਅਸਤਾਵਾਲੈਨ
ਆਯਾ ਤੋਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾਅਤੇ ਮੈਂ ਬੀ ਬੈਠੋਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਇਕੇ
ਕਹਿਆਂ ਸਲਾਮਾਲੈਕਮ ਓਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਅਲੇਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਿਸੇ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੋਹਿਆਂ ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਇਕਰ ਪੀਰ ਨੂੰ
ਆਖਿਆਂ ਪੀਰ ਜੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਅਸਤਾਵਾਲੈਨ ਗਿਆਂ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਤ੍ਰੈਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਹੈਸਨ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਜਾਇਕਰ ਸਲਾਮ ਪਾਇਆਂ ਤੇ ਆਖਿਆਂ ਸਲਾਮਾਲੈਕ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਉਸ ਆਖਿਆਂ
ਅਲੇਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਹੋ ਪੀਰ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆਂ ਬੱਚਾ ਜਿਸ ਅਲੇਖ ਨੂੰ ਸਲਾਮ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖੀਐ ਜੋ ਤੂੰ ਅਲੇਖ ਕਿੱਥੇ ਛਿੱਠਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ
ਸ਼ਰਫ਼ ਟਟੀਹਰੀ ਮੁਰੀਦ ਕੋ ਲੈਕਰ ਆਯਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤਾ ॥
ਗੋਸ਼ਟ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆਂ ਕੁਜਾਅਮਦਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ
ਈਂ ਜਾਂ ਅਮਦ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸ਼ਰਫ਼ ਪੁੱਛਿਆਂ ਅਸਮਾਨ ਮਨੀਤਾਂ ਬਾਬੇਜੀਜਵਾਬਦਿੱਤਾ ਸਮਨ
ਸੂਮਾਨ ਤਦਹੁ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀਰ ਨੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪੁਰਸੀਸ ਪੁੱਛਿਆਂ ਅਗਾਰ ਤੁਰਾ ਸੁਆਲ
ਮੈਂ ਪੁਰਸਮ ਅਹਿਲ ਜਵਾਬ ਬਗੋਇ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੁਲਾਹ ਸੁਮਾਂ ਚਿ ਮਜ਼ਹਬਸਤ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇਜੀ
ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ॥ ਮਨੂਆ ਮੂੰਡੈ ਤਾਂ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡ ਵੈ ॥ ਬਿਨ ਮਨ ਮੂੰਡੈ ਜੁਗਤ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਮੂੰਡ
ਕਾਰ ਗੁਰ ਆਗੈ ਧਰੈ ॥ ਮਨ ਮਤਿ ਤਿਆਗ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤ ਤਰੈ ॥ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡ ਇਹੋਇ ਸਭ ਕੀ
ਰੇਨਾ ॥ ਸੈ ਬੈਰਾਗੀਪਰਖੈ ਗੁਰ ਬੈਨਾ ॥ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡ ਇਕੀ ਏਹ ਗਤਿ ਭਾਈ ॥ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ

ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਡ ਮੰਡਾਈ ॥ ਸੁਆਦ ਸਨੇਹ ਮਮਤਾ ਸਭ ਤਜੀਅਮੰ ॥ ਏਹ ਜੁ ਗਤ ਨਾਨਕ ਕੁਲਾਹ
ਪਹਰੀਅਮੰ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸ਼ਰਦ ਪੁੱਛਿਆ ਅਗਰ ਤੁਰਾ ਸੁਆਲ ਮੇ ਪੁਰਸਮ
ਅਹਿਲ ਜਵਾਬ ਬਗੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਫਿਰਕਾ ਸੁਮਾ ਚਿ ਮਜ਼ਹਬਸਤ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਜਵਾਬ
ਦਿੱਤਾ ॥ ਪੀਰ ਮਤ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਰਹਨੰ ॥ ਕਫ਼ਨੀ ਟੋਪੀ ਮਨ ਸ਼ਬਦ ਗਹਨੰ ॥ ਵਹਿਤਾ ਦਰੀਆ
ਲੇ ਕਰੇ ਬਰੇਤੀ ॥ ਸਹਿਜ ਬੈਸਿ ਤਹਾਂ ਸੁਖਮਨ ਚੇਤੀ ॥ ਹਰਖ ਸ਼ੋਕ ਕਾ ਕਰੇ ਹੰਕਾਰੰ ॥ ਪਹਿਰ
ਕਫ਼ਨੀ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਬਿਡਾਰੰ ॥ ਸੁਨ ਗਜ਼ਲੇ ਸਬਦੀ ਰਹਾਈ ॥ ਤਬ ਕਫ਼ਨੀ ਕੀ ਜੁ ਗਤੀ ਪਾਈ
॥ ਕੁਟੰਬ ਛੇਦ ਭਇਆ ਅਕੇਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਹਿਰ ਕਫ਼ਨੀ ਭਯਾ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ
ਸ਼ਰਦ ਪੁੱਛਿਆ ਅਗਰ ਤੁਰਾ ਸੁਆਲ ਮੇ ਪੁਰਸਮ ਅਹਿਲ ਜਵਾਬ ਬਗੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੁਪੀਨ ਸੁਮਾ
ਚਿ ਮਜ਼ਹਬ ਅਸਤ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ॥ ਪੀਰ ਮਤ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਰਹਨੰ
॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖਿਮਾ ਮਨਿ ਸਹਿਜ ਗਹਨੰ ॥ ਦਿਸਟਿ ਬਾਧੋ ਦੁਰਮਤਿਹਰੀਅਮੰ ॥ ਦਸਹੀ ਦੁਆਰੇ
ਲੇ ਤਹਾਂ ਚੜੀਅਮੰ ॥ ਅਠਿ ਸਠਿ ਹਾਟ ਤਾਜ਼ ਕਰਨੰ ॥ ਪਹਿਰ ਲੰਗੋਟੀ ਜਰਾਨ ਮਰਣੰ ॥ ਪਹਿਰ
ਜੰਗੋਟੀ ਭਯਾ ਅਕੇਲਾ ॥ ਉਲਟਲੰਬਕਾਕਾ ਪੀਵੈ ਉਹ ਜਲਾ ॥ ਬਿਲੰਦ ਮਤਿ ਗੁਰ ਦੀ ਰਹੀ
ਛੋਟੀ ॥ ਏਹ ਜੁ ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਪਹਿਰਬੋ ਲੰਗੋਟੀ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸ਼ਰਦ ਪੁੱਛਿਆ ਅਗਰ
ਤੁਰਾ ਸੁਆਲ ਮੇ ਪੁਰਸਮ ਅਹਿਲ ਜਵਾਬ ਬਗੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਪਾਉਪੇਸ਼ ਤਰਕ ਸੁਮਾ ਚਿ ਮਜ਼ਹਬ
ਅਸੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬਾਬ ਦਿੱਤਾ ॥ ਸਰਬਗਿਆਨ ਅਹਿਨਿਸ ਰੀਤੀ ॥ ਪਾਵਨ ਪਵਨੰ ਜਲ
ਮਨਿ ਕੀਤੀ ॥ ਧਰਨ ਤਰਵਰ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਹਿਨੰ ॥ ਕਾਟਨ ਖੇਦਨ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹਨੰ ॥ ਦਰੀਆ
ਮੈਲਾ ਰੀਤ ਆਛੀ ॥ ਭਉ ਭਾਉ ਓਹ ਕਰੇ ਸਾਢੀ ॥ ਏਹ ਮਥਿਨ ਕਰਬੋ ਪਹਨੰ ॥ ਤਉ
ਪਾਉਪੇਸ਼ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਨੰ ॥ ਬਿਨ ਬ੍ਰਹਮ ਚੀਨੇ ਪਾਉਪੇਸ਼ ਤਿਆਗੇ ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਉਹ
ਤਿੜ ਘਾਟ ਨ ਲਾਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸ਼ਰਦ ਪੁੱਛਿਆ ਅਗਰ ਤੁਰਾ ਸੁਆਲ ਮੇ ਪੁਰਸਮ
ਅਹਿਲ ਜਵਾਬ ਬਗੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਸਫ਼ਦਿ ਤੁਰਾ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਮਨ ਮਲਾ ਚਿ ਲਾਸੇਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਵੇਵਰੀਧਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧

ਜੀਵਤਿ ਮਰੈ ਜਾਗਤਿ ਪੁਨਿਸੋਵੈ ਜਾਨਤਿ ਆਪਿ ਮੁਸਾਵੈ ॥ ਸਫ਼ਨ ਸਫ਼ਾਇ ਹੋਇ
ਮਿਲੇ ਖਾਲਕ ਕੌਤਉ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਹਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਜਨਕੈ ਹੈ ਐਸਾ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ਼ ॥
ਸਾਦੀਗਾਮੀ ਤਮਕ ਨਹੀਂ ਗੁਸਾਖੁਦੀ ਹਿਰਸ ਨਹੀਂ ਏਸ ॥ ਕੰਚਨ ਖਾਕ ਬਰਾਬਰ ਦੇਖੈ
ਹਕ ਹਾਲਲਪਛਾਨੈ ॥ ਆਈ ਤਲਬ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਾਨੈ ਅਵਰ ਤਲਬ ਨਹੀਂ ਜਾਨੈ ॥
ਜੋਗੀ ਜੰਗਾਮ ਸਿੱਧਕਹਾਵੈ ਲੋਹੁ ਬਿੰਦ ਜਮਾਵੈ ॥ ਪਾਚੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਰਾਖੈ ਤਉ
ਦਰਵੇਸ਼ ਕਹਾਵੈ ॥ ਗਾਗਨਿ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਸਨ ਬੈਠਾ ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਵੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਕੁਰਾਨ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸ਼ਰਦ

ਨੇ ਆਖਿਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਦਾ ਕਿਆ ਸਹੀ ਕੀਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਦੀਦਾਰ ਕੀਤੇ ਅਥਿ ਦਸਤ ਬੋਸੀ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮਿਓਸਤਾਂ ਅਪਣੇ ਡੇਰੇ ਕਉ ਗਿਆ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰੈ ਅਸੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਤਰੱਫ਼ ਨੂੰ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਅਰੋ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨਾਲ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਇਵੜੇ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬ੍ਰਹਮਬੇਗ ਬਾ
ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀਇਕ ਮਹਾਵਤ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਵਤਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਹਿਲ
ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਵਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹਾਥੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੋ ਉਸ ਮਹਾਵਤ ਦਾ ਸਭ
ਕੁਟੰਬ ਪਿਰਦੇ ਅਤੇਰੋਂਦੇ ਸਾਨ ਸਾਰਾ ਕੁਟੰਬ ਹੀ ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਇਰਹਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਹਾਥੀਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ ਇਸਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹਾਂਜੀਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਭਾਈਹਾਥੀ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਮਹਾਵਤਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਾਥੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੈਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਮਹਾਵਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਏਸ ਹਾਥੀਦਾ ਜੋ ਰੋਜ਼ੀਨ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੰਨਿਆ ਹੋਯਾਸੀ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਟੱਬਰ ਮੇਰਾ ਪਲਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਮਹਾਵਤ ਉੱਪਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਹਾਥੀ ਜੀਵੇ ਤਾਂ
ਨਾ ਰੋਵੇ ਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਏ ਕਿੱਥੋਂ ਜਾਂ ਵਦੇਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਇਸਦੇ
ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿਕੇ ਹੱਥ ਫੇਰੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ
ਆਖਕੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਤਾਂ ਹਾਥੀ ਉੱਠ ਖੜਾ ਹੋਆ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਏਸ ਬਾਤ ਦੀ ਖੁਬਰ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਵੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਬ ਸੁਲਤਾਨ ਬ੍ਰਹਮਬੇਗ ਹਾਥੀ ਮੰਗਾਇ ਕੇ ਉਸ ਪਰ
ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਕੇ ਆਯਾ ਆਇ ਬੈਠਾ ਤੇ ਆਖਿਓਸ ਜੀ ਏਹ
ਹਾਥੀ ਤੁਸਾਂ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਰਨ ਤੇ ਜੀਵਾਉਨ ਵਾਲਾ ਓਹ
ਖੁਦਾਇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦੁਆਇ ਛਕੀਰਾਂ ਅਤੇਰਹਿਮ ਖੁਦਾਇ ॥ ਜਿਸ ਵਖਤ ਇਸ ਨਾਲ
ਸਖਤੀ ਆਇ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਇਤ ਨੇਕ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਸੁ ਤਾਂ ਏਹ ਛਕੀਰਾਂ ਦੇ ਮੰਥੇ
ਲਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛਕੀਰ ਥੀਂ ਦੁਆਇ ਮੰਗੀਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਰਹਿਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾਸਤੇ ਛਕੀਰਾਂ
ਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਆਖਿਆ ਜੀ ਫਿਰ ਹਮਹਿ ਦਿਖਾਲ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ
ਬੋਲਿਆ ॥ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕਸ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥ ਤਾਂ
ਇਤਨੇ ਆਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹਾਥੀ ਮਰਗਿਆ ਬਹੁੜ ਫੇਰ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਆਖਿਆ ਜੀਵਾਲੇਹ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹਜ਼ਰਤ ਸਲਾਮਤ ਲੋਹਾ ਤਪ ਅਗਨਿ ਵਿਚ ਲਾਲ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਰੱਤੀ ਭੀ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਟਿਕਦਾ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਠੰਡਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰੱਖੀਐ ਤਾਂ ਦੁੱਖ
ਪਹੁੰਚਦਾ ਨਾਹੀਂ ਤਿਉਂ ਖੁਦਾਇ ਭਜਨ ਦੇ ਤਾਇ ਨਾਲ ਛਕੀਰ ਭੀ ਖੁਦਾਇ ਲਾਲ ਕੀਤੇ

ਹੈਨ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਾਰੀ ਉਹ ਉਠਾਇ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਰੀ ਖੁਦਾਇ ਥੋਂ
ਉਠਣੋਂ ਰਹੀ ਤਬ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਮਝ ਕਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਖੁਦਾਇ
ਵਿਚ ਤੇ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਆਖਿਓਸ ਜੀ ਕੁਛ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਖ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀ
॥ ਅਸਾਂ ਤਲਬ ਦੀਵਾਰ ਦੀ ਬਿਆ ਤਲਬ ਨ ਕਾਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਹੋ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜੇ ਭਲਾ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਲ ਵਿਚ ਆਵੇ ਨਾਹੀਂ
ਫ਼ਕੀਰ ਡਾਢੇ ਹੈਨੀ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮਝ ਕਰ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ
ਉਠ ਗਇਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਉਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਇਹ ਪ੍ਰਿਯਮ ਉਦਾਸੀ ਉਤ੍ਰ ਖੰਡ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ॥

ਸਾਖੀ ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨੇ ਇਕਸ ਜਗਾ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਥੇ
ਗੈਰਖਨਾਥ ਵੀਹ ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕੇ ਆਯਾ ਅਦੇਸ਼ ਅਦੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਅਦੇਸ਼ ਦੇਕੀਕਾਰ ਕੋ ਅਦੇਸ਼ ਆਉ ਸਿੱਧੋ ਨਾਥੇ ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਪੁੱਛਿਆ
ਕੌਨ ਜੋਤਿ ਹੈ ਜੋ ਸਬਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਕੌਨ ਸਿਫਤ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੋ ਕਿਸਕਾ ਦਰਸ਼ਨ
ਕਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੈ ਕਉਣ ਬਾਣੀ ਸੇ ਨਾਦ ਵਜਦਾ ਹੈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਕੌਨ
ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕੌਨ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਕਿਸਕੇ ਕਾਲ ਨਾਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਏਕ ਓਹੀ ਆਪ ਹੈ
ਇਸ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਓਹ ਅਪਾਰ ਹੈ ਅਗਾਧ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ ਜੋ ਜੋਗ ਕਮਾਵਦੇ
ਗਨ ਜੋ ਤਿਸਕੀ ਸਿਫਤ ਮੈਂ ਰੱਤੇ ਹਨ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਹਿਜ ਕੇ ਘਰ
ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਕਾ ਨਾਦ ਵਜਾਯਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਸਿੱਧੋ ਇਸਤਰਹ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ
ਪਾਈਤਾਂ ਹੈ ਸੱਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੀਏ ਤਉ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਭਰਬਰੀ ਕਹਿਆ ਖੋਜੇ ਕਿਸ
ਤਰਾਂ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਕੈਸੇ ਜਾਵੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੁਸਤਰ ਕੈਸੇ ਤਰੀਏ ਜੀਵਤਾਂ ਕਿਉਂਕਰ ਮਰੇ
ਕਿਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਖੋਜੇ
ਤਉ ਰਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਸਾਥ ਜਗਤ ਜੀਵਨ ਭਗਵਿਤ ਕੋ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਦੁਰਮਤ
ਤਬ ਹਟਤੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾਂ ਛੁੱਡੇ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ
ਤਉ ਦੁਸਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਤਰਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਨਹੀਂ
ਮਰਦੇ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਗੁਰ ਦੀ ਸੱਚੀ ਦੀਖਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਾਂ ਦਾ ਰਾਂ ਸੱਚ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ
ਸੱਚ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਵਾਣੀ ਜੋ ਹੈਨ ਸੌ ਤੱਤ ਕਉ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ
ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਸੁਰਤੀ ਨਾਮ ਧਨ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਚੰਡ ਗਿਆਨ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਖੰਡ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਿਧ ਕੋ ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣੋ ਭਰਥਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੱਤ ਕਾ
ਨਿਰਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਏਹ ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟ ਹੋਈ ਜਪਜੀ ਤੇ ਰਤਨਮਾਲਾ ਕੇ ਸਭ ਬਚਨ
ਬਿਲਾਸ ਹੋਏ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛ ਅੱਛਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਬਡਾ ਮਹਾਤਮ
ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਕੱਲ ਮੇਲਾ ਹੈ ਅੱਚਲ ਦਾ ਈਹਾਂ ਸੇ ਚੌਦਾਂ ਸੈ
ਕੋਸ ਤੇ ਪੰਝੜ੍ਹ ਕੋਸ ਹੈ ਹਮ ਭੀ ਚਲੋਂਗੇ ਅਰਤੁਮ ਭੀ ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਨਾਥ
ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਉਡਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਤੁਰਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹਮ ਮਨੁੱਖ ਹੁਏ ਤਾਂ ਭਹਥਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਕਿਉਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬ ਕਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਚਲੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਏਕੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ
ਆਗਿਆ ਹੋਇਗੀ ਸੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਤੁਮ ਚਲੋ ਹਮ ਆਇ ਮਿਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਓਥੋਂ ਉਡਾਂਗੀ
ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿੱਧ ਤਾਂ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ
ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੋਂ ਘਰ ਕਿਤਨੀ ਦੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਘਰ ਰਿਤ ਆਯਾ ਹਈ ਤੇ ਏਥੇ ਕੁਸਮ ਦੀਪ ਹੈ ਪੁਲਸਤ ਰਿਖ ਕਾ ਘਰ
ਲੰਕਾ ਬਭੀਖਨ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਖੇਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਓਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਸਮੇਤ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਚਲ ਵਿਚ ਆ ਬੈਠੇ ਇਕ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਬਿੜ
ਦੇ ਹੇਠ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਆਇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨੇ
ਕਹਿਆ ਆਦੇਸ਼ੋਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਆਦੇਸਤ੍ਰਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦਿਪੁਰਖ ਕਿਉਂ ਆਦੇਸ਼ ਏਹ ਕਹਿ
ਕਰ ਸਿੱਧ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿੱਧਾਂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਕੁਛ ਇਸ਼ਟ ਭੀ ਕਰਦੇ
ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾ ਇਸ਼ਟ ਏਕੰਕਾਰ ਹੈ ਸੱਚਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਉਸ ਹੀ ਸੇ ਹਮਾਰਾ
ਨਿਸਤਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਉਸਤਾਦ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਸੂਰਪੂਰ
ਹੈ ਉਸ ਉਸਤਾਦ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਐਸੇ ਪਰ ਲਗਾਏ ਹੈਨ ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੰਭਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਤੁਸਾਡੇ
ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਸ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਮੇਲਾ ਹੋਯਾ ਸਭਲੋਕ ਅਪਨੇ
ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨਾਂ ਕੋ ਗਏ ਮੇਲਾ ਬਰਖਾਸਤ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕੀਤਾ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਜਾਇ ਵਹੜੇ ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਨੇ ਜਾਇ ਖਬਰ ਕੀਤੀ
ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਬੇ ਮਿਲੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਕਹਾ ਧੰਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੈਨ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਹੁੰਚਨਾ ਕੁਛ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ
ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਮਦੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਾਥੋਂ ਮੋਹ ਕਿਉਂ
ਉਠਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਰੀਚਿਦ ਜੀ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲੇ ਨਾਲੇ ਜੈਰਮ ਜੀ ਵੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਭਈਏ ਜੈਰਮ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਨਾਲੇ ਬੇਬੇ ਪਾਸੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮੰਗੀ ਤੇ ਓਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਪਾਲੀ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਇਕ ਚਣਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਓਹ
ਗੁਖਾਂ ਬੈਠੇ ਹੋਲਾਂ ਬਣਾਂਵਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭੀ ਦੁਇ
ਬੁਟੇ ਮੰਗਾ ਲਿਆਵੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਉਸ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ
ਬਾਲਕ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਆਇ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕੁਛ ਹੋਲਾਂ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ
ਅਣ ਰੱਖੀਆਂ ਤੇ ਹੋਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਮੌਖਿਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਮੁੰਹ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਲੈ
ਅਵਾਂ ਏਹ ਵੀਰਾਂ ਕੇ ਓਹ ਲੜਕਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਚਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ
ਮੁੰਹ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਲੈਣ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਪ੍ਰਬਾਇ ਤੇ
ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਸੱਬਰ ਤੇਰਾ ਲੇਡ ਨਿਹਾਲੀ ਭਾਉ ਤੇਰਾ ਪਤਵਾਨ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਿਫਤੀ ਤਿ੍ਪਤਿਆ ਆਉ ਬੈਠ ਸੁਲਤਾਨ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਾਲਕ ਦੇ ਏਹ ਜੋ
ਘਸ ਬਟ ਤੈਨੇ ਸਾਡੇ ਹੇਠ ਵਿਛਾਇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਏਹ ਲੇਡ ਨਿਹਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਬੜੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਜੇਹਜਾ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਲਿਆਇਕੇ
ਖਲਾਂਵਾਂ ਸੋਈ ਸਾਨੂੰ ਪਕਵਾਂਨ ਦਿੱਤਾ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇਉਪਰ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਨ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ
ਪਿਆਰਾਲਗਦਾ ਹੈ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨਾਕ
ਚਿਰ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇਸਦਾ ਰਾਜ ਕਾਲ ਹੋਗਿਆ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਜੀਰਾਂ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਏਹ
ਬੀਹੋਰ ਉਸਦੇ ਬੰਸ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਾਤਾਂ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਵਜੀਰਾਂ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਏਹ
ਰਾਜ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਵੀਏ ਜੋ ਏਹ ਰਾਜ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਿਮਕਹਰਾਮ ਹੋਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਵੀ
ਸੁੱਝਾਂਦੀਆਂ ਰਾਹੀਦਾ ਇਕ ਵਜੀਰ ਨੇ ਏਹ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹ ਰਾਜ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ
ਕਿਸੇਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਏਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਕੇ ਕਹਯਾ ਜੋ ਕੋਈ ਪਹਿਲੋਂ ਸਵੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ
ਦੇ ਮੁਹਿ ਅਨ ਲੱਗੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਦੇਵੀਏ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਰੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕੋਈ
ਸਵੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਣ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਵਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਨੇ ਜਾਕੇ
ਤਿੰਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਚੌਬਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾਵੁਲ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਖੇ ਬਾਲਕ ਨੇ ਰਾਤ
ਨੂੰ ਹੋਲਾਂਭੁਨਕੇ ਰੱਖ ਛੁਡੀਆਂ ਸਾਨ ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਵੱਡੇ ਵੇਲੇ ਹੋਲਾਂ ਲੈਕੇ ਓਹ ਘਰ ਨੂੰ ਆਯਾ
ਆਇਕਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਵਹਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਜੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਮ ਲੈ ਆਂਦਾ
ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਉਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਲੜਕਿਆ ਕੌਣਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ
ਗਵਾਰ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਜੀਰਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇਵੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਆ
ਉਜ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜੀਰਾਂ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਦੇ ਕਰ ਤਖਤ ਉਪਰ ਬੈਠਾਇ ਦਿੱਤਾ ਸਾਦਾ

ਸ਼ਹਿਰ ਉਸਦੀ ਸਲਾਮੀ ਆਯ ਤੇ ਲੱਗਾ ਰਾਜ ਕਰਨ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਬਚਨ ਕਰਕੇ ਕੋਈ
ਸਮਾ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਓਹ ਕਾਲ ਵਸ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਲੜਕਾ ਸੁਲਤਾਨ ਆਇ ਬਨਿਆ
ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਰੱਖੇਗਾ ਓਸਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ
ਹੋਨਗੇ ਤੇ ਘਾਲ ਉਸਦੀ ਕਬੂਲ ਪੈਸੀ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਵਣਜਾਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਅੱਗੇ ਗਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਪਾਰੀ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਉਸ ਬਪਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਬਪਾਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੂਣ ਤੇ ਵੱਡੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਬੁਜਕਾਖੇਲ੍ਹੁ ਕੇ ਵਖਾਇ ਤਾਂ
ਉਸ ਬਪਾਰੀ ਨੇ ਬੁਜਕਾਖੇਲ੍ਹੁਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਕਿਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੈ ਉਸ ਬਪਾਰੀ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹ ਵੱਟੇ ਹੈਨ ਲੂਣ ਤੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਇੱਕ ਪੰਜਸੇਰੀ ਦੂਸਰੀ ਦੂਸਰੀ ਤੀਸਰਾ
ਸੇਰ ਚਉਥਾ ਅਧਸੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਪਾਉ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹ ਪਾਉ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਕਿ ਧੰਨ
ਤੂੰ ਪਾਉ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਉ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਏਹ ਕਿਆ ਹੈ ਉਸਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਅਧ ਪਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਸਰਸਾਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਰਸਾਹੀ
ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਛੋਟੀ ਕਹਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤਾਂ ਛੁਟ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇ ਨਿਤਾਂ
ਮਾਣਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇ ਨਮਾਣਾ ਛੋਟੀ ਜੋ ਵਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੋਟਾ ਆਖਣਾ ਵਾਜਬ ਹੈ ਪਰ
ਜੋ ਕੋਈ ਬਡਾ ਕੁੱਵਤ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਕੇ ਆਪਨੂੰ ਤੁੱਛ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨ ਹੈ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ
ਹੋਇ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਹੱਛਾ ਹੈ ਏਹ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਯ
ਓਸ ਬਪਾਰੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ
ਉਸਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਖਾਣੀ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ
ਪਰਮੇਸ਼ਰਦਾਨ ਮਜਪਣ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਪਾਰੀ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮੰਨ
ਕੇ ਤਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਅੰਤ ਕੋ ਸਤਿ ਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਸਤਗੁਰ ਦੇ
ਧਾਮ ਕੋ ਗਿਆ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਖਾਇ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਨਗਰਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਓਥੇ ਰਾਤ ਰਹਿਣੇ ਨੂੰ ਕੋਈ
ਜਗਹ ਨਾ ਦੇਵੇ ਉਸ ਵਸਤੀ ਦੇ ਲੋਕਸਭ ਨਿਰਗੁਰੇ ਹੈਸਨ ਗੁਰ ਪੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ
ਤੇ ਉਸੇ ਗਿਰਾਊ ਵਿੱਚ ਇਕ ਖੱਤ੍ਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬਡਾ ਧਨੀ ਆਹਾ ਤੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵਿਹਾਰ
ਵਿੱਚ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਉਸਪਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਮਹਾਰਾਜਕਾਵਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਜ਼ਹਿਰ ਨਜ਼ਰ ਅਵਨਲਗਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ
 ਦਾ ਭੈ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਪਜਿਆ ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਦ
 ਸਵੇਰੋਂ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਥੋਂ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਹਣ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਝੂਠਾ ਨਜ਼ਰੀ ਅਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭੈਹੋਵੇਗਾ ਹੇਠਾਕੁਰ
 ਜੀ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਿਤਨੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਪੁੰਨ ਕਰ ਦੇਵਾਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਯਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਏਹ ਮਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਪੈਲੁਟਾਇ ਦੇਹਇਸ
 ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਜਾਮਨ ਰਹੇ ਸਭ ਥਾਂ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗੇ ਉਸ ਖੱਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਭ ਮਾਯਾ
 ਪੁੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕੁਰੰਬ ਤੇ ਨਿਰਾਲਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਸਭ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ
 ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਨਾਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾ ਮੈਂ ਧੁਵਾਡਾ ਏਹ ਸੁਣਕੇ ਉਸਦੇ ਸਨਬੰਧੀ ਨਿਰਸਹੋਇ ਬੈਠੇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਜੋ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਲਿਆਵੇਂ ਸੋ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਯਾ ਕਰੀਂ ਤਾਂ
 ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮੱਨਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਖੱਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਿੱਖ ਕਰਕੇ ਵਿਦਿਆਹੋ
 ਗਏ ਜਦ ਕਿਤਨੇਕ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਨਬੰਧੀ ਸਭ ਚਲ ਗਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ
 ਅਕੱਲ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸਭ ਬੰਧਨ ਉਸਦੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਫੇਰਓਹਸਿੱਖਨਿਰਸੰਕਲਪ
 ਹੋਕਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਤ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਏਹ
 ਬਾਤ ਕਰ ਲਾਏ ਜੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਚਾਰ ਟਕੇ ਲਵਾਂਗਾ ਭਾਵੇਂ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਵਾ ਲੈ
 ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਕਰਵਾ ਲੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਹੋਰ ਇਕ ਅਕਰਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਭਾਈ ਇੱਕ
 ਘੜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਬੈਠਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਜਾਂ ਈਸ਼ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਏਹ ਸੁਣਾਯਾ
 ਕਰ ਅਤੇ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣਿਆ ਕਰ ਓਹ ਸਿੱਖ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰੇ
 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾਲ ਅਪਣਾ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਮਜ਼ਦੂਰੀ
 ਕਰਕੇ ਚਾਰ ਟਕੇ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਵੰਡਕੇ ਖਾਯਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਨਾ
 ਰੱਖੇ ਇਸੇਤਰਾਂ ਉਸਦਾ ਵਿਹਾਰ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਗਰਾਊਂ ਵਿਚ ਓਹ ਸਿੱਖ ਰਹਿੰਦਾ
 ਸੀ ਓਸ ਨਗਰ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹੈਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਓਸ ਪਿੰਡ ਦਾ ਦਾਣਾ ਸਭ ਅਪਲੈਲੈਣਾ ਤੇ
 ਮਾਮਲਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵੀ ਆਪ ਭਰ ਦੇਨਾ ਏਸ ਤਰਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ
 ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਬਰਸ ਆਯਾ ਤੇ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਿੱਠੀ ਅਈ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਏਹ ਲਿਖਿਆ
 ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਿੱਠੀ ਅਈ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਏਹ ਲਿਖਿਆ
 ਹੋਯਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਏਹ ਕਾਗਤ ਦੇਖਦਿਆਂ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਆਉਣਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੁੱਟ
 ਪੀਂਦੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਰ ਕੇ ਪੀਣਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕੰਮ ਫੇਰ ਕਰ
 ਲੈਣਾ ਪਰ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਆਉਣਾ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਕਰ ਉਸ
 ਪਿੰਡ ਦੇ ਚਉਧਰੀ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਪੰਚ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਸਨੇਹ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂਘਰ

ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਛੁੱਡ ਆਵੇ ਤੇ ਬਾਕੀ ਹਿਸਾਬ
 ਮੈਂ ਆਣਕੇ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਚੌਧਰੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣੋ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਘਰ ਇਥੋਂ ਚਉਂਦਾ
 ਕੋਹਾਂ ਉਪਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੇਲਾ ਹੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਆਪਨੀ ਜਾਨ ਨਹੀਂ
 ਲੋੜੀਦੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਖਤ ਤੁਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਸਵੇਰੇ ਜਾਵਣਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਦੇਵਾਂਗਾ
 ਪਰ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੈਂਚ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਰਿੱਠੀ ਬੜੀ ਤਗੀਦ ਦੀ ਆਈ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ
 ਹੁਣੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਪੰਜ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸ਼ਾਹ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਠਹਿਰੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਓਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਗਿਆ ਤੇ
 ਓਹ ਚਉਧਰੀ ਓਸ ਸਿੱਖ ਮਜ਼ੂਰ ਵਲ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਮਜ਼ੂਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਮਜ਼ੂਰੀ ਕਰਨੀ ਹਈ ਤਾਂ ਚਲ ਤੈਨੂੰ ਕਾਰਦੱਸੀ ਏਤੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖ
 ਕੇ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇਤਾਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਚਉਧਰੀ ਦੇ ਚਲਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈਅਂਦਾ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਲਹੋ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਏਹ ਮਜ਼ੂਰ ਹੈ ਤੁਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਘਰ ਛੁੱਡ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ
 ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਬੁਚਕਾ ਚੁੱਕ ਲੈ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਮੁਜਬ ਕਹਿਆ
 ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੈਂ ਚਾਰ ਟਕੇ ਲਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਚਾਰ ਟਕੇ ਹੀ
 ਲੈ ਲਵੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਓਥੋਂ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਦੋਹ ਕੁਹਾਂ ਉਪਰ ਰਾਏ ਤਾਂ ਉਸ
 ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿਓ ਕਿ ਧ੍ਗਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ
 ਜਿਸ ਪੇਟ ਦੇ ਧੰਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ
 ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਬੁਚਕਾ ਚੁੱਕ ਲੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੂ
 ਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਥੋਂ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਦਿਲਗੀਰ ਕਿ ਉਥੋਂ ਹੁਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਇ
 ਏਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਟਕਾ ਦੋ ਟਕੇ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਾਨਹੀਂ ਪਰ ਇਕ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸੋ ਕਰੋਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਲਦਾਹਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਇ ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਤਾਂ
 ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਦਾਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ
 ਲਗਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਲਗਾ ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਗੁਣਾਵਦ ਲਗੇ ਕਰਨਤਾਂ
 ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੁਟੰਬਨੂੰ
 ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਬੁਲਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਓਹ ਬਾਰਤਾਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਿੱਖਨੂੰ ਮੰਜਾ
 ਡਾਹ ਵਿੱਤਾਂ ਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵੀ ਆਪਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਜਦ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸੁੱਤੇ ਉਠੋਤਾਂ
 ਸਿੱਖ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਰਾਮ ਕਹਿਕਰ ਚੱਲਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਕੋਹ ਪੈਂਡਾ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਸਾਦਤਿਆਰੂੰਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਛਕਕੇ ਜਾਵੀਂ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਤਿਆਰ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਉਸ

ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਕੇ ਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਨੇ ਆਪਨੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਏਸਨੂੰ ਚਾਰ ਟਕੇ
ਲਿਆਇ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੇ ਚਾਰ ਟਕੇ ਆਣ ਦਿੱਤੇ ਲੈਕਰ ਟਕੇ ਸਿੱਖ ਉਠ ਰਲਿਆ
ਜਾਂ ਥੋੜੀ ਦੂਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਯਾ ਤੇ ਮੁੜ ਆਯਾ ਤੇ ਆਇਕੇ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਸ਼ਾਹ
ਜੀ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਬਾਤ ਸੁਣ ਲਓ ਪਰ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇਕੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ
ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤਨੇਕ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਸੱਠਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਹਈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸ਼ਾਹਜੀ ਤੂੰ
ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੱਠਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੇਰੀ
ਸਬ ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ ਪਰ ਓਥੇ ਤਾਂ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਵੀ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਪਈਆਂ ਹੈਂ ਪਰ ਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੇਰੀ ਹੋਰ ਸੁਣ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਸਭ ਹੋਚੁਕੀ ਹੈ ਅੱਜ ਤੋਂ ਸੱਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ
ਕਾਲ ਵਸ੍ਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਕੰਮ ਕਰੀਂ ਜਦ ਤੈਨੂੰ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਣਗੇ ਤਾਂ
ਧਰਮਰਾਜ ਕਹੇਗਾ ਏਨੂੰ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤਾਂ ਪਾਸ ਲੈਜਾਓ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਿਤਾਂ ਗੁਪਤਾਂ ਪਾਸ ਲੈਜਾਣਗੇ
ਤਾਂ ਓਹ ਵੇਖਕੇ ਆਖਣਗੇ ਇਸ ਪਾਪੀ ਦੀ ਕੀ ਅਰਜ਼ ਕਰੀਏ ਇਸਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੇਵੇਂ ਹੀ
ਗਵਾਇ ਛੱਡੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਘੜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਉਸਤਤਕਰੀ
ਹੈ ਉਸਕੀ ਇਵਜ਼ ਇਸਕੇ ਸਵਰਗ ਭੁਗਾ ਦੇਓ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਧਰਮਰਾਜ ਕਹੇਗਾ ਇਸਦਾ ਫਲ
ਪਹਿਲਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੱਛੋਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਹੀਂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਤਾਂ ਦਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਲਵੇ ਜਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕਹੇਗਾ ਏਸਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ
ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਤੂੰ ਓਥੇ ਜਾਵੇਂਗਾ ਤੇ ਅੱਜ ਰਾਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਫਲ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸਭ
ਕਹਿਕਰ ਸਿੱਖ ਓਥੋਂ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਨੀ ਮਿਤੂ ਦਾ ਭਉ ਆਣ ਵੱਜਾਂਪਾਂ
ਤਾਂ ਓਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਰਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਸਭ ਵਿਹਾਰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਖਿਓਸ
ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਠਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾਡਾ ਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਚਲਗਿਆ ਤਾਂ
ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਨ ਮੈਂ ਧੁਵਾਡਾ ਤੇ ਨਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਕਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਇਕੰਤ ਹੋ ਬੈਠਾ
ਲਗਾ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਜਦ ਧਰਮ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਸੱਤਵਾਂ ਦਿਨ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ
ਮੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਚਲਦਾ ਹੋਯਾ ਤੇ ਜਮ ਦੂਤ ਲੈਣ ਆਏ ਪਰ ਬਡਾ
ਭੈਆਨਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਕਰ ਸ਼ਾਹੂਕ ਰ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਕੁਟਦੇ ਘਸੀਟਦੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਧਰਮਰਾਜ
ਦੇ ਸਮਾਨੇ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾਧਿਰਾਜ ਏਹ ਫਲਾਣਾ ਸ਼ਬਦ ਹਾਜ਼ਰ
ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਦੇਖਕਰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਇਸਕੇ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤਾਂ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਓ ਜਦ ਉਸ
ਨੂੰ ਓਹ ਦੂਤ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤਾਂ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤੇ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕੱਢ ਕੇ ਦੇਖਿਆ
ਕੁਝ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਪਾਪ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਕਉ ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ
ਲੈਣੇ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਚਿੱਤ ਗੁਪਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਇਸ ਪਾਪੀ

ਕਾਹਮ ਕਿਆ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸੋਂ ਇਸਕੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੜੀ ਵਾਂ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਏਸਨੌ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋਰਨਾਲ ਏਸ ਪਾਸੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਮਸ਼ਟਿਆਂ ਹੈ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਜੋ ਸਮਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਖ ਭੁਗਾਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰਾਂ ਇਸਦੀ ਈਵੇਂ ਗਈ ਹੈ ਕੋਈ ਅੱਛਾ ਕਾਮਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਿਲ ਭਰ ਭੀ ਘਾਲ ਕੀਤੀ ਥਾਇ ਪਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਕਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਧਰਮਰਾਇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇੱਕ ਘੜੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚਾਰ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਨਾਲ ਇਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੀ ਆਰਬਲਾ ਬ੍ਰਾਂਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੁਰਾਈ ਤੇ ਇੱਕ ਘੜੀ ਤੇਰੀ ਕਬੂਲ ਪਈ ਹੈ ਜੋਤੂੰ ਕਹੈਂ ਸੋ ਸੁਖ ਭੁਗਾਈ ਏਫੇਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਚਉਰਾਸੀ ਵਿੱਚ ਪਾਂਵਾਂਗੇ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਤੂੰ ਚਉਰਾਸੀ ਭੋਗੋਂਗਾ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖ ਪਉਸੀ ਪਰਦਸ ਜੋ ਕਹੋ ਸੋ ਸੁਖ ਭੁਗਾਈ ਏਤੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਉਸ ਸਿੱਖ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆਗਈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਕਹਿਨ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਨਮ ਦਾ ਏਹ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮੈਂ ਨਾਮਗੀ ਜਪਦਾ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਂਦਾ ਪਰ ਕੁਛ ਮੇਰੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜੈਸੀ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੈਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਰੀ ਪਰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮਾਂਗੋਂਗਾ ਤਾਂ ਸਤਸੰਚਾ ਮੰਗੀਂ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਧਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਮੰਗਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਤਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਹੋਤਾਂ ਓਹ ਜਮਦੂਤ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕੇ ਲੈਗਏ ਤੇ ਕਹਿਓਣੇ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਕੱਟਕੇ ਆਪੇਆਜਾਵੀਂ ਜਬ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਓਥੋਂ ਪਹੁੰਚਾ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਸ ਭਰ ਸੱਚਖੰਡ ਦੇ ਉਰੇ ਓਹ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਵਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਨਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵ ਨੂੰ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਆਸਨ ਵਿਖੇ ਹਮ ਕਉ ਜਾਣੇ ਕਾਂ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਤੂੰ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਆਇ ਜਾਵੀਂ ਕਿਉਂ ਦੇਖਰਾਜਾ ਜੀਤੇਰੇਤਾਈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਸੰਤਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਾਂਗੇ ਤੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲਾਂਗੇ ਜੋ ਹੁਕਮ ਰਾਜਾ ਜੀਦੇਵੇਂ ਗੇ ਸੋ ਉਸ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇਤਾਈਂ ਪਾਵਾਂਗੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਕੇ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਸਭ ਬੰਧਨ ਉਨਾਲਾਹਿਕਰ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਜਦੋਹ ਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੀਤਲ ਪੌਣ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਿਰਛ ਬੜੇ ਮੇਵਿਆਂ ਦੇ ਫਲੇ ਹੁਏ ਹੈਨ ਅੌਰ ਰਸਤਾ ਬੜਾ ਮੁਲੈਮ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਚਲਦਾ ਚਲਦਾ ਸੱਚਖੰਡ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਜਦ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸੰਤ ਬੈਠਾਂ ਹੈ ਤੇ

ਕੀਰਤਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮੱਖਾਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ
ਸੁੱਦ ਲਿਆ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇਤਾਂ ਇਕ ਸੰਘਾਸਨ ਬੜਾ ਸੁੱਦਰ ਬਣਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜਾਂ
ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਵੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਆਏ ਹੋ ਆਗੇ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮੈਂ ਏਥੇ
ਆਯਾ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਏਥੇ ਕਿਸ ਆਉਣ ਦੇਣਾ ਸੀ ਮੈਂ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਪਾਪੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ
ਦੇਪ੍ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਜਾਹਤਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਾਂ ਇਕ ਘੜੀ
ਗਜ਼ਰ ਗਈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਾ ਭਉ ਬਿਆਪਿਆ ਤਾਂ ਜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆਸੁ ਜੁ ਮੈਂ ਆਪੇ
ਹੀ ਚੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਰਨਗੇ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਏਹ ਬਿਣਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਕਰਦਾ ਉੱਠਕੇ ਤੁਰ
ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਣਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹ ਨੇ
ਆਖਿਆ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤੁਸਾਂ ਬਾਰਤਾਂ ਕਹੀ ਸੀ ਸੋ ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਹੋਈ ਤੇ ਦੇਖੀ ਹੈ
ਪਰਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਏਹ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨਾਮ
ਦਾਨ ਕਰਦਾ ਪਰ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਹੁਣਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਦਾ ਤਕਰਾਰ
ਸੀ ਸੋ ਬੀਤ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਓਨਾਂ ਤਾਈਂ ਜਾਇਮਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਤ ਚਿਰ
ਲਗ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅੱਗੇ ਜਦਮੈਨੂੰ ਜਮ ਪੁਰੀ ਲੈ ਗਏਸਾਨ ਤਾਂ ਬਹੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸਾਨੇ ਸੋ
ਮੈਨੂੰ ਓਨਾਂ ਥੀਂ ਬੜਾ ਭਉ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਏਸਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਸੀਂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਜੋਦੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਮਦੂਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਓਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ
ਹੈ ਤੇ ਸਬ ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਲਾਹਿ ਦਿੱਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਏਥੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲਜਾਂਦਾ ਜਮਦੂਤ ਛੱਡਕੇ
ਇੱਥੋਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਵੀਨਹੀਂ ਮੰਗਾ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਇੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ
ਹੈ ਜੋ ਆਵੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਤੈਨੂੰ ਅੰਦੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਓਹ ਜਮਦੂਤ
ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂਦੀ ਸ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਇ ਸਕਨ ਅਥ ਤੇਰਾ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਬੈਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਤੂੰ ਡਰ ਮਤ
ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਏਕਮਨਹੋਇਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਜਾਪ
ਕਰੇਗਾ ਯਾ ਸੁਲੇਗਾ ਯਾ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਉਸ ਉਪਰ ਜਮਦੂਤਾਂ ਐਰ ਧਰਮਰਾਜਾ ਕਾ ਬਲ ਨਾ
ਪਵੇਗਾ ਤੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਕਬੀਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ॥ ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਸਲੋਕ
ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਹ ਸਾਧੂਰੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਨਾਨਕ ਨੀਤ ॥ ਲਾਹਉ ਲਾਤੂੰ ਲਾਛੈ
ਨਿਕਰ ਨ ਜਾਈਐਹੁ ਦੂਤ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਧਰਮਰਾਜ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੈ ਹੇ ਧਰਮਰਾਜ ਜਿੱਥੇ
ਸੰਤਸੰਗ ਹੋਇ ਐਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਹੋ ਅਥਵਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਪਰ
ਸਮ ਦੂਤਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭੇਜਨਾ ਜੇਕ ਰਕੋਈ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨਾ ਲੈ ਆਵਾਂਗੇ ਹੋਰਾਂ

ਬਚਨ ਹੈ ਜੇਕੋਈ ਜੀਵ ਕਹੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਯਾਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਆਈਏ ਜੋ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਅਖਵਾ ਜੀ ਆਂਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਤਨਾਂ ਮਾਤਰ ਵੀ ਆਖਣ ਦਾ ਏਹ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਓਹ ਕੈਸਾਹੀ ਪਾਪੀਹੋਵੇ ਉਸਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਰਾਧ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਰਜਮ ਉਸਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨਨਾਂ ਦੇਵੇਗਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਦਾ ਏਹ ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਉਸਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਭ ਕੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪਰਮਧਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਅੱਗੇ ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਚੌਰ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਹੋਈ

ਇੱਕ ਚੌਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰ ਉਸ ਚੌਰ ਦਾ ਏਹ ਕੰਮ ਸ੍ਰੀ ਜੋ ਚੌਰੀ ਕਰਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਜੋ ਕਿਤਨੀਕ ਮੁੱਦਤ ਗੁਜ਼ਰੀ ਤਾਂ ਓਹਚੌਰ ਹੁਕਮਸੱਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਪਰ ਸੱਤ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਲੜਕੇਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਾਤਾਜੀਮੇਰਾ ਪਿਤਾਕੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸੋ ਕਹੁ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਸਿਆਣੀ ਸ੍ਰੀ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਜੇ ਏਹ ਇਵਾਣਾਂ ਹੈ ਤੇ ਏਹ ਚੌਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬੜਾ ਸਖ਼ਤ ਹੈ ਜੇ ਕਿਉ ਪਕਿਅਾ ਗਿਆ ਤੇ ਮਾਰ ਪਈ ਤਾਂ ਏਹਦੱਸ ਦੇਵੇਗਾ ਤੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਖਰਾਬ ਹੋਵਾਂਗੀ ਅਜੇ ਏਹ ਵੱਡਾ ਹੋ ਲਵੇ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਪੁੱਤ੍ਰ ਅਜੇ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਖੱਟਿਆ ਹੋਯ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੂੰ ਖਾਹੁ ਪੀਉ ਜਦ ਤੂੰ ਸਿਆਣਾਂ ਹੋਵੇਂਗਾਤਾਂ ਤੈ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਫੇਰ ਤੂੰ ਓਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਲੜਕਾਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਅਰ ਲਗਾਓਹ ਲੜਕਾ ਖੇਡਨ ਜਦ ਕੋਈ ਮੁੱਦਤ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਓਹ ਲੜਕਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਕਹਿਨਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੋ ਮਰਦ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਸਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੋ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਜੋ ਮੇਰਾਪਿਤਾ ਕੀਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸੋ ਕਹੁ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਕਿਹਣ ਏਹ ਉਮਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬੜਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸਿਆਣਪ ਦੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਦੋਇ ਬਚਨ ਦੇਗ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕਹਿਆਂਮਾਤਾ ਜੀ ਓਹ ਬਚਨ ਕੇਹੜੇ ਹੈਨ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋਪੁੱਤ੍ਰ ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਚਨ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟੇ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਏਹ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੈਸਾ ਮਿਤ੍ਰਾਨ ਕਰੇਧਰਮਸਾਲਾਨਹੀਜਾਣਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਓਥੋਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਨਾ ਸਾਡੇ ਪਛਵੱਡੇ ਹੈ ਓਥੋਂ ਦੀ ਕਦੀ ਲੰਘਨਾਵੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਲੜਕੇ ਨੇ ਮੰਨਲਏਤਾਂ ਬਚਨ ਦੇਂਦਿਤਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪਿਤਾਤੇਰਾ ਚੌਰੀ ਕਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰ ਤੂੰ ਬੀ ਚੌਰੀ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਗੀ ਪਰ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰੀਂ ਜੇਪੁੱਤ੍ਰ ਤੂੰ ਪਕਿਅਾਜਾਵੇਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਪਰ ਤੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਚੌਰੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਬਲਕੇ ਸਿਰੋਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਵੇਨ ਪਰ ਦੱਸੀਨਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਮਾਤਾ

ਜੇਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਬਾਲਕ ਲਗਾ ਚੇਰੀ ਕਰਨ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਬਾਤ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਾ
ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਉਸੰਦਾ ਭਲਾ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਓਹ ਚੋਰ ਜੋ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ
ਗਜੇ ਦੇਕੜਾਰ ਨੂੰ ਜਾ ਭੀਨਿਓਂਸ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈਤਾਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਕੁਛ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ
ਨੇ ਇਕ ਫ਼ਟੇਕੁਟਣੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਚੋਰ ਸਹੀ ਕਰ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹੱਛੀ
ਕਟਨੀ ਲਗੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗਲੀਗਲੀ ਫਿਰਨ ਉਧਰ ਚੋਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕੁਛ
ਅੰਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾਜੀ ਭਲੀਬਾਤ ਤਾਂ ਉਹ ਚੋਰਜਾਕੇ ਕਟਕ ਦੀ ਪੰਡੀ ਸਿਰ
ਉਪਰ ਢੁੱਕ ਕੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਘਰ ਦੇਨਜੀਕ ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਸੰਤਰੀ ਆਯਾ
ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੰਤਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਲਚਾਰੀ ਓਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਧਰਮ
ਸਾਲਾ ਹੈਗੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਉਗਲੀਆਂ ਦੇ ਲੱਈਆਂ ਜੋ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ
ਕੀਤਾ ਏਥੋਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਪੈ ਜਾਵੇ ਏਹ ਸੋਚਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇ ਵਹਿਆ
ਅਤੇ ਕੰਡਾ ਪੈਰ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੋਰ ਪੁੱਟਣ ਲਗਾ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਿਚ ਸਿੱਖ
ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਸਾਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਜਨ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਸੋ
ਦੇਵਤੇ ਹੈਨ ਤੇ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਦੇਉਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਲਗਦੀਆਂ
ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤਿਨਕਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਏਹ ਅਵਾਜ਼ ਚੋਰ ਦੇ ਕੰਨੀਂ ਪੈਗਈ ਤਾਂ
ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਅਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਜਾਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਚੌਕੀਦਾਰ
ਜੀਕੀ ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨੱਸ ਕੇ ਜਾਇ ਵਹਿਆ ਤੇ ਅਨਾਜ ਮਾਂਨੂੰ ਜਾਇ
ਇਤਿਹਾਸੀ ਤਰਾਂ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਚੋਰ ਆਪਨੀ ਮਾਂਨੂੰ ਲਿਆ ਦਿਆ ਕਰੇਤੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਵਿਚ
ਐਸ ਬਹਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤੇ ਕੁਟਣੀ ਦੇਖਿਆ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਫਿਰ
ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ
ਬੈਠੇ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਕੁਟਨੀ ਮਨ ਵਿਚ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਹੋਇਕੇ ਕੱਤੇਨਾਹੀਂ
ਤੇ ਮਰਦ ਹੋਕਰ ਕੋਈ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਜਾਣੇ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੋ ਚੋਰ ਤਾਂ ਏਹ ਹੀ ਹੋਸੀ ਪਰ ਉਸ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਪੱਕਾ ਪੱਕਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਜਮਾ
ਲਿਆ ਕਿ ਬਗੈਰ ਇਸਦੇ ਚੋਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਤੇਨਾਂ ਕਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਸੌਦਾ ਲੈਂਦਾ ਦੇਖੇ
ਕੋਰ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਕਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਉਸ ਮਹੱਲੇ ਵਿਚ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗਣੀ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਜਦ
ਕੁਛ ਭਿੱਛਿਆ ਪਵੇ ਉਸੇ ਦੇ ਘਰੋਂ ਪਵੇਕੁਟਣੀ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿਹੁਣ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੁਛ
ਅਖਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਕਿਤੇ ਨੱਸ ਜਾਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ ਕਰਾਂ ਗੀ ਉਸ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾਇ
ਖਬਰ ਵਿੱਤੀ ਕਿ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੋਰ ਦੇਖਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਨੇ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇਹ ਤਾਂ
ਮੈਂ ਚੋਰ ਨੂੰ ਪਕੜਾ ਦੇਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ ਕੁਟਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਆਦੇ ਦੇ
ਇਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸਨੂੰ ਏਹ ਕੁਟਣੀ ਕਹੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਵਣਾ ਤਾਂ ਪਿਆਦੇ

ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਏ ਤਾਂ ਕੁਟਣੀ ਉਸ ਚੋਰਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਪਕੜਾਇ ਲਿਆਈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ
ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੌਂ ਕਹਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਕਰਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜ਼ਬਨੋਂ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਮੈਂ
ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਇਸਨੂੰ ਮਾਰੋਤਾਂ ਉਸ ਚੋਰਨੂੰ ਲੱਗੇ ਮਾਰਨ ਕਿਤਨੇ ਕ
ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਪਈ ਪਰ ਉਸ ਨਾਂ ਕਹਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ
ਵੀਚਾਰ ਆਈ ਭਾਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਐਵੇਂ ਹੀ ਮਾਰ ਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ਤੇ ਜੇ ਇਸਨੇ ਚੋਰੀ
ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਏਹ ਦੱਸ ਦੇਂਦਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਏਹ ਅਜੇ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰਪਈ
ਜੇ ਦੇਖਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਿਲ ਕੰਬ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੈਂ ਕੁਛ
ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜਾ ਹਾਂ ਪਰ ਜੇ ਏਹ ਬਾਲਕ
ਸੱਚਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਚੋਰ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜਿਤਨਾ ਮੈਂ ਏਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਅੱਗੇ ਕੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫੜੇ ਕੁਟਣੀ ਨੂੰ ਸਦਵਾਇਆ ਤੇ ਆਖਿਆ ਕੁਟਣੀ ਏਹ ਚੋਰ
ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੁਟਣੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੇਕਰ ਏਹ ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਮੂਰੋਂ
ਆਖੇ ਤਾਂ ਸੱਚ ਮੰਨੋ ਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਚੋਰ ਅਪਣੇ ਮੂਰੋਂ ਕਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾਂਗੇ ਤਾਂ
ਫੜੇ ਕੁਟਣੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਲ ਤੁਸੀਂ ਜਿਸਵਖਤ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੱਢੋਗੇ
ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਏਹ ਦੇਨਾ ਜੋ ਰੋਜ਼ ਮਾਰਨ ਨਾਲੋਂ ਇਸਨੂੰ ਫਾਸੀ ਦੇ ਦੇਓ ਪਰ ਹੋਰਵੀ ਸੁਣਨ
ਤੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮਲੂਮ ਹੋਜਾਵੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ ਫੜ ਜਬ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ
ਪਾਉਣਾ ਤਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਕਿਨਾਂ ਜਿੰਦਰਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਕੁੰਡਾ ਮਾਰਨਾ ਬੂਹਾਭੀਵ
ਦੇਣਾ ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ ਅਥਵਾ ਓਹ ਕਰੇ
ਸੋ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਨਾਲ ਕੁਟਣੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਜੋ ਸਵੇਰਹੋਈਤੇ
ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਓਹ ਚੋਰ ਸਦਵਾਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਸਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਮਾਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਏਹ
ਦਸਦਾ ਨਹੀਂ ਏਸਨੂੰ ਕੱਲ ਫਾਸੀ ਦੇਵੇਓ ਸਭਨੇ ਸੁਣ ਲਿਆ ਨਾਲੇ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ
ਕਿ ਭਲਕੇ ਮੈਨੂੰ ਫਾਸੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਹੈ ਜਦ ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਚੋਰ ਨੂੰ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਪ
ਦਿੱਤਾ ਪੈਰੀਂ ਕਾਠ ਮਾਰਕੇ ਬੈਠਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਬੂਹਾ ਉਨਾਂ ਭੀਵਾਂਡਿਆਂ ਕੁੰਡਾ ਵੀਨਾਮਾਰਿਆ ਤੇ
ਨਾਂ ਜੰਦਰਾਂ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਜਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਗਈ ਤਾਂ ਫੜੇ ਕੁਟਣੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਸੂਰਤ ਦੇਵੀ ਦੀ
ਬਣਾਈ ਤੇ ਚਾਰ ਬਾਹਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਦੇ ਲਕੜੀ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸਿਰਲਕੜੀ ਦਾ ਬਣਾਇਆ
ਜ਼ੇਵਰ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਸੂਹੇ ਪਹਿਨੇ ਸੀਸ ਪਰ ਮੁਕਰ ਧਾਰਿਆ ਤੇ ਚਵਾਂ ਭੁਜਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਸਾਲਾਂ
ਪਕੜੀਆਂ ਤੇ ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰਾਇਵੜੀ ਜਾਂ ਉਸ ਚੋਰਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ
ਮਸਾਲਾਂ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੈ ਜਦ ਉਠਕੇ ਦੇਖੇ ਸਾਖਜਾਤ ਦੁਰਗਾ ਖੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਚੋਰਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ
ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਗਿਆ ਕਿ ਧੰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਫੜੇ ਕੁਟਣੀ

ਗੁਰ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਬੇਟਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਭਗਤ ਹੈ ਤੇ ਤੈਨੂ ਇਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ
ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵਾਂ ਜੇ
ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਨਗਰ ਗਰਕ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਪਰ ਤੂ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਅਖਦੇਹ ਰਾਜੇ ਦੀ ਚੋਰੀ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਦੇਖ ਬੱਚਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੁਕਾ ਨਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਚੋਰਨੇ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਏਹ
ਸੱਚ ਭਵਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਏਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ ਜਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੱਸਣ ਦੀਤਿਆਰੀ
ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵਲ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਝਮਕਦੀਆਂ ਹੈਨ
ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੂੰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੀਪਲਕਨਹੀਂ
ਲਗਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਓਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਈ ਤਾਂ
ਓਸਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਕਿ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਆਖਦੇ ਸਾਨ ਕਿ ਜੋ ਭਰਤ ਭਜਨ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਜਨੀਕ ਦੇਵਤੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਓਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀਆਂ ਅਤੇ
ਇਸਦੀਆਂ ਤਾਂ ਪਲਕਾਂ ਝਮਕੀ ਦੀਆਂ ਹੈਨ ਤੇ ਏਹ ਭਵਾਨੀ ਕਾਹੇ ਦੀ ਹੈ ਏਹ ਤੇ ਕੋਈ ਛਲ
ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਚੋਰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਨਾ ਸੱਚ ਆਖਨੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ
ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੇ ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਤੂ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੀ
ਮੈਨੇ ਤਾਂ ਚੋਰੀ ਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਈਵੇਂਈ ਮਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਰਤ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਓਹ ਚਾਰੇ ਮਸਾਲਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਤੇ ਕਾਠ ਦਾ ਸ਼ੇਰ ਫਟ ਗਿਆ ਤੇ ਕਾਠ ਦੀਆਂ ਬਾਹੋਂ ਵੀ
ਡਿਗ ਪਈਆਂ ਜਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਨੇ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਓਸੇ ਵਕਤ ਫਢੇਕੁਰਣੀ ਨੂੰ ਪਕੜ
ਲਿਆ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਆਖਿਓਨੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ
ਗਤ ਕਉ ਏਹ ਬਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਸੁਣੀ ਤੇ ਸਮਝ ਕੇ ਫਢੇਕੁਰਣੀ
ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਫਾਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚੋਰ ਕਉ ਰਾਜੇ ਨੇ ਛੋਡ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਰਾਜੇ ਅਪਣੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਪਸਰਾਉਪ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਨਾਲੇ ਚੋਰੀ ਵੀ ਨਾ ਲੱਭੀ ਤੇ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲਗਾ ਸੌ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹਿਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
ਕੁ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਪਾਰਜਾਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਦੇਖੋ ਇਕ ਤੁਕ ਸੁਣਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਓਸ ਚੋਰਦੀਖਲਾਸੀ
ਹੁ ਗਈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੇਗਾ ਸੌ ਓਸ ਸਿੱਖ ਦਾ ਲੋਕ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਕਾਲ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਉਨਕਾ ਸ਼ੰਕਰ ਕੱਟਣ ਗੇ ਸਭ ਸੰਗਤ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਭ ਸੰਗਤ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ॥

ਆਰੋ ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
ਸੇਵਾ ਸੀ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੋਸੀ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਪਰ ਓਹ ਸਾਕਤ ਸੀ ਜਦ ਓਹ ਸਿੱਖ
ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਓਸ ਸਾਕਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਲੈ

ਸਾਖੀ ਅਸਲੀ ਸਿੱਖ ਤੇ ਸਾਕਤ ਸਿੱਖ ਦੀ

੩੧੨

ਚਲਤਾਂ ਓਹ ਸਾਕਤ ਸਿੱਖ ਤੇ ਨੇਮੀ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਚਲੇ ਜਦ ਓਸ
 ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੋਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਪਨਾ ਸਿੱਖ ਕਰੋ
 ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਘਰ ਘਰ ਕੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਓਸਦੇ ਰਿਦੇ ਜੀ
 ਸਮਝ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੇ ਤੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਬਾਹਰ ਲੇ ਦਿਲੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦ ਕੁਛ ਦਿਨ
 ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖ ਕਰੋ ਸੋ ਉਸ ਸਿੱਖਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਏਹ ਸਿੱਖੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੋਣੀ ਬੜੀ ਕਠਨ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਿੱਖੀ ਕਿਆ
 ਕਰਨੀ ਹੈ ਪਰ ਓਹ ਸਿੱਖ ਘੜੀ ਘੜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰਨੀਂ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੋ ਗਾਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਾਟੀ ਕਰਹੁ ਜੀ ਏਹ ਬਚਨ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਓਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹੇ ਤਾਂ
 ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਜੇ ਤੂੰ ਸਿੱਖ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਅਮਕੀ ਉਜਾਝ ਵਿੱਚ ਇਕ ਚਿਖ ਬਲਦੀ ਹੈ ਓਸ ਚਿਖ ਵਿੱਚ ਪੈਕਰ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ
 ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਾਂ ਗੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੇ
 ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਓਹ ਸਿੱਖ ਓਸ ਉਜਾਝ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਾਇਕਰ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਿਖ
 ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਸਾਕਤ ਨੇ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਉਦਾਲੇ ਉਦਾਲੇ ਪਿਆ ਫਿਰੇ ਪਰ ਓਸ
 ਪਾਸੋਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਿਆ ਜਾਵੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ ਇੱਕ ਚੌਰ ਆਯਾ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਦੋ ਬੈਲੀਆਂ
 ਮੋਹਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈਸ਼ਨ ਤਾਂ ਓਸ ਚੌਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਇਸ ਚਿਖ ਦੇ
 ਉਦਾਲੇ ਉਦਾਲੇ ਕਿਉਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ
 ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਚਿਖ ਵਿੱਚ ਪੈ ਨਿਕਲੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੇਵਾਂ ਗੇ ਜਦ ਓਸ ਚੌਰ ਨੇ ਏਹ
 ਗੋਲ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਦੇਦੇ ਤੇ ਬੈਲੀਆਂ
 ਮੋਹਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਪਰ ਉਸਦੇ ਭਾਗ ਉਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਪਾਲ ਭਯ ਭੈੜੀ ਚੋਰ ਪਾਸੋਂ
 ਮਾਯਾ ਲੈਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਓਸ ਚੌਰ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਤੇ ਰਿਖ ਵਿੱਚ
 ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਓਸੇ ਵਕਤ ਓਸਨੂੰ ਰਾਮ ਗਣ ਬੈਕੂਠ ਕਉ ਬਿਬਾਣ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਕੇ ਲੈ ਗਏ
 ਏਹ ਕਉਤਕ ਓਸ ਸਾਕਤ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਅਜੇ ਓਹ ਖੜੋਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜਾਂ ਓਸ ਦੇ
 ਫੁੱਡਾਉ ਪਿੱਛੋਂ ਆਇ ਗਏ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇਕ ਚਿਖ ਬਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਚੋਰ ਪਾਸ ਖੜੋਤਾ
 ਹੈ ਓਨਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਮੋਹਰਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਸ ਡਰਦੇ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਾ ਹੋਈ
 ਸਮੇਤ ਬੈਲੀਆਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਓਸ ਸਿੱਖ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆਂ ਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹਾਜ਼ਰ
 ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਜਾਇਕਰ ਫਾਸੀ ਦੇ ਦੇਓ ਜਦ ਓਸ ਸਾਕਤ ਸਿੱਖ
 ਨੂੰ ਫਾਸੀ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਚਲੇ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਫਾਸੀ ਵਾਸਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ
 ਆਹੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾ ਹਈ ਸੋ ਕਹਿ ਸਣ ਲੈ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ
 ਲੈ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਓਹ ਪਿਆ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਓਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰੀ

ਇੱਕ ਬਾਤ ਸੁਣ ਲਓ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਆਖਿਆ ਸੱਚੇ ਸੱਚ ਆਖਿੰਤਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਪਣੀ
ਜਿਸਤਰਹ ਗੁਜ਼ਰੀ ਸੀ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਸੁਣਾਇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਸਮਝਿਆ। ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ
ਉਸ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਿਤ ਉਥੋਂ ਆਪਣਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਵਾ ਕੇ
ਆਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰ ਫਹਿਧਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਖਿਓਸੁ
ਗੁਰੂਜੀ ਸਿੱਖੀ ਤਾਂ ਪਰੇਤੇਪਰੇਹੈਜੀਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਜੀ ਆਪਕਾਵਾਕ ਜੋ ਹੈ ਜੀ ਸੋ ਸੱਚ ਹੈ ਜੀ ਪਰ
ਸੱਚੇਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਤੇਰੀਆਂਤੂਹੀ ਜਾਣੇ ਜੀਹੇਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਮੇਰੀ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ੇ ਜੀ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂ ਆਪਨੇਘਰ ਜਾਇ ਕੇ ਆਏ ਗਏ ਸਿੱਖ ਸਾਧ
ਦੀ ਟਹਿਲਸੇਵਾ ਪ੍ਰੀਤਨਾਲ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਕਰਕੇ ਕਰਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੈਨੂੰ ਸਿੱਖੀ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ਉਸ ਸਿੱਖਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ
ਗੈਤਾਂ ਉਸ ਸਾਕਤ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਕੰਢਾ॥

ਅੱਗੇ ਸਾਖੀ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਆਏ ਅਰ ਆਇਕਰ ਕਹਿਆ
ਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੱਤਰਾਮ ਤਾਂ ਅੱਗੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਓ ਭਾਈ
ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਸੱਤ ਰਾਮ ਤਾਂ ਇਕ ਘੜੀ ਠਹਿਰਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਜਾਤੀ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀਹੈਜੋਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ
ਧੁਵਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੋਵੇ ਸੋ ਪੁੱਛੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥ
ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਦੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਓ ਜੀ ਏਸ ਬਾਤ ਕੋ
ਗੁਰੂਜੀਸੁਣਿਆਂਤੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇਜਾਵਾਂ ਜੀ ਉਨਕੇ ਉਪਰੋਂ ਵੀ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵਾਂ
ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਜਸ ਸੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਪਰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ
ਸੰਸਾਪੁੱਛ ਸੋ ਉਸ ਵਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇਦੱਸਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਰੰਗ ਕੀ ਹੈ ਅਰ ਕਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕਰਤੱਬ
ਕਿਆ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਉਪਜਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਕਰਤੇ ਕਾ ਆਦਿ ਅੰਤ
ਕਿਸਤੇਹੂਆ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਸੁਣਾਈਏ ਜੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਮਾਯਾ ਬਹੁਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ
ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਸੁਕਲ ਪੱਖ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਹੈ ਸੋ ਪੱਖ ਕਿਸੇ ਪਿਤ੍ਰੇਂ ਕਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ
ਮਹੀਨੇ ਜੋ ਹੈਨ ਉਤ੍ਰਾਇਣ ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਇਨ ਏਕ ਬਰਸ ਸੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹੈ ਐਸੇ
ਹੀਹਸਾਬ ਸੇਵੇਹੇ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਗ ਹੋਵੇਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਾ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਇਕ ਰਾਤ ਹੈ ਐਸੇਦਿਨ ਰਾਤ
ਕੇ ਸੌ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰੇਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੀ ਉਮਰਾਹੋਨਿਬੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਨ

ਤੇ ਰਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਮੈਸੇ ਹੀ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਉਮਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ
ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਇਕ ਰਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਮੈਸੇ ਹੀ ਸੌ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਰ
ਜਾਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਏਸ ਹਿਸਾਬ ਉਪਰ ਸੌ ਬਰਸ
ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਾਂਦੀ ਉਮਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਜੇਹੜੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਓਹ ਇਕ ਨਿਮਖ
ਪਰਮਾਨ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਮਖ ਅੱਖ ਦੇ ਮੀਟਣ ਤੇ ਖੇਲਣ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ
ਮਾਯਾ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ਤਉ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀਮੀ ਦਾ ਅੰਤ ਕੈਸੇ ਆਵੇ ਤਿਸ
ਭਗਵਤ ਦੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਨੂੰ ਵਰਨਨ ਕਰਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ
ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਆਖਿਆ ॥ ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧

ਨਾਭ ਕਵਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਜੇ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਮੁਖ ਕੰਠ ਸਵਾਰ ॥ ਤਾਕਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਈ
ਲਖਣਾ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਰਹੈ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ
॥ ਤਾਕੀ ਭਰਾਤ ਕਰਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ
ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਜਾਕੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਸੁ ਅਹਿ
ਨਿਸ ਨਿਰਮਲ ਮਨਮੁਖ ਰੈਣ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਸਮਾਧ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਝਗਰਾ
ਦੁਹਿ ਲੋਚਨ ਕਿਆਹੈਰੈ ॥ ਅੰਤਰ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਿ ਜਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰ ਝਗਰ ਨਿਬੇਰੈ
॥ ੩ ॥ ਸੁਰ ਨਰ ਨ ਥ ਬਿਅੰਤ ਅਜੋਨੀ ਸਾਰੈ ਮਹਲ ਅਪਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਿਜ ਮਿਲੈ
ਜਗ ਜੀਵਨ ਨਦਰ ਕਰਹਿ ਨਿਸਤਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਟੋਭਾਈ ਗੁਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਇਉਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਥੀ
ਜੋ ਪ੍ਰਥਮ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਅਕਾਰ
ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਏ ਸੋ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖ ਦੀ ਜੋਤ ਤੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਉਪਜਿਆ
ਹੈ ਅਰ ਨਾਭ ਕਵਲਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਉਤਪਤ ਹੋਏਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਛ ਗਿਆਨ
ਕਰਾਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜੀ ਹੈ
ਸੋ ਤੈਸੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮ ਉਸਤਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਨੇ ਕਰੀ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
ਰਿਦੇ ਕਉ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨ ਆਈ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਚਤੁਰ ਸ਼ਲੋਕ ਕਾਭ ਭਗਵਤ
ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਅਤਾਂ ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤਿ ਆਇ ਗਈ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਗਿਆਨੀ
ਪਰਮ ਗੁਹਯੰਮੇਯਦਿ ਵਿਗਯਾਨ ਸਮਨ੍ਦੂਤੰਮ ਸਾਰ ਹਸਯੰਤਦੰ ਰੰਚਹਿ ਗ੍ਰਾਹਣ ਗਦਤੰਮਯਾ ॥
ਯਾਵਾਨਿਹੀ ਯਥਾ ਭਾਵੇ ਯਦ ਰੂਪ ਗੁਣ ਕਰਮਕ : ॥ ਤਥੈਵ ਤੜ੍ਹ ਵਿਗਯਾਨੀ ਮਸਤਤੇ
ਮਦਨੂੰ ਗ੍ਰਾਤ ॥ ਅਹੰਮੇਵਾ ਸਮੇਵਾਗ੍ਰੋਨਾਨਿਯਤ ਯਤ ਸਤ ਸਤ ਪਰੰ ॥ ਪਸਚਾਦਿਹੀ ਯਤੇ
ਤਚਯੈ ਵਿਸਿੱਖਯੇਤ ਸੋ ਸਮਯਹੀ ॥ ਰਿਤੇਰਥੰ ਯਤ ਪ੍ਰਤੀਯੇਤ ਨਾ ਪ੍ਰਤੀਯੇਤ ਚਾਤਮਨਿ ॥ ਤਦ
ਵਿਦਯਾਤ ਮਨੋ ਮਾਯਾ ਯਥਾ ਭਾਸੇ ਯਥਾਤਮ : ॥ ਯਥਾ ਮਹਾਂਤਿਭੂਤਾਨਿ ਭੂਤੇਖੂ ਚਾਵਚੇਖੂਰਤ

ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਨੁ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ਨਿ ਤਥਾ ਤੇਖੁ ਨਤੇ ਖੂਯਹੰ ॥ ਏਤਾਵ ਜਿਗਯਾਸੰ ਤਤ੍ਤ ਜਿਗਯਾਸੁ ਨਾਂਤ
ਮਨਾ ॥ ਅਨ੍ਤ੍ਰੇ ਵਿਯਤਰੇਕਾ ਭਯਾਯਤ ਸਿਆਤ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਰਬਦਾ ਏਤਨਮਤੰ ਮਯਾ ਤਿਸ
ਪਰਮੇਣ ਸਮਾਧਨਾ ॥ ਭਵਾਨ ਕਲਪ ਵਿਕਲਪੇ ਪੁਨਾ ਵਿਮੁਹਿਯਤਿ ਕਰ ਰਿਚਿਤ ॥

ਜਬ ਏਹ ਚਤੁਰ ਸ਼ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਗਵਨਕ੍ਰਿਪਾਨਿਯਾਨ
ਜੀ ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਬੁਝਾਇ ਸੁਝਾਇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੇਰੇ
ਛਿਤ੍ਰੇ ਯੋਹ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਬਿਨਾਂ ਉਪਾਰ ਕਿਸੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੇ ਦੇਇ
ਸ਼ਲੋਕ ਮੌਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮੈਨੇ ਪਰਮ ਗੁਹਜ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਵਿਗਯਾਨ
ਕੇ ਸਮੇਤ ਅਰ ਭਗਤ ਰੂਪ ਰਸ ਕੇ ਸਮੇਤ ਅਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਇਨ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਸਮੇਤ
ਜੋ ਤੂਂ ਲੇਹ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਤਾ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੈਸਾ ਮੈਂ ਹੋਂ ਜੈਸਾ ਮੇਰਾ ਭਾਉ
ਹੈ ਜੈਸਾ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੇਰਾ ਗੁਣ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਹੈਨ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂਂ ਇਨ ਸ਼ਲੋਕੋਂ
ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ੨ ॥ ਮੈਂ ਹੀ ਜਗਤ ਕੀ ਆਦਿ ਹੋਂ ਸਭ ਸੂਖਮ
ਅਸਥੂਲ ਕਾ ਪਰ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਤੇ ਅਥ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਹਉਂ
ਬਹੁਤ ਜਗਤ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਲੀਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪੀਛੇ ਮੈਂਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਜੀ ਜੇਹੜੀ ਮਾਯਾ ਅਸੱਤ ਹੈ ਸੋ ਪੜ੍ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤੀ ਹੈ ਮੈਂ ਸੱਤ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣ
ਸ਼ਕਤਾ ਏਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਏਕ ਚੰਦਮਾ ਕੇ ਦੋ ਚੰਦਮਾਂ ਦੇਖ ਦਿਸ਼ਟੀ ਕੇ ਨਦਰ ਆਵਤਾ
ਹੈ ਅਰ ਰਾਹ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਅਸਥਿਤ ਭਈ ਹੈ ਚੰਦਮਾਂ ਸੂਰਜ ਕੇ ਸੰਗਮ ਬਿਨਾਂ ਦਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ
ਆਵਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਅਦਿਸ਼ਟ ਹੈ ਦਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਅਾਵਦੀ ਅਰ ਮੈਂ ਸੱਤ ਹੋਂ ਪਰਸੰਤਾਂ
ਦੇ ਸੰਗ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿਸ਼ਟੀ ਅਾਵਦਾ ਜੈਜੇ ਪੰਜੇ ਭੁਤ ਤੇਜ ਵਾਇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼ ਜਲ
ਅਪਨੇ ਕਾਰਜਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹੈਂ ਅਰ ਨਿਆਰੇ ਭੀ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੋ ਸੱਤਾਂ ਭੀ ਦੇਰਹਿਆਹਾਂ ਅਤੇ
ਨਿਆਰਾਂ ਭੀ ਹੋਂ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਨਵਿਤੇਕ ਕਰ ਦੇਖ ਅਰ ਵਿਤੇਕ ਕਰ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ਮੁੜ
ਤੇ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਵਿਤੇਕ ਕਰ ਮੁੜਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿਤਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਹ ਸੰਬੋਧਨ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮੇ
ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਹ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਜਬ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਰੱਖੇਂਗਾ ਤੋਂ ਜਗਤ ਕੀ
ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਸਮੇਵਿਖੇ ਅਰ ਪ੍ਲੈ ਕੇ ਸਮੇਵਿਖੇ ਤੁੜਕੋ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪੇਗਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤਿ
ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਸ਼ਲੋਕ ਬੰਧੇ ਅਰ ਰਾਗ ਪਾਇਕਰ ਧੁਨੀ
ਸਾਬ ਗਾਵਤਾ ਭਯਾ ਅਰ ਗਾਵ ਕਰ ਰੀਝਿਆ ਅਰ ਬਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਆ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰਕੇ
ਬਡੇ ਭਾਰੇ ਪਸਤਕ ਕਰਕੇ ਮਿਯਾਦਾ ਬੰਧੀਆਂ ਹੋ ਗੁਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਏਸਤਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਚਾਰ
ਬੈਦ ਬਣਾਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਚਾਰ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਬੇਦਾਂ ਦਾਪਾਠ ਕੀਤਾ ਹੈਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ,
ਜੀਕੇ ਭਗਵਤ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਜੀਅ ਵਿਚ ਆਈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤਮਾਮ ਚਾਰੋਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀਪਾਣੀ ਨਦਰੀਆਵੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ

ਅਰ ਕਹਣੇ ਲਗਾ ਏਹ ਪਾਣੀਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਤਮੇ ਕਾਵਿਚਾਰਕੀਤ ਏਹ ਪਾਣੀ ਜੋ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਇੱਕੋ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋਯਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਹੋਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੇਠ ਪਤਾਲ ਕਉ ਗਿਆ ਤੋਂ ਕਿਆ ਦੇਖੋ ਜੋ ਓਥੇ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੈਨ ਪਰ ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਹੈਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮੱਧਯ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗਇਆ ਤੇ ਓਥੇ ਪਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਗਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਖੇ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਦੀਪਲੋਅ ਹੈਨ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੇਹੀ ਹੈਨ ਅਰਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖੇ ਤਹਾਂ ਹੀਆਂ ਪਨਾਅ ਪਹੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਆਯਾ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕੇ ਜਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਸੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥਾਨ ਥਨੀਤਰ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਜਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਤਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਦੇਖ ਤੋਂ ਸਹੀ ਕੁਛ ਹੋਰਭੀ ਹੈ ਕਿਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਖਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇੱਕ ਕਮਲ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਮਲ ਨੂੰ ਤੋਂ ਦੇਖ ਜੋ ਕਮਲ ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੂੰ ਇਸ ਕਮਲ ਤੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਬੜਾ ਸਾਰਾ ਹੋਂ ਕਮਲ ਤਾਂ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਛੋਟੇ ਤੇ ਹੀ ਬੜਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਿਸਤਰਾ ਛੋਟਾ ਬਡਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਵਾਜ਼ ਹੋਈ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਖੇਜਿਆਂਹੀ ਮਾਲੂਮ ਹੋਵੇਗਾ ਕੌਣ ਬਡਾ ਹੈ ਅਰ ਕੌਣ ਛੋਟਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਖੋਜਤਾ ਹੋਂ ਪਰ ਏਹ ਕਮਲ ਨਿੱਕ ਜੇਹਾ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਨਿਕਲਿਆ ਕੀਕਰ ਸਾਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਏਹ ਮੇਰੀ ਲੱਤ ਸਹਾਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਾਂਗ ਏਹ ਬਡਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਲੱਤ ਨਾ ਸਹਾਰੀ ਤਾਂ ਜਾਣਾਂਗ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਉਸ ਕਮਲ ਕਉ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਓਹ ਕਮਲ ਅਚਲ ਰਹਿਆ ਨਾ ਹੱਲਿਆ ਨਾ ਜੁੱਲਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਸ ਕਮਲ ਕੇ ਵਿੱਚ ਉਤਰ ਗਿਆ ਜਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਮਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤੇ ਕਿਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਨਾਲੋਂਗਾਨ ਜਿਸ ਤਰਹ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਰੋਝ ਸੁੱਟੀਏ ਤਾਂ ਓਹ ਕਿਤੇਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਸ ਕਮਲ ਦੀ ਡੰਡੀ ਵਿੱਚ ਉਤਰਿਆ ਜਾਵੇ ਪਰ ਕਿਤੇ ਪੈਰ ਨਾਲੋਂਗਾਨ ਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਕੁਭੀ ਨਰਕ ਦੇ ਸਮਾਨ ਐਸੇ ਅੰਧਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਡਾ ਹੀ ਲਾਚਾਰ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਜ਼ਜ਼ ਹੋਯਾ ਤੇ ਉਸ ਉਅੰਕਾਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂ ਸਰਬਦਾ ਆਦਿ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਮੱਧ ਹੈ ਸਰਬਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਤੂ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਈਲੋਕੀ ਦੇ ਨਾਥ ਜੀ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰਹੀ ਜਲ ਬਿਖੇ ਅਰ ਤੂੰਹੀ ਥਲ ਬਿਖੇ ਹੈ ਹੈਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੋਸੀ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਐਰ ਧਾਰਨ ਧਰਨ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਹੈ

ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਉਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਜੀ ਇਸ ਅੰਧਕਾਰ ਨਰਕ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
ਬਹੁਰ ਕੱਢੋ ਜੀ ਜਿਸ ਜਗਹ ਤੇ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੋਂ ਉਸੀ ਜਗਹ ਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਵੇ ਜੀ ਜਦ
ਓਸ ਕਮਲ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸੁਧ ਸੱਚਦਾਨੰਦ ਦੀ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋਇਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ ਤਉ
ਉਸ ਦੀਨਾਨਾਥ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਆਜਜੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕਰ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕਮਲ ਦੀ ਡੋਡੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲਿਆ ਜਹਾਂ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਜੀ ਗਏ ਥੇ ਉਸੀ ਠਉਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਆਣ ਖੜਾ ਕੀਆ ਤਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਦੇ ਕਿਵਾਝਖਲੁ
ਗਏ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਗਾ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਨ ਹੋ ਨਿਰਾਇਣ ਜੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਰੰਗ
ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਬੇਸੁਮਾਰਹੈਂ ਅਦ੍ਰਿਸੂ ਅਗੋਚਰ ਹੈਂ ਨਿਰਾਲੰਭ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ
ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਸਰਬਜੀਵਚਰਾਚਰ ਦਾ ਅਲੰਭ ਹੈਂ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੇ
ਐਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਸਹੱਸ੍ਰ ਨਾਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਤਤਿ ਕਰੀ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਭਗਤੇ ਪਿਆਰਿਓ ਜਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ੍ਰਿਖਿਆ
ਓਸਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਯਾ ਤਉ ਮੈਂ ਕਉਣ ਵਸਤ ਹਾਂ ਜੋ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਕਰਕੇ
ਅਖ ਸੁਣਾਵਾਵੇ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਸ ਬਿਅੰਤ ਪੁਰਖ ਕੇ ਸਾਥ
ਮੇਗੀਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਮੈਂ ਉਸ ਬਿਨਾਂਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਕਾ ਅਧਾਰ
ਸ੍ਰੀਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾਨਾਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਸ਼ਿਵ ਐਰ ਸਨਕਾਦਿਕ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋਪੂਰਨ ਗਿਯਾਨੀ ਜਿਨਾਨੂੰ ਸਭ ਕੋਈ ਅਰਾਧਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਉਮੈਂਤੀ
ਅਰਾਧਤਾ ਹੋਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ
ਆਖਿਆ ਨੇ ਵਾਹ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧੰਨ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਸਾਡੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੋਰ
ਅਚਰਜ ਹੈਕਿਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ
ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਏਹ ਜੋ ਸੂਰਜ ਐਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਵਿਖੇ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋ
ਸੁਣੋ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈਨ ਸੋਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਕੋ
ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਘਟ ਘਟ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੋਤਿ ਹੈ ਤਿਸ ਜੋਤਿ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਸੇ ਸਰਬ ਸਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਵਿਆਪਕ ਜਾਣਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ
ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਗਜਾਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ
ਅਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਰਹੋਹੈਨ ਉਨ ਕਉ ਕਛ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ
ਓਸਤ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਰਹੋਹੈਨ ਉਨ ਕਉ ਕਛ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ
ਉਜਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ
ਜੋ ਜੋਨੇਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜੋਤਿ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਕਰਕੇ ਸਭ ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਨਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਕਜਾ
ਵਸਤ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ

ਝਗੜਾ ਪਿਛਲੇ ਜੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਆਯਾ ਹੈ ਬੜੇ ਬੜੇ ਸਿਧ ਸਾਧ ਗਾਜਾਨੀ ਧਜਾਨੀ ਝਗੜਾ
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੈਨ ਪਰ ਇਸ ਬਾਤ ਦੀ ਖਬਰ ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ
ਜੋ ਏਹ ਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ ਸੁਟੋ ਭਾਈ ਏਹ ਨੇਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਨ ਸੋ ਚਿਮਤੇ ਪਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਇਨ
ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਜਿਸ ਜੋਤਿ ਕਰਕੇ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਜੋਤਿ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧੁਨ ਕਰਕੇ ਜਾਗਤਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
ਜੀ ਓਹ ਜੋਤਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਅਪਾਰਪੁਰਖ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨਕੀਆਂ ਹੈ ਅਰਸ਼ਬਦ ਭੀ ਏਹ ਕਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਮਹਿਤ ਭੀ ਏਹੀ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਏਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਓਹ ਅਪਾਰ
ਪੁਰਖ ਕਿਸਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਜਿਉਂ ਕੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਸਮਝਾਈ ਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੇ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਜੋ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਅਜੂਨੀ ਸੌਂਕ
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸਦਾ ਅੰਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਓਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰਜ ਦੰਦਮਾਂ
ਅੰਰ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸਕਾ ਮਹਲ ਭੀ ਅਪਾਰਹੈ ਸੁਟੋਰਾਮ
ਕੇ ਪਿਆਰਿਓਆਪਣੀਓਕਤ ਸਿਆਣਪ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਅਰ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਓਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਏਹ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰ
ਓਹ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਏ ਅਰ ਆਖਿਓਨੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾਜੀਤੁਮ
ਧੰਨ ਹੋ ਅਥ ਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਪਛੇ ਹਾਂ ਜੀ ਜਿਉਂ ਜਾਣੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਮਕੇ ਚਰਨੀਂ ਲਾਵੇ
ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕੇ ਤੁਮ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਹਾਂ
ਜੀ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧੁਵਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੋਗਾ ਜੀ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਬਿੰਦ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪ
ਭੀ ਓਸ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲ ਅਸਥਿਤ ਹੋਏ ਅਰਹੋਰ ਭੀ ਕਈ ਸਿੱਖ ਆਣ ਆਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਭਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂਦਾ ਸਵਾਰਿਆ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ
ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਆ ਕਿ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਚਰਚਾ
ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਅਂਦਾ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਇ
ਕਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਗੁਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਅਚਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਲ
ਆਣ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਸਿੱਖ ਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਸਿੱਖਾਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਭੇਜੇਗਾ ਸੋ ਅਚਵੀਏਂ ਗੇ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਫਲ ਨੇੜੇ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲਿਆਇ ਦੇਹ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੈਕੇ ਜਾਕੇ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਮਧੁਰ ਫਲ
ਲਿਆਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਲ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਸਿੱਖਦਾ ਪੇਮ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਕਰ ਦੇਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਚਾਰ ਬਾਟੇ ਕਰ
ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇਕਰ ਇੱਕ ਬਾਣੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਇਕ

ਬਾਣਿਆ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿਆ ਅਰ ਚੌਥਾ ਛਾਂਦਾ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੀ ਰਸਨੀ ਲਾਇਆ ਤੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਅਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ
ਕਰਨੀ ਆਪਨੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੰਡ ਛਕਣਾ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਏਹ ਕਹਿ
ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਤੀ ਉਦਾਸੀ ਪੂਰਬ ਕੀ ਚਲੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪੂਰਬ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ੨॥ ਸੰਮਤ ੧੫ ਈਂਝ
ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਉਦਾਸੀ ਕਉ ਚਲੇ ਤਾਂ ਆਰਬਲਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਵਰਿਆਂ
ਚਲੀਆਂ ਦੀ ਮਹੀਨੇ ਘੱਟ ਅਹੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਦਾ ਹੜਾ ਸਜਾਹ ਸੀ ਇਹ ਉਦਾਸੀ ਵਰਿਆਂ
ਨਵਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਸੌਦਰਖੰਡ ਨੂੰ ਰਾਏ ਸਾਨ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਾਏ ਲਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਵਤ ਕਿਧਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਇਸ ਗਿਰਦ
ਨਵਹੀ ਦੇ ਜੋ ਤੀਰਬ ਹੈਨ ਸੋ ਦੇਖਕਰ ਵਤ ਘਰ ਨੂੰ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ
ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਭੇਖ ਕੀਆ ਪਵਣ ਦਾ ਅਹਾਰ ਕੀਆ ਪਹਿਰਾਵਾ ਏਕ ਬਸਤ੍ਰ ਅੰਬੁਆ ਏਕ
ਬਸਤ੍ਰ ਚਿੱਟਾ ਏਕ ਪੈਰ ਜੁੱਤੀ ਏਕ ਪੈਰ ਕਉਸ ਗਲ ਵਿਖੇ ਕਫਨੀ ਅਤੇ ਸੀਸ ਵਿਖੇ ਟੋਪੀ
ਪਾਰਨ ਕਰੀ ਅੰਰ ਕਲੀਦਰੀ ਮਾਲਾ ਮੱਥੇ ਤਿਲਕ ਕੇਸਰ ਕਾ ਲੰਬਾ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ
ਕਾ ਕੀਆ ॥ ਅੰਰ ਰਸਤੇ ਵਿਖੇ ਸੇਖ ਵਜੀਦਾ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਜਾਤ ਕਾਫ਼ਯਦ ਬਾ ਸੁਖਪਾਲ ਤੇ
ਚਿੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਆਹਾ ਜਾਇ ਉਤਰਿਆ ਇੱਕ ਦਫ਼ਖਤ ਤਲੇ ਪਰ ਵਿਸਾਖ ਅਰ ਜੇਠ ਦੇ
ਦਿਨ ਆਹੇ ਜਦ ਓਹ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਤੋਂ ਲਗੇ ਚਾਪਣੇ ਅਰ ਪੱਖਾ ਝਲਣੇ ਏਹ ਦੇਖਕਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੈ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਵੇਇ
ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਦਾ ਇੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕਿਸ
ਸੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਕਿਸਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੈਨ ਜੋ ਓਹ ਸੁਖਪਾਲ ਵਿਚ ਰਹ੍ਹਕੇ ਆਯ
ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਆਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਨੰਗੇ ਕੰਧੇ ਪਰ ਭਾਰ ਉਠਾਈ ਆਏ ਹੈਨ
ਤਾਂ ਓਹ ਚਾਪਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਓਹ ਬੱਕ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਤਪ ਕੀਏ ਪਾਲੇ ਸਹੇ ਅਝੰਗਾ ॥ ਤਬ ਕੇ ਬਾਕੇ ਨਾਨਕਾ
ਅਬ ਹੀ ਮੰਡਾਏ ਅੰਗਾ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਕਹਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤਪੋਂ ਰਾਜ ਤੇ ਰਾਜੋਂ ਨਰਕ ਰੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਯ
ਹੈ ਸੋ ਦੱਖ ਸੁਖ ਪਿਛਲਾਈ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਲਿਆਂਵਦਾ ਹੈ ਆਪੋ ਆਪਨਾ ਲੇਖ ਭੋਗਦੇ ਹੈਨ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰਾਂ ਆ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਬਨਾਰਸੀ

ਜਾਇ ਵੱਹੈ ਇਕ ਰਉਂਕ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਸਣ ਲਾਯ ਸੀ ਜੋ
ਸੀ ਰੀਗਾ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪੰਡਿਤ ਚਤਰ ਦਾਸ ਜੀ ਚਲਿਆਸੀ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਜੀ ਦਾ ਭੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਓਥੇ ਠਹਿਰ ਗਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਤਾਈ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬੈਠਿਆ
ਅਤੇ ਆਖਿਓਸ ਹੋ ਭਗਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਸਾਲਗਾਮ ਨਾਹੀਂ ਤੁਲਸੀਕੌਮ ਮਾਲਾਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨੀ
ਨਾਹੀਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦਨ ਕਾਟਿਆ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਗਤ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਰ ਭੇਖ ਸੰਤਾਂ ਕਾਹੈ
ਸੋ ਤੂੰ ਕਿਆ ਭਗਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰਬਬ ਵਜਾਇ ॥
ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਾਲਗਾਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜ ਮਨਾਵੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਜਪ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧੇ ਦਯਾ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥ ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮ ਗਵਾਵੇ ॥
ਕਾਚੀ ਫਹਿਗਾ ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਚਲਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਏਹ
ਬਸਤ ਤੋ ਕੱਲਰ ਕਉ ਸਿੰਚਣਾ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਓਹ ਵਸਤ ਕਉਣਹੈ ਜਿਸਨਾਲ ਧਰਤੀ ਸਿੰਚੀਐ
ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਇ ਕਰੋ
ਬਸੋਲੇ ਗੋਡੇ ਧਰਤੀ ਭਾਈ ॥ ਜਿਉਂ ਜਿਉ ਗੋਡੇ ਤਿਉ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤ ਨਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੰਡਿਤ ਪੁੱਛਿਆ ਏਹ ਭਗਤ ਧਰਤੀ ਸਿੰਚੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਮਾਲੀ
ਕਿਤ ਬਿਧ ਆਪਣਾ ਕਰ ਜਾਣੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ ॥ ਕਰ ਹਰ ਹਰਿ
ਟਿੰਡ ਮਾਲ ਪਰੋਵੇ ਤਿਸ ਭੀਤਰ ਮਨ ਜੋਵੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੱਚੋ ਭਰੋ ਕਿਆਰੇ ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ
ਹੋਵੇ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂ ਚਤਰ ਦਾਸ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋ ਅਤੇ ਜੀ ਅਸਾਡੀ
ਮਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੀ ਜੀਤੀ ਮਲਨ ਹੈ ਬਗਲੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ
ਆਖੀ ॥ ਬਗਲੇ ਤੇ ਪੁਨ ਹੰਸਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਦਿਆਲਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ
ਦਾਸਾ ਦਯਾ ਕਰਹੁ ਦਯਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੰਡਿਤ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਭਗਤ
ਹੋ ਅਰ ਇਸਨਗਰੀ ਕੇ ਭੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਹ ਪਰ ਕੁਛ ਇਸਕਾ ਭੀ ਗੁਣ ਲੇਵਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਇਸਕਾ ਗੁਣ ਕੈਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸਕਾ ਗੁਣ ਵਿੱਦਯੋ
ਹੈ ਜਿਸ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਰਿੱਧ ਅਵਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਹਾਂ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਮੰਨਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ਅਤੇ
ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਮਹੰਤ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰਬਬ ਵਜਾਇ ॥ ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜ ਬਾਲਕ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ
ਪੜ੍ਹੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰੋ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਤੁਮਦੇਹੁਮਤੀ ॥ ਕਿਸਥਿਧਿਪਾਵੈ
ਪ੍ਰਣ ਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੀਤਰ ਅਗਨਿ ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰ ਪਿੰਡੇ
ਪਇਆ ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਦੁਇ ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਰਾਮ
ਰਵੰਤ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗ ਕਰੇਇ ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਲੱਛਣਜਾਣੀਅਹਿ ਇਕ ਖਿਮਾ

ਧਨ ਸੰਗ੍ਰਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ
॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਖਿਨ ਤੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਸਾ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਤੁਰਦਾਸ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੇ ਦੀਨਾਨਾਬ ਜੀ ਏਹ ਜੋ ਅਸੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਈਂ
ਪੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹਾਂ ਜੀ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਉਣੇ ਕਰਕੇ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾਤੁਮ ਕਿਆ ਵਸਤ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਅਰ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰ
ਕੋ ਪੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੋ ਅੰਦਰ ਚਾਰਡਿਆਂ ਜੋਗ ਕਿਆ ਪੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਵਾਚਾ
ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਿਉਂ ਪਹਿਲੇ ਪੱਠੀ ਪੜ੍ਹਾਵੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋਗ ਏਹੀ ਤਰਾਂ ਚਾਰਡਿਆਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹਾਂ
ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਓਅੰਕਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਸੁਣਾਯਾ
ਓਅੰਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਪਤ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਸੈਲ
ਜੁਗ ਭਏ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਸ਼ਬਦ ਉਧਰੇ ॥ ਓਅੰਕਾਰ
ਗੁਰਮੁਖ ਤਰੇ ॥ ਉਨਮੇ ਅਖਰ ਸੁਨਹੁ ਬੀਚਾਰ ॥ ਉਨਮੇ ਅਖਰ ਤਿਭਵਣ ਸਾਰ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਣ ਪਾਂਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ਲਿਖਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ
ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਅੰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਉਣੀਜਾਂ ਪਉੜੀਆਂ ਆਖੀਆਂ
ਤਾਂ ਚਤਰ ਦਾਸ ਪੰਡਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਢਹਿ ਪਇਆ ਨਾਉਂ ਧਰੀਕ ਸਿੱਖ
ਹੁਆ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ। ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਸਾਖੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਮਤੇ ਕੋ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਕ ਬੋੜ੍ਹੁ
ਤਲੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਓਹ ਬੋੜ੍ਹੁ ਕਈਆਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀਉਹਾਂ ਜਾਇਥੂਆਂ ਪਾਯਾ
ਤਾਂ ਓਹ ਬੋੜ੍ਹੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਏਹ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਿਤ ਬੈਠਾ
ਹੈ ਪਰ ਸਿੱਧਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਬਾਲੇ ਤੂੰ ਕਿਸਦਾ ਸਿੱਖ ਹੁਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੀਖਿਆ ਕਿਸਤੇ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਵਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣ
ਤੁਲਾਤੇਰਾ ਕਵਣ ਸਰਾਫ਼ ਬੁਲਾਵਾ ॥ ਕਵਣ ਗੁਰੂ ਕੈਪੈ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾਂ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁੱਲ ਕਰਾਵਾ
॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲ ਭਰਪੁਰ ਲੀਣਾ ਤੂ
ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨ ਤਰਾਜੀ ਚਿਤ ਤੁਲਾਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫ਼ ਕਮਾਵਾ
॥ ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰ ਸੋ ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧ ਚਿਤ ਰਹਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲ ਤਰਾਜੀ
ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂੜੈ ਆਪੇ ਹੈਵਣਜਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਧਲਾਨੀਚ ਜਾਤ ਪਰਦੇਸੀ
ਖਿਨ ਅਵੈਤਿਲ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਨਾਨਕ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਮੂੜਾ ਪਵੈ ॥ ੫ ॥
ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਆਖਿਆ ਬਾਲੇ ਤੁਮ ਜੋਗੀ ਹੋਵਹੁ ਭੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਬਦ
ਰਹਿਆ ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਲਲਤ ਵਿੱਚ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੋਗਨ ਖਿੰਬਾ ਜੋਗਨ ਡੰਡੈ ਜੋਗਨ ਭਸਮ

ਚਹੂ'ਈਐ ॥ ਜੋਗ ਨਮੁੰਡੀ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾਈਐ ਜੋਗ ਨ ਸਿੰਝੀ ਵਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ
ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਗਲੀ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਰ ਸਮਸਰ ਜਾਣੈ
ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋਗ ਨ ਬਾਹਰ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗ ਨ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ
॥ ਜੋਗ ਨ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵਿਐ ਜੋਗ ਨ ਤੀਰਬ ਨੁਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ
ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੈ ਤਾਂ ਸੰਸਾ ਚੂਕੈ ਧਾਵਤ ਵਰਜ ਰਹਾਈਐ ॥
ਨਿਝਰ ਝਰੈ ਸਹਿਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ ਘਰ ਹੀ ਪਰਦਾ ਪਾਈਐ ॥ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰ
ਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰ ਰਹੀਐ
ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਮਾਈਐ ॥ ਵਾਜੈ ਬਾਝਹੁ ਸਿੰਝੀ ਵਾਜੈ ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਪਾਈਐ ॥
ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ਤਬ ਸਿੱਧ ਅਦੇਸ਼
ਅਦੇਸ਼ ਕਹਿਕਰ ਆਖਨ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬੇਹ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਦੇ ਬੈਠਿਆਂ ਬੋਝੁ
ਹਰਿਆਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਵਣਜਾਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਇਕ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਨੁਇ ਕਰ ਬਾਹਰ
ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਵਧਾਈ
ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਅਲਤਾ ਪਾ ਜਾਵੇ ਕੋਈ ਕੇਸਰ ਪਾ ਜਾਵੇ ਅੰਰ ਸੀਧਾ ਮੰਗਣ
ਵਾਲਿਆਂ ਕੋ ਦੇਵੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਰਹਿਆ ਜਦ ਬੋਝਾ ਦਿਨ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਓਹ
ਵਣਜਾਰਾ ਘਰ ਕੋ ਉਠ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਆ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ
ਖਵਰ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਸਨੇ
ਸਾਡੀ ਖਵਰ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀਤੇ ਇਸਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆਂ ਹੈਤੇ ਇਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੰਨ
ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਵਾਤਨਹੀਂ ਪੁੱਛੀ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਕੁਛ
ਮੰਗ ਲਿਆਵਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਹਸਕੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਦੇ ਘਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਜਨਮਿਆ
ਇਸਦੇ ਘਰ ਕਰਜਾਈ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਪਰ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੈਗਾ ਅਤੇ ਭਲਕੇ ਉੱਠ
ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਣ ਪਰ ਕੁਛ ਅਸੀਸ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਚੁਪਾਤਾ ਜਾਇ
ਖੜਾ ਹੋਵੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਪਰ ਚੁਪਾਤਾ
ਹੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਖਵਰ ਨਾ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਉਥੋਂ ਖੜੋਇ ਕਰ ਉੱਠ ਆਯਾ ਤੇ ਆਇ ਕਰ
ਆਖਿਓਸੁ ਜੀ ਮੇਰੀਤਾਂ ਖਵਰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ
ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ
ਸਿਗੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੇ ਰੈਣ ਕੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰ
ਹੁਕਮ ਪਇਆ ਗਾਰਭਾਸਿ ॥ ਉਰਧ ਤਪ ਅੰਤਰਿ ਕਰੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰ ਖਸਮ

ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸ ਵਖਾਣੈ ਉਰਧ ਧਿਆਨ ਲਿਵ ਲਾਗਾ॥
 ਨ ਮਰਜਾਦ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਬਾਹੁੜ ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ॥ ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ
 ਮਸਤਕ ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀਪਹਿਲੈ ਪਹਿਰੈ ਹੁਕਮ ਪਇਆ
 ਗਰਭਾਸਿ॥ ੧ ॥ ਦੂਜੇ ਪਹਿਰੇ ਰੈਣ ਕੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਵਿਸਰ
 ਗਇਆ ਧਿਆਨ॥ ਹੱਥੋ ਹੱਥ ਨਚਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਜਿਉਂ ਜਸਧਾ
 ਘਰ ਕਾਨ॥ ਹੱਥੋ ਹੱਥ ਨਚਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਤ ਕਰੈ ਸੁਤ ਮੇਰਾ॥ ਚੇਤੁ ਅਚੇਤ
 ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਤੇਰਾ॥ ਜਿਨ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਵਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ
 ਮਨਿ ਅੰਤਰਧਰਗਿਆਨ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਜੇ ਪਹਿਰੇ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਧਿਆਨ
 ॥ ੨ ॥ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰੇ ਰੈਣ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤ
 ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਬਧਾ ਛੁਟੈ ਜਿਤ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮ ਨ ਚੇਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਿਕਲ ਭੈਆ ਸੰਗ ਮਾਇਆ॥ ਧਨ ਸਿਉ ਰਤਾ ਜੋਬਨ ਮਤਾ
 ਅਹਿਲਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ॥ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਵਾਪਾਰ ਨ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਨ ਕੀਤੇ
 ਮਿਤਾ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧਨ ਜੋਬਨ ਸਿਉ ਚਿਤ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ ਪਹਿਰੇ
 ਰੈਣ ਕੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਲਾਵੀ ਆਯਾ ਖੇਤ॥ ਜਾਂ ਜਮ ਪਕੜ ਚਲਾਇਆ ਵਣ-
 ਜਾਰਿਆ ਮਿੱਤ੍ਰਾ ਕਿਸੇ ਨ ਮਿਲਿਆ ਭੇਤ॥ ਭੇਤ ਚੇਤ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਜਮ
 ਪਕੜ ਚਲਾਇਆ॥ ਝੂਠਾ ਰੁਦਨ ਹੋਅ ਦੁਆਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ॥
 ਸਾਈ ਵਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਿਸ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਹੇਤ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚਉਥੇ
 ਪਹਿਰੇ ਲਾਵੀ ਲੁਣਿਆ ਖੇਤ॥ ੪ ॥ ਜਬ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਬ ਓਹ ਲੜਕਾ
 ਚਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰੋਂਦੇ ਪਿਟਦੇ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਸਦੇ ਬਾਬ ਕਿਆ
 ਵਰਤੀ ਜੀ ਕੱਲ ਤਾਂ ਅਲਤਾ ਪਾਂਵਦੇ ਆਹੇ ਤੇ ਹਸਦੇ ਖੇਡਦੇ ਹੈਸਨ ਵਤ ਕਿਆ ਬਣੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਦਿੱਤਾ॥ ਜਿਤ ਮੁਖ ਮਿਲੇ ਮੁਬਾਰਖਾਂ ਲਖ ਲਖ ਮਿਲੇ ਅਸੀਸ
 ॥ ਸੇ ਮੁਹਿ ਫੇਰ ਪਿਟਾਈਅਨ ਤਨ ਮਨ ਸਹੈ ਕਸੀਸ॥ ਇਕ ਮੁਏਇਕ ਦੱਬੀਅਨਿ ਇਕ
 ਦੰਚਨ ਨਦੀ ਵਹਾਇ॥ ਗਈ ਮੁਬਾਰਖ ਨਾਨਕ ਹੈ ਹੈ ਪਹੁੜੀ ਆਇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥

ਸਾਖੀ ਦੋਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਜਗਾ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਬਉਮਾਸਾ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਹਿਰ
 ਆਵਸੀ ਤਾਂ ਬੈਠਕੇ ਚਉਮਾਸਾ ਕੱਟ ਲਵਾਂਗੇ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਇਕ ਨਗਰ ਆਯਾ
 ਤਾਂ ਓਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਏਕ ਕੋਸ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਇਕ ਖੱਤ੍ਰੀ ਦੀ

ਲਾਗ ਥੀ ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਓਹ ਖੱਤ੍ਰੀ ਬਾਹਰ ਜੋ ਆਯਾ ਤੋਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਸਾਧ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਉਸੀ ਖੱਤ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੰਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਘੜੀਕ ਬੈਠ ਕਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਉਸਦਾ ਨੇਮ ਹੋ ਰਹਿਆ ਕਿ ਰੋਜ਼ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇਕ ਹਮਸ਼ਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਇਕ ਸੰਤ ਹੈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਚਲ ਅੰਗੇ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਚਲਿਆ ਚਲ ਤਾਂ ਓਹ ਖੱਤ੍ਰੀ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਪਿਆ ਪਰ ਓਹ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਨੇਮੀ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਆਯਾ ਅਤੇ ਓਹ ਇਕ ਰੰਡੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇਵਹਿਆ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਜੋ ਓਹ ਸਿੱਖ ਥੀ ਉਸਨੇ ਏਹ ਨੇਮ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕਿ ਬਗੈਰ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮੰਗਨਾ ਤੇ ਹੱਟੀ ਥੀਂ ਰੋਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਤੁਰਨ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤੇ ਓਹ ਉਸਲੋਲੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਏਹੋਈਕਰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੁਕਰਮ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਏਹ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਾਤ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕੁਕਰਮ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਆਜ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਏਹ ਸ਼ਰਤ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਗੋਂ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਏਸ ਜਗਾ ਬੈਠਣਾ ਜੇ ਤੂੰ ਅੱਗੋਂ ਆਵੇਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਏਥੇ ਆ ਬੈਠਣਾ ਏਹ ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਓਹ ਦੋ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਗਏ ਓਹ ਜਾਂਦੇਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਲੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਤਾਂ ਓਹ ਵਿਚਾਰਾ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇਕਰ ਆਪਣੇ ਟਕਾਣੇ ਉਪਰ ਆਇ ਬੈਠ ਪਰ ਬੜਾ ਫਿਕਰ ਨਾਲ ਬੈਠਕਰ ਲਗਾ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਖੇਦਨੇ ਤਾਂ ਖੇਦਦਿਆਂ ਖੇਦਦਿਆਂ ਇਕ ਚਟੂਰਾ ਨਿਕਲ ਆਯਾ ਉਸ ਖੇਲ੍ਹਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਮੋਹਰ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੋਇਲੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਸੋਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕਕੇ ਚਲਿਆ ਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਕੰਡਾ ਲੱਗ ਪਰ ਓਹ ਵਿਚਾਰਾ ਆਪਣਾ ਕਪੜਾ ਫਾੜ ਕੇ ਤੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਬਿਨ੍ਹਕੇ ਆਸਤੇ ਆਸਤੇ ਉਥੇ ਆਯਾ ਇਕ ਜੁੱਤੀ ਚੜ੍ਹੀ ਅਰ ਇਕ ਜੁੱਤੀ ਭੀਨੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਕਰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਦੂਜੀ ਜੁੱਤੀ ਕਿਉਂਨਹੀਂ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਕੰਡਾ ਚੁਭਿਆ ਹੈ ਉਸਨੇ ਅੱਗੋਂ ਮਸਕਰੀ ਕੀਤੀ ਦੇਖ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੋਹਰ ਲੱਭੀ ਹੈ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕੰਡਾ ਚੁਭਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਤੂੰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸਾਧੂ ਕਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਏਹ ਕਜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਓਂ ਦੋਹਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਸ ਜਾਇ ਕਰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਰਤ ਸੁਣਕਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਭਾਈ ਉਪ ਕਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੇਰਹੱਥੇ ਜੋ ਕਰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਦੀਨਾਨਾਥ ਜੀ ਸਾਡਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਰਨ ਕੀਤੀ

ਭਾਈ ਤੂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਇਕ ਸਾਧ ਨੂੰ ਇਕ ਮੋਹਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਮੋਹਰ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਲੇ ਓਹ ਸਭ ਦਟੂਰਾ ਮੋਹਰਾਂ ਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਸੀ ਪਰ ਭਾਈ ਹੁਣਜੇ ਤੂਬਿਕਰਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਕੋਇਲੇ ਹੋਇ ਗਏ ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਸਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਸੂਲੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਸੂਲੀ ਦਾ ਕੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜਬ ਏਹ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਤੇ ਓਹ ਦੋਨੋਂ ਸਿੱਖ ਪੈਰਾਂਤੇ ਢਹਿ ਪਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਕਰੀ ਅਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਗਦ ਮਨ ਮਸਵਾਣੀ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਪਏ॥ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਕਿਰਤ ਚਲਾਵੈ ਤਿਉਂ ਚਲਈ ਤਉ ਗੁਣ ਨਾਹੀਂ ਅੰਤ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਲੀ ਰੈਣ ਜਾਲ ਦਿਨ ਹੂਆ ਜੇਤੀਘੜੀ ਫਾਹੀਫੁਨਤੇਤੀ ॥ ਰਸ ਰਸ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿਨਿਤਫਾਸਹਿ ਛੂਟਸਿ ਮੂੜੇ ਕਵਣ ਗੁਣੀ ॥ ੨ ॥ ਕਾਇਆ ਅਹਿਰਣ ਮਨ ਵਿਚ ਲੋਹਾਪੰਚ ਅਗਨਿ ਤਿਤ ਲਾਗ ਰਹੀ ॥ ਕੋਇਲੇ ਪਾਪ ਪੜਹਿ ਤਿਸ ਉਪਰ ਮਨਿ ਜਲਿਆ ਸੰਨੀ ਚਿੰਤ ਭਈ ॥ ੩ ॥ ਭਇਆ ਮਨੂਰ ਕੰਚਨ ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਨੇਹਾ ॥ ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸ ਦੇਵੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਸ਼ਟਸ ਦੇਹਾ ॥

ਤਾਂ ਉਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨ ਕਉ ਸਿੱਖ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਚਉਮਾਸਾ ਕੱਟਕੇ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਚਲੀ

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਦੇਖਣ ਤਾਂ ਕਈ ਲੱਖਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੁਂ ਵਦੇ ਹੈਨ ਕਈ ਸਹੱਸਰ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਨ ਪਰ ਪਾਣੀ ਜੋ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸੂਰਜ ਦੀ ਕੰਡ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਦਿੱਬ ਦਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਮ ਦਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਪਣੀ ਦਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਮੇਂ ਸੰਸਾਰ ਨੁਂ ਵਦਾਹੈ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਦਿਸ਼ਟੀ ਤਲੇਕੋਈਨਹੀਂਨੁਂ ਵਦਾਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੰਗਾ ਵਿਚ ਨੁਂ ਵਣ ਵਹਿਆ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਉਗਵਣ ਦੀ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਦੇਵਣ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਬਣ ਦੀ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਦੇਵਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਅਖਿਆਭਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਿਆ ਤੂਹਿਦੂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨਹੈ ਸੱਚ ਕਹੁ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆਭਾਈ ਹੋਂ ਹੀਦੂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖਿਆਭਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸਵਾਰਿਆ ਇਸ ਤਰਫ ਪਾਣੀ ਤੂ ਕਿਉਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਖਿਆਭਿਆਵਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਭਿਆਵਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੂ ਕਿਸ ਨੌਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਖਿਆਭਿਆਵਾਂ ਜੀ ਸਾਡੇ ਪਿਤਰ ਦੇਵਲੋਕ ਮੇਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੇਵਲੋਕ ਮਿਰਤ ਲੋਕੇ

ਕਿਤਨਾਂ ਹੈਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਾਡੇ ਉਣੰਜਾ ਕਰੋਝ ਕੋਸ ਹੈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਂਵ ਨੂੰ
ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਓਥੇ ਅੱਪਛੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸ਼ਾਸ਼ਨੂੰ
ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਪਛੇਗਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਥੋੜਾ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਸਨ
ਫੇਰ ਸਗੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਏਹ ਪਲ੍ਲੇ
ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਇਕ ਖੇਤ ਹੈ ਓਹ ਸੁਕਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਬਡੇ
ਬੜੇ ਮੀਂਹ ਪਉਂਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਓਥੇ ਇਕ ਬੰਦ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ
ਉਸਨੋ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਓਥੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਅੱਪਛੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਰਤਾਂ ਦੂਰ ਹੈਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਖੇਤ ਰਤਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ ਉਥੇ ਕਿਉਂ
ਨਾਂ ਅੱਪਛੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਿਤਰ ਲੋੜ ਨਾਲੇ ਦੂਰ ਹੈ ਨਾਲੇ ਉੱਚਾ ਹੈ ਉਥੇ ਪਾਣੀ ਅੱਪਛਸੀ ਤੇ
ਮੇਰਾ ਖੇਤਰ ਤਾਂ ਫਾਈ ਸੈ ਕੋਸ ਪਰ ਹੈ ਉਥੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਸੀ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਲਗੇ ਕਹਿਣ ਭਾਈ ਏਹ ਕੋਈ ਕਮਲਾ ਨਹੀਂ ਏਹ ਤਾਂ ਆਪ ਕੋਈ
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਆਇ ਪੈਰੀਂ ਪਏ ਅਤੇ ਬਾਹਿਰ ਨ੍ਹਾਇ ਕਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਲਗੇ
ਗਾਇੱਤ੍ਰੀ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹਾਇ ਹਾਇ ਲੋਕਾਂ ਏਹ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਨਰਕ ਨੂੰ
ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲਿਆਂ ਵੀ ਨਰਕ ਨੂੰ ਜਾਈਦਾ
ਹੈਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈਨਾਮ ਕਿਉਂ ਕਰਲਈ ਹੈਇਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਮਾਲਾ
ਏਥੇ ਫੇਰਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਘਰਜੋਰੂਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕਸਨੋ ਆਖਿਆ
ਤੂੰ ਭਜਨ ਏਥੇ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਮਨ ਤੇਰਾ ਅਮਕੇ ਅਸਥਾਨ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਮਨ ਹੈਗਾ ਸੀ ਓਥੇ ਓਥੇ ਗੁਟਾਂਨੇ ਦਸ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਹੈ ਜਿਸਨੈ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਸ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੈਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਏਵੇਂ ਹੀ ਭੁਲ੍ਹੇ ਹਾਂ ਏਹ ਤਾਂ
ਆਂਤਾਂ ਗੁਰੂਹੈਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਪੈਰੀਂ ਆਇਪਏ ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਕਰੋ ਜੀ
ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵੇ ਜੀ ਗੁਰਮੰਤਰ ਦੀਜੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ
ਅੱਗੇ ਕਿਸਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋ ਸੋ ਉਸੇ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਮੰਨੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ
ਹਨ ਆਪਣੀਛਡਦੇ ਨਾਹੀਂ ਜੀ ਸਭ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਉਨਾਂਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ
ਇਤਨੇ ਮੌਜੂਦ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਆਰ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਆਰ ਹੈ ਚਲ ਛੁੱਕ
ਜੀਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜੇਵਦੇ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਕੇ ਅਰਥ ਆਈਐ ਜਦ ਉਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਅਰਥ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੀ ਜੀ ਜੇਵਟ
ਆਏ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਰਚਿਕੇਵਿੱਚ ਕਾਰ ਕੱਢ ਲਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਚਉਕ
ਬਿੱਟਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਾਂ ਕਿਉਂ ਕੱਢਦੇ ਹੈਗੇ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ
ਹੇਠ ਅੰਨ ਕਰਵਾਯਾ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਰਚਿਕਾ ਬਿੱਟਣ ਨਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਇਸ

ਵਾਸਤੇ ਕੱਢੀਆਂ ਹੈਨਜੀ ਕਿ ਮਤ ਕੋਈ ਚਉਕੇ ਉੱਤੇ ਅੱਗੇ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਚਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਾਓ ਚੜ੍ਹੇ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਚਉਕਾ ਸੁੱਚਾ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚਉਕੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਚਉਕਾ ਭਿੱਟਗਿਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਮਲੇਛ ਹੋਰਚੜ੍ਹੇ ਹੈਨ ਤੁਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਹੀਂ ਅਵਦੇ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹੱਲਾ ੧ ਕੁਬੁਧ ਡੂਮਣੀ ਕਦਇਆ ਕਸਾਇਣ ਪਰਨਿਦਾਘ ਚੂਹੜੀ ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧ ਚੰਡਾਲ ॥ ਕਾਰੀ ਕੱਢੀਆਂ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੋਂ ਬੈਠੀਆਂ ਨਾਲ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਇਨੀਂ ਚਹੂਆਂ ਚਉਕਾ ਭਿੱਟੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਵਿੱਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਸਚ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾ ਨ ਵਣ ਨਾਮ ਜਪੇਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਅੱਗੈ ਉਤਮ ਸੋਈ ਜਿ ਪਾਪਾਂ ਪੰਦ ਨ ਦੇਹੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਇਨੀਂ ਸੰਜਮੀਂ ਚਉਕਾ ਸੁੱਚਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਉਹ ਏਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਫਹਿ ਪਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਲੁਟਾਇ ਦਿੱਤਾ ਘੋੜੇ ਮਾਲ ਬਹਿਲਾਂ ਕਪੜੇ ਲੁਟਾਇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ ਸੋ ਲੈ ਜਾਓ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਹਿਲੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਈਂ ਲੰਗੋਰ ਬੰਧ ਉਦਾਸੀ ਕੀਤਾ ਨਿਰਬਾਣੀ ਪੰਥ ਬਨਾਯਾ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੀਗਾ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਨਾਯਾ ਤਾਂ ਬਾਬੁ ਜੀ ਓਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੇ ਗਏ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਅਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਏ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਨਜ਼ਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਓਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਨਾਹੀਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਲ ਛੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਬਹੁਤ ਮੇਲਾ ਅਣਗਿਣਤਿ ਕਛ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਪਟਣੇ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਭਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਉਸ ਸੰਮੈ ਕੁਲਛੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਆਯਾ ਤਾਂ ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਕੇ ਮਿਰਗ ਮਾਰ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਉਸ ਵਖ਼ਤ ਸੰਪਦਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਓਹ ਮਿਰਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਟ ਕੀਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮਰੱਥ ਸੋ ਬਾਲੇ ਕਉ ਕਹਿਤ ਭੁਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਗਾਹਿਣ ਪੂਜਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਤੁਸੀਂ ਏਹ ਸੇਰ ਭਰ ਸਾਲਣਾ ਇੱਕ ਦੇਗਾ ਲੈਕੇ ਧਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਜੀ ਸੱਤ ਬਚਨ ਜੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਬਲਾ ਕਰ ਤੇ ਦੇਗਾ ਲਿਆਇ ਕਰ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚ ਓਹ ਸਾਲਣਾ ਪਾਇਕੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਧਰ ਦਿੱਤਾ ਤਬ ਲੋਕਾਂ ਧੂਆਂ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋਟੇ ਲਕੜੀਆਂ ਹਥਿਆਰ ਪਕੜੇ ਦੌੜੇ ਆਇ ਕਰ ਆਖਣ ਲਗੇ ਤੁਮ ਕੌਣ ਹੋ ਜੀ ਆਜ ਕੇਦਿਨ ਤੁਰਕਭੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤੁਮ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਸਾਧਨਜ਼ਰ ਅਉਂਦੇ ਹੋ ਜੀ ਸੱਚ ਆਖੋ ਜੀਐਸ ਹਾਂਡੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸਾਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈਸੀ ਤਾਂ

ਹਾਂਡੀ ਧਰੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਨਿਆਂਸੀਆਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਹਾਂਡੀ ਮੇਂ ਕਿਆ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮੀ
ਕਹਾ ਭਾਈ ਮਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਨਜਾਂਸੀਆਂ ਕਹਜਭਾਈ ਉਧਰ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੈ ਇਧਰ
ਮਾਸ ਰਿਨ੍ਹੁ ਕਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਮੇਂ ਬਾਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮੀ
ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੰਨਿਆਂਸੀ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ
ਹਟਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਮਲਾਰ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਸ਼ਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਲਾ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰ
ਵਾਸ ॥ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਮਾਸ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹੱਡ ਦੰਮ ਤਨ ਮਾਸ ॥ ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰ ਕਛਿਆ
ਮੰਮਾ ਮਾਸ ਗਿਰਾਸ ॥ ਮੁਹਿ ਮਾਸੇ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੇ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰ ਸਾਸ ॥ ਬਡਾ ਹੋਇਆ
ਵਿਆਹਿਆ ਘਰ ਲੈ ਆਯਾ ਮਾਸ ॥ ਮਾਸੇ ਹੀ ਮਾਸ ਉਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸੱਭੇ ਸਾਕ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮ ਬੁਝੀਐ ਤਾਕੇ ਆਵੈ ਰਾਸ ॥ ਆਪ ਛੂਟੇ ਨਹਿ ਛੂਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਵਿਣਾਸ
॥ ੧॥ ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਝਰਾੜੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੈ ॥ ਕਉਣ ਮਾਸਕਉਣ
ਸਾਗ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸਮੈਂ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥ ਗੈਂਡਾ ਮਾਰ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਬਾਣੈ ॥ ਮਾਸ
ਛੋਡ ਬੈਸ ਨਕ ਪਕੜੈ ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੈ ॥ ਫੜ ਕਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਵੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ
ਨਹੀਂ ਸੂਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸੋਂ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੁਝੈ ॥ ੨॥ ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜੁ ਅੰਧ
ਕਮਾਵੇ ਜਿਸ ਰਿਦੈ ਸਿਲੋਚਨ ਨਾਹੀਂ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੰਨੇ ਮੱਛੀ ਮਾਸ ਨ ਖਾਹੀਂ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧ ਕਮਾਹੀਂ ॥ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮਮਾਸੈ ਕੈ
ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀਂ ਚਤਰ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥ ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ
ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗੇਰਾ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਅ ਮਲਾਇਆ ਬਸੇਰਾ ॥ ਅਕਥ
ਭਖਹਿ ਭੱਖ ਤਜ ਛੋਡੈ ਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥ ਮਾਸ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸ ਕਤੇਬੀਂ ਚਹੁ ਜੁਗਮਾਸ
ਕਮਾਣਾ ॥ ਜੰਦ ਕਾਜ ਵੀਆਹੁ ਸੁਹਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜੇ ਮਾਸਹੁ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇ ਓਹਿ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨਕਾ ਦਾਨ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਂਦਾ
ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਲੈਂਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹ ਧਿਗਾਣਾ ॥ ਆਪ ਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰ
ਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀਂ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਮਾਸ ਉਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇਆਹੁ ਅੰਨ ਕਮਦ ਕਪਾਹ
ਤੋਇ ਓਹੁ ਤਿਭੁਵਣ ਗੰਨਾ ॥ ਤੋਇਆ ਆਖੇ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੱਛਾ ਤੋਇਐ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥
ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਂਸੀ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧॥ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਕਰ
ਖਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਹੀ ਸਭ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਪਟਲੇ ਦਾ
ਰਾਜਾਸੀ ਓਸਦੀ ਮਾਈ ਬੜੀ ਨਿੰਮਿਤ ਹੋਇਕਰ ਸਰਨੀਂ ਆਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਰਾਜ ਭੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ ਇਤਨੇ ਚਿਰ
ਗ੍ਰਹਿਣ ਹਰਗਇਆ ਤਾਂ ਸਭ ਖਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਪੰਗਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਉਸੀ ਦੇਗ ਤੇ ਤਸਮਾਈ

ਨਿਕਾਲ ਉਸ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਕੇਹੋਂ ਥੀਂ ਛਕਾਈ ਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਉਹ ਮਾਂ ਪੁੱਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ
ਸਾਖੀ ਅੱਗੇ ਮਥਰਾ ਕੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਸਨੂੰ ਮਥਰਾ ਗੋਕਲ ਬਿਦਾਬਨ ਦਿਖਾਲ
ਲਿਆਈ ਹੈ ਤਾਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਅਵਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮਨਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗੁਵਰਧਨ
ਪਰਬਤ ਪਰ ਗਉਂ ਅਂਦਰੀ ਹੈ ਹੈਨ ਏਹ ਬਿਲਸ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਮਥਰਾ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪਹਚੇ ਤਾਂ
ਬਲੇ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਦੀਨ
ਦਿਇਆਲ ਜੀ ਏਹ ਪਰਬਤ ਏਥੇ ਕਿਸਤਰਹ ਆਯ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਖਿਆਹੇਡ ਬਾਲਾ
ਤੂਤੈ ਜੁਗ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਸਮੁੰਦਰ ਪਰ ਪੁਲ ਬਾਂਧਨੇ ਕਾ ਅਰੰਭ ਕੀਆ ਤਾਂ ਸਰਬਤ ਕਪਾਂ
ਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਕਿ ਜਹਾਂ ਪਰਬਤ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਸੇ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਹਨੂਮਨ ਜੀ ਏਹ ਪਰਬਤ
ਕੋ ਆਇ ਚੁਕਨੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਏਸ ਗੁਵਰਧਨ ਪਰਬਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿੱਥੇ ਲੈ
ਚੁਲਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਹਨੂਮਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲੈ ਚਲਤਾਂ
ਹੋ ਐਂਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਉਂਗਾ ਏਹ ਕਰਾਰ ਕਰਕੇ ਹਨੂਮਨ ਗੁਵਰਧਨ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੈ
ਚਲਾ ਜਬ ਇਸ ਜਗਹ ਪਰ ਆਯ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਕਿ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਪਰਬਤ ਸੂਰਮੇ ਲਈ
ਆਂਤੇਂ ਦੇ ਹੈਨ ਵਹਾਂ ਹੀ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲੇ ਆਓ ਪੁਲ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦ ਏਹ
ਬਾਤ ਹਨੂਮਨ ਜੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਗੁਵਰਧਨ ਕਉ ਰਖਕਰ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਨਾ ਕਰਾਰ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਜੀ ਪਾਸ ਕਹਿ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਥ ਕੌਲ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ
ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਉ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਹਨੂਮਨ ਤੂੰ ਇਸ ਪਰਬਤ ਕਉ ਜਮਨਾ ਕੇ
ਤਰ ਪਰ ਛੋਡ ਆਓ ਹਮ ਦੁਆਪਰ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਬਹੁਤ ਚਰਿੰਤ੍ਰ ਇਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਕਰਾਂਗੇ
ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਣ ਪੁਰਣ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਵੀ ਕਰਾਂਗੇ ਜਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਇਤਿਹਾਸ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
ਛੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘਾਟ ਪਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਅਸਥਾਨ ਦੇਕੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ
ਬ੍ਰਾਹਮਚਾਰੀ ਪਰ ਵਹਾਂ ਕੇ ਲੋਕ ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਭੀ ਲੰਪਟ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪੀਤ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਬੈਸ਼ਨੇਂ ਬੈਰਾਗੀ ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਬੰਧਨਾਂ ਮੈਂ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਦੁਰਬੁੱਧੀ ਹੈਨ ਅੰਤ
ਕੁਕਰਮ ਕਰਦੇ ਸੁਨਦਰ ਅੰਰਤਾਂ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਧ ਧੂਪ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਕੱਤਕ
ਦੀ ਪੁਰਬੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥

ਸੋਈ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਂ ਸੇ ਤਾਰੇ ਸੋਈ ਦਿਨੀ ਅਰਤਪਤ ਰਹੇ ॥ ਸਾਧਰਤੀ ਸਾਧ ਪਵਨ ਝੁਲਾਰੇ ਜੁਗ
ਜੁਗ ਖੇਲੈ ਬਾਂਵ ਕੈਸੇ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰ ॥ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣਾ ਕਰਹਿ ਧਿਗਾਰਾ ਕਲ
ਲੱਖਣ ਵੀਚਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਤੈ ਦੇਸਨ ਆਯ ਸੁਣੀਐ ਤੀਰਥ ਪਾਸ ਨ ਬੈਠ ॥ ਦਾਤ
ਦਾਨ ਕਰਹਿ ਤੇ ਨਾਹੀਂ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰ ਨ ਬੈਠ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕੋ ਸਤ ਕਰੈ ਸੋ ਛੀਜੈ ਤਪ ਘਰ ਤਪਨ

ਹੋਈ॥ ਜੇ ਕੋ ਨਾਉਂ ਲਏ ਬਦਨਾਵੀ ਕਲ ਕੇ ਲੱਖਣ ਏਈ॥ ੩॥ ਜਿਸ ਸਿਕਦਾਰੀਤਿਸੇ ਦੁਆਰਾ
 ਚਾਕਰ ਕੇਹੇ ਡਰਨ॥ ਜਾਂ ਸਿਕਦਾਰਾ ਪਵਹਿ ਜੰਜੀਟੀ ਚਾਕਰ ਹੱਥਹੁ ਮਰਨ॥ ੪॥ ਅਖ ਗੁਣ
 ਕਲਿਆਈਐ॥ ਤਿਹੁ ਜੁਗ ਕੇਰਾ ਰਹਿਆ ਤਪਾਵਸ ਜੇ ਗੁਣ ਦੇਹ ਤ ਪਾਈਐ॥ ੫॥ ਕਲ ਕਲ
 ਵਾਲੀ ਸਰਾ ਨਬੇੜੀ ਕਾਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੋਆ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦ ਅਥਰਥਨ ਕਵਣੀ ਕੀਰਤ
 ਲਹਿਆਈ॥ ਪਤਿ ਵਿਣ ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਵਿਣ ਸੰਜਮਜਤਵਿਣ ਕਾਹੇਜਨੇਉ॥ ਨਾਵਹੁ ਧੋਵਹੁ ਤਿਲਕ
 ਚੜਵਹੁ ਸਤਿਵਿਣ ਸੋਚ ਨ ਹੋਉ॥ ੬॥ ਕਲ ਪਰਵਾਣਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣ॥ ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ ਰਹੇ ਪੁਰਾਣ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਉਂ ਭਯਾਰਹਿਮਾਣ॥ ਕਰ ਕਰਤਾ ਤੂ ਏਕੈ ਜਾਟਾਦਾਨਾਨਕਨਮਿਲਾਈ
 ਏਦੂ ਉਪਰ ਕਰਮ ਨਹੀਂ॥ ਜੇ ਘਰ ਹੋਂਦੇ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ ਫਿਰ ਓਲਮਾਂ ਮਿਲਾਈ ਤਹੀ॥ ੭॥ ੧
 ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੈ ਅੰਗ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰ ਸੁਖਤੇ
 ਵਾਡਿਆਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਨਾਰ ਕਰਮਨਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੰਤ
 ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਵਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਵੰਡ ਪਾਓ ਅਤੇ ਆਏ ਸੰਤ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਥਰਾ ਬਿਦਰਾਬਨ ਗੋਕਲ ਮੇਂ ਸ਼ਬਦ
 ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੂਝੈ ਮਾਨੈ ਨਾਉਂ॥ ਤਾਕੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਉ॥ ੮॥ ਅਪ ਭੁਲਾਏ ਠੌਰਨ
 ਠਾਉ॥ ਤੂ ਸਮਝਾਵੈ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉ॥ ੯॥ ਨਾਮ ਮਿਲਾਈ ਚਲੈ ਮੈਂ ਨਾਲ॥ ਬਿਨਨਾਵੈ ਬਾਂਧੀਜਮ ਕਾਲ
 ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ਖੇਤੀ ਵਣਜ ਨਾਵੈ ਕੀ ਓਟ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬੀਜ ਕੀ ਪੋਟ॥ ਕਾਮ ਦ੍ਰੋਧ ਜੀਅ ਮੈਂ
 ਚੋਟਾ॥ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਚਲੈ ਮਨ ਖੋਟ॥ ੨॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸੀਖ॥ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਸਾਚ
 ਪਰੀਖ॥ ਜਲ ਪੁਰਾਇਨ ਰਸ ਕਮਲ ਪਰੀਖ॥ ਸ਼ਬਦ ਰਤੇ ਮੀਠੇ ਰਸ ਈਖ॥ ੩॥ ਹੁਕਮ
 ਸੰਜੋਰੀ ਗਾਵ ਦਸ ਦੁਆਰ॥ ਪੰਚ ਵਸਹਿ ਮਿਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ॥ ਆਪ ਤੁਲੈ ਅਪੇ ਵਣਜਾਰ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਵਾਰਣਹਾਰ॥ ੪॥ ੧॥ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦੇ
 ਹਨ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਨਾਮਦੀਓਟ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨ ਕੰਮ ਸਵਰਦੇ
 ਹੈਨ॥ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਤੁਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਪਰਉਹ ਪੰਡਿਤ
 ਕਾਂਸ਼ੀ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਓਸ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਏਹ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪਾਂਨੀ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਵੇਦ ਮੈਂ
 ਲਿੱਖ ਹੈ ਜੋਕੋਈ ਕੈਸਾ ਪਾਪੀ ਪੁੰਨੀ ਜੀਵ ਇਸਨਗਰੀ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਵਪੁਰੀ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਵਕਤ ਮਹਾਂਦੇਵ ਤਾਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਓਸ ਜੀਵ ਕੇ
 ਕਾਨ ਮੈਂ ਸੁਣਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣੋ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ
 ਨਾਮ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਾ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਅਪ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਟੋਅਥਵਾ
 ਸੁਣਾਵੇ ਸੋ ਤੁਰਤ ਹੀ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਿਬੰਚ ਭਗਤ
 ਕਾਂਸ਼ੀ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਗਹਰ ਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਜਾਇ ਵਸੇ ਤੇ ਉਹਾਂ ਸਤਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ

ਹੁਏ ਸੋ ਸੁਣੋ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਾਰਕ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਸ਼੍ਵਤ ਮਹਾਂ
ਪੰਡਿਤ ਜੰਵ ਮੁਕਤ ਹੁਏਹੈਂ ਕੁਛ ਕਾਂਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤ ਕਰਤੀ ਏਹ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਦੇ
ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਦੀਨਾਨਾਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਅਨਿਕ ਹੀ ਹੈਨ
ਪਰ ਮੁਕਤ ਕੇਝੁਨ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੰਡਿਤ ਤੂੰ ਦੇਖ ਜੈਸੇ ਨਦੀ
ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਬੇੜੇ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਸੋਜਿਸ ਬੇੜੀ ਉੱਪਰ ਮੁਸਾਫਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਜਾਵੇ ਓਹ
ਬੇੜੀ ਨਦੀ ਥੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਈਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸਭੀ ਮੁਕਤ ਦੇਵਣ ਹਾਰੇ
ਹੈਨ ਪਰ ਜੇਹਜਾਨ ਨਾਮ ਗੁਰੂਂ ਦੇ ਮੁਖੋਂ ਸੁਣੋ ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣੋ ਸੋਈ ਜੀਵਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਤਾ ਹੈਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਹੋਈ
ਅਤੇ ਸਭ ਪੰਡਿਤਾਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੱਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ
ਨਾਮ ਧਰੀਕ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਇਆ ਪਰ ਗਏ

ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਗਇਆ ਪਰ ਗਏ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ
ਪੁੱਛਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੀ ਏਹ ਗਇਆ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਕ ਗਇਆਸਰ ਨਾਮ
ਦਈਤ ਹੁਆ ਹੈਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਤਪ ਕੀਆ ਬੜੀ ਉੱਗਾਰ ਭਗਤੀ
ਕਰੀ ਐਸਾ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਅਸਥਿਤ ਹੁਆ ਕੇ ਤਦਰੂਪ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ
ਜੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗਇਆਸਰ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁਆ ਹੋਂ ਕੁਛ
ਮੰਗ ਤਾਂ ਗਇਆਸਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਜੀ ਆਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਈ ਹੈ ਤਾਂ
ਏਹ ਬਾਤ ਕਰੋ ਜੀ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੈਕਰ ਜੀ ਸੰਸਾਰੀ ਨਰਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਜਾਵੇ ਤਾਂ ਹਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਸੁਣ ਭਗਤ ਜੇ ਏਹ ਬਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤੋਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਪਾਪਪੁੰਨ ਦਾ ਫਲਨ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਈਸ਼ਰ ਦਾ ਨੇਮ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗਇਆਸਰ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਵਾਪੁੰਨ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਭੁਗਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲੱਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ
ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੋ ਗਇਆਸਰ ਤੂੰ ਇਸਪਿੰਥਵੀ ਉੱਪਰ ਸੈਨ ਕਰ ਜਾਤੇਰੇ ਸੈਨ ਕਰਨ ਕਰਕੇ
ਜੋ ਏਥੇ ਸਗੀਰ ਤਿਆਗੇਗਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅੰਗ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਅਸਥਾਨ
ਵਿਖੇ ਆਇਕਰ ਪਿੜ੍ਹੀ ਸ੍ਰਾਧਜਜਾਂਪਿੜ ਪੱਤਲ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ ਉਸਕੇ ਸੰਪੂਰਨ
ਪਿੜ੍ਹੀ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅੰਗ ਤਿਸਕੇ ਵੀ ਖੂਬ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਏਹ ਇਤਿਹਾਸ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ॥
ਤਾਂ ਫੇਰਓਥੋਂ ਦੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਰਾਂ
ਕੀ ਗਇਆ ਕਰਾਓ ਜੀ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿੜ੍ਹੀਂ ਦੀ

ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਸਾਖੀ

੩੩੨

ਉਧਾਰ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਅੰਰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਉਧਾਰ
ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਦੀ ਵਾਧਿ ਪਿੰਡ ਪੱਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ
ਦੂਰ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਸੁਰਗ ਨ ਰਕ ਦੋਨੋਂ ਅਗਿਆਨ ਮੇਂ ਹੈਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀ ਵਾਧਿ
ਬਾਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸ਼਼ਬਦ ਆਖਿਆ ॥

ਦੀ ਵਾਧਿ ਮੇਰਾ ਏਕ ਨਾਮ ਦੁਖਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤੇਲ ॥ ਉਨ ਚਾਨਣ ਉਹ ਸੋਖਿਆ ਰੂਕਾ ਜਮ
ਸਿਉ ਮੇਲ ॥ ੧॥ ਲੋਕਾਂ ਮਤ ਕੋ ਫਕੜ ਪਾਇ ॥ ਲੱਖ ਮਜ਼ਿਆਂ ਕਰ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ
ਭਾਹਿ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਿੰਡ ਪੱਤਲ ਮੇਰੀ ਕੇਸੇ ਕਿਰਿਆ ਸੱਚ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ॥ ਐਥੇ ਓਥੇ
ਆਗੇ ਪਛੇ ਏਹ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰ ॥ ੨॥ ਗੀਗਾ ਬਨਾਰਸ ਸਿਫਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨ ਵੈ ਆਤਮਰਾਉ
॥ ਸੱਚਾ ਨਾਵਣ ਤਾਂ ਬੀਐ ਜਾ ਅਹਿਨਿਸਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ੩॥ ਇੱਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰ ਛਮਛਰੀ
ਬਾਮਣ ਵਟ ਪਿੰਡ ਖਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਿੰਡ ਬਖਸੀਸਕਾ ਕਬਹੁਨਿਖੂਟਸ ਨਾਹਿ ॥ ੪॥੧॥
ਤਾਂ ਗਇਆ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਸੱਤ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇਰੀ ਨੇ ਵਾਸ਼ਨ ਖੈ ਤੱਤ
ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਯਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮਨੋ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਗਤ ਕੇ ਅਨਿਤ
ਜਾਣੇਤੇ ਵਾਸ਼ਨ ਖੈਹੁਦੀਆਂ ਹੈਨ ਵੇਦਾਂਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਜਾਨਣੇ ਅੰਰ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਤੱਤ ਗਿਆਨ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਰਾ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ
ਹੁਏ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਗਏ ॥ ਬੈਲਹੁ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਜਗਨਨਾਥ ਦੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਦੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਜਗਨਨਾਥ ਭੀਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇਂ
ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਨਾਥ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਏ ਪਰ ਓਥੇਪੁਜਾਰੀ ਜੋਆਹੇ ਤਾਂ ਸਬਬਾਹਮਣ ਹੀ ਆਹੇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਜਾਵਣ ਨ
ਦੇਣਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਚੱਲ ਬੈਠੀਏ ਜਾਂ
ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜਗਨਨਾਥ ਆਪ ਬੁਲਾਵੇਰਾਤਾਂ ਅਵੀਏਂ ਗੇ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬਾਹਰ ਇਕ
ਥੜ੍ਹੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇਜਦ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਨਾਥ ਜੀਦੇ ਭੋਗਲਗਣੇ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਪੰਡਿਆ
ਜਦਬਾਲ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਠਾਕਰ ਜੀ ਕਉ ਭੋਗ ਲਗੇਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਜਜੀ
ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗਲੀਂ ਪੱਲੂ ਪਾਇ ਖੜੋਤੇ ਅਤੇ ਸਭ ਅਧੀਨ ਹੋਏ ਕਹੈਂ ਹੇਠਾਕਰ ਜੀ ਸਾਡੀ ਜੋ
ਅਵੰਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਹਿਰ ਕਰੀਐ ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੇਨ ਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾਂ ਉਪਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੋ ਜੀ ਜਦ ਬਹੁਤ ਲਚਾਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਕੇ
ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਕੋ ਅੱਗੇ ਨਾਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਏਹ ਤੁਸਾਂ ਬਵੀ
ਅਵੰਗਿਆ ਕੀਤੀ ਅਹੀ ਸੋ ਓਸ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਭੋਗ ਲਗੇਗਾ ਜੀ

ਏਹ ਜਗਨਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਂਡੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਜਾਇ
ਪਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇਠਾਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ
ਰਲੋ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਨਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ
ਅਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਤੁਮ ਜਾਓ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ
ਨਿਰੀਕਾਰ ਜੀ ਕੋ ਭੋਗ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਨੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਕਪੜੇ ਪਾਏਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕੇ
ਅਖਿਓ ਨੇ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹ ਗੁਨਾਹ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ੇ ਜੀ ਅਪ ਸੰਤ ਹੋ ਖਿਮਾ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਉਠਕੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆ
ਹੋਈ ਕਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਿੱਖ ਏਥੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਟਕਾ
ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੰਡੇ ਆਰਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜਾਂ ਆਰਤੀ ਕਰ ਦੁਕੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ
ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਆਰਤੀ ਦੇ ਵਕਤ
ਤੁਸੀਂ ਉਠਕੇ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੇਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਕ ਆਰਤੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਕੀ
ਹੋ ਏਕ ਆਰਤੀ ਜੀਵ ਕੀ ਹੈ ਤੁਮ ਕਹੋ ਹਮ ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਜੋ ਅਪਨੂੰ ਹੱਛੀ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ਜੀ ਅਪਦੇ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ
ਜੀ ਕੀ ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਕਹੋਗੇ ਸੋ ਭਲਾਹੀ ਕਹੋਗੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਗਨਾਸੀ
ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ॥ ਰਾਗਨ ਮੈ ਥਾਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਕਾ
ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੇਤੀ ॥ ਧੂਪਮਲਾਨ ਲੋ ਪਵਨ ਚਵਰੇ ਕਰੈ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰ
ਤ ਜੋੜੀ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੀਆਰਤੀ ਹੋਇਭਵਖੰਡਨਾਤੇਰੀਆਰਤੀ ॥ ਅਨਹਤਾਸ਼ਬਦ ਬਾਜੰਤ
ਭੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨਨਨਾਨੈਨ ਹਹਿਤੇਹਿਕਉਸਹਸਮੂਰਤਨਨ
ਏਕ ਤੋਹੀ ॥ ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨਾਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ
ਚਲਤ ਮੌਹੀ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸਦੇ ਚਾਨਣ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣ
ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤਿਸਭਾਵੈਸੋਆਰਤੀਵੈਇਆਹਰਿਚਰਨ
ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ਕਿਰਪਾਜਲ ਦੇਹ

ਨਾਨਕ ਸਾਰੰਗ ਕੋ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥ ਏਹ ਆਰਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਸਭ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਬਾਹਰਜਾਇ
ਕਰ ਇਕ ਬਾਵਲੀ ਬਣਵਾਈ ਹੁਣ ਤਕ ਓਹ ਕਾਇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਵਲੀ ਦਾ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਤੇ
ਮਿਠਾ ਜਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਆਵੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ
ਤੇ ਆਏ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਿਲੇ ਏਹ ਬਰਨ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥

ਰੁਤਿ ਆਈ ਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਰਵਾਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਰਾਇ ॥ ਕਿਸ ਪੂਜ ਚੜ੍ਹਾ
ਲਗੋ ਪਾਇ ॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ ਨ ਮਿਲੇ ਕਾਇ ॥ ਤੇਰੀ
ਮੂਰਤ ਏਕ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ॥ ਕਿਸ ਪੂਜ ਚੜ੍ਹਾਵਹੁ ਦੇਉ ਧੂਪ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਯਾ ਕਹਾ ਪਾਇ
॥ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ਤੇਰੇ ਸਠ ਸੰਬਤ ਸਭ ਤੀਰਥਾ ॥ ਤੇਰਾ ਸੱਚ ਨਾਮ
ਪਰਮੇਸ਼ਰਾ ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਐ ॥ ਅਣਜਾਣਤ ਨਾਮ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਨਾਨਕ
ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਬ ਲੋਕ ਸਲਾਹੇ ਏਕਸੇ ॥ ਮਿਰ ਨਾਨਕ ਲੋਕ ਪਾਵਹੈ ॥ ਬਲਿਹਰੀ
ਜਾਉ ॥ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਅੰਨ ਰਾਜ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖਹੋਏ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਉਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸਭ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਗਨ
ਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਯੁਧਿਆ ਕੇ ਗਏ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹ ਭੀ ਨਗਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰਜੀ ਕੀ ਹੈ ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇਚਰਿੱਤ੍ਰ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਸੋ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਚਲੀਏ ਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸਰਜੁ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦੇਲੋਕ ਚਰਨੀਂ ਆਇਲਗੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਲੇ
ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਤਾਂ ਨਗਰੀ ਕਉ ਸਾਬ ਲੈਗਏ ਸਨ ਏਹ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਈ ਤਾਂ ਓਥੋਂ
ਦੇ ਪੰਡਿਆਂ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਘਰ ਸਨ ਓਹ ਤਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਰਜੇ ਉਨਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਥੇ ਸੋ ਬੈਕੁਠ ਕੇ ਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਬੈਕੁਠ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਪੰਡਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਿਤਨੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਤੀਨ
ਤਰਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਉ ਗੁਰੂ ਪੰਡਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੂ ਅੰਨ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਉਪਰੋਕਤਾ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕਮਾਵਦੇ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਜੋ ਅਵਧੂਤ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਦਜਾ ਰੂਪੀਹਾਬ ਪਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਤ
ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਹੈ ਸੋ ਅਪਣਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਕਉ
ਨਹੀਂ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਤੇ ਅੰਨ ਜੋ ਮਹਾਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਹੈਨ ਸੋ ਆਪ ਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈਨ ਅਰਜੇ
ਉਨ ਕਉ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਸੱਤਿ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਤੁਰਤ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਨ ਏਹ
ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੁਣਕਰ ਅਯੁਧਿਆ ਵਾਸੀ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਉਪਰਵਾਹਿ
ਪਏ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ ਲਗੇ ਕਰਨ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਚਾਓ ਜੀਅਤੇ
ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਨ ਕਰੋ ਜੀ ਆਪ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ
ਅਨਿੱਤ ਜਾਣੋ ਤੇ ਆਏ ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਵੰਡ ਖਾਵੋ

ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਓਥੋਂ ਰਉਂਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਾਗਾਰਾਜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ

ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਾਗਾਰਾਜ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਮਿਲਕਰ ਬਡੇ ਬਡੇ ਪੰਡਿਤ ਇਕੱਠੇ
ਹੋਇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਅਗਿ ਚਰਚਾਲ ਕੇ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤਾਰ ਜੀ
ਦੇਆਂਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੋਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪਵਿੱਅਹੈ ਕੋਈ ਕੋਈ ਪੁਰਾਨ ਵਾਚਤੇ ਹੈਨ
ਕੋਈ ਗੁਪਤੀ ਪਾਇਕਰ ਮਾਲਾ ਸੇ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ
ਮਹਾਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਅੱਗੇ
ਭੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਆਹਾ ਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ਏਹ ਨਹੀਂ ਮੈਂ
ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕਿਆ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਪਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨ
ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਪਤ ਰਹਿ ਆਵੇਗੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿਕਲਪਾਂ ਕਰਕੇ
ਬੰਧ ਹੁਆ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਦੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪਿਆ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਘਟੀ ਜੰਤ ਕੀ ਨਿਆਈਂ
ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਬੰਧਿਆ ਪਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਕੂਟਾਂ ਭਾਲਦਾ ਹੈ ਏਕੰਤ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ
ਜਪਦਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਏਹ ਜੀਵਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਬਿਖੇ ਆਯਾ ਹੈ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਾ ਮਰਨ ਦਾ ਲੇਖ
ਇਸਦੇ ਮਸਤਕ ਉਪਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸਾਜ ਬਣਾਉਂਦਾ ਫਿਰਦਾ
ਹੈ ਅੱਖੀਂ ਨਾਲ ਹੋਰਨਾਂਨੂੰ ਮਰਦੇਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰਾ ਬੀਤਦੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅੰਨ੍ਹੇ
ਬਬਾਣ ਬਣਦੇਦੇਖਦਾ ਹੈ ਚਿਖਾਂ ਦੀ ਅਗਨੀ ਬਲਦੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਭੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ
ਜਪਦਾ ਤੇ ਆਪ ਗੁਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਪੁੱਤ੍ਰਭਾਈ ਬਾਪਤੇਮਾਈ ਤੇ ਚੇਲੇਏਹ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਏਹ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਦੇਦੁਆਲਿਓਂ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰਜੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਜੁਗਤ ਨਾਮ ਨੂੰ
ਜਪਨ ਤਾਂ ਉਨਕੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਏਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼
ਸੁਣਕਰ ਪ੍ਰਾਗਾਰਾਜ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧਸਾਧ ਪੰਡਿਤ ਹੋਰ ਲੋਕ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨਾਂ
ਆਇ ਲਗੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਕ
ਮਨ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਵੇ ਆਏ ਸੰਤ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਧੁਵਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ
ਰਹੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਸੈਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਆ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਦਾਵਰੀ ਰਾਏ
ਓਥੇ ਜਾਇਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਜਹਾਂ ਪੰਚਬਟੀ ਅਗਸਤ ਜੀ ਕਾ ਆਸਟ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਜੋ ਅਸਥਾਨ
ਹੈ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ
ਕੀਤੀ ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਕੀਜਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਖਣ ਲੱਗੇ
ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲ ਤੈਨੂੰ ਕਾਰੂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਇ ਲਿਆਈ ਏਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਰਉਂਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤ੍ਰਿਆ ਰਾਜ ਕਉ ਗਏ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਕਾਰੂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗੀ ਤੇ ਓਥੇ ਇਕ ਦੋਇ ਦਿਨ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪਹੁਚਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਨੇ ਬੜਾ ਸੰਤਾਇਆ ਹੈ ਜੀ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁੱਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹ ਮਰਦਾਨਾ ਆਤਮੇ ਦੀ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭੁੱਖ ਹਾਂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ ਜੀ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਸ਼ਹਿਰ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਆਗਿਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਇਕੇ ਕੁਛ ਮੁਖ ਪਾਇ ਆਵੋਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵੜਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਸੋਂ ਅਂਵਦੀਹੈ ਓਥੇ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਜਾਝਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈ ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਵਸਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਵਹਿਆ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਖਲੋਤਾਂ ਅੱਗੇ ਚਾਰ ਅੰਰਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹਸਦੀਆਂ ਆਈਆਂ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭਿੱਠੋਨੇ ਤਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵੰਡੀਆਂ ਪਾਊਣ ਓਹ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾਨੀ ਹਾਂ ਓਹ ਆਪੇ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾਨੀ ਹਾਂ ਪਰ ਇਕ ਰੰਨ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਵਾਜ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਦੇਵਣ ਲੱਗੀ ਹੈ ਜਦ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਵੜਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਰਤ ਨੇ ਉੱਠਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਧਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ ਗਲ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਚਾਇ ਬਹਾਇਆ ਅੰਦਰ ਤੇ ਆਪ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਨੂੰ ਚਲੀ ਗਈ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਦਰ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹਯਾ ਤੇ ਪਿਆ ਦਲੀਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਆਇ ਪਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗਿਆਂ ਇਕ ਪਹਿਰ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਅਜੇ ਆਇਓਨਹੀਂ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂ ਏਹ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਸਾਨੂੰ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਸੁਣਾ ਉਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਏਹ ਨਗਰੀ ਬੜੀ ਨਿਗੁਹੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀ ਏ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਛੱਤ੍ਰ ਕਰ ਬਹਾਯਾ ਹੋਸੀ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈ ਆਵੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਯਾ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਬਠਾਯਾ ਹੈਨੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਛੱਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮਨੇ ਕਰੋ ਤੇ ਓਹ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਆ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਣਵਾਸਤੇ ਚਲੇ ਜਾਇ ਵਸਤੀ ਵਿਚ ਵੜੇ ਤੇ ਪੁੱਛਿਓਨੇ ਏਥੇ ਸਾਡਾ ਆਦਮੀ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਅੰਰਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਦੇਖੇ ਚਮਲ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਆਖਿਓਨੇ ਏਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਤਾਂ ਇਕ ਰੰਨ ਬਾਲੇ ਵੇ

ਗਲ ਵਿਚ ਧਾਰਾ ਲੱਗੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਤਾਂ ਓਹ ਕੁੱਤੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤੇ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਵਲ ਦੋੜੀ
ਸੋ ਗਈ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਕੱਲਰ ਕੀਅਂ ਵਟਜਾਰੀਅਂ
ਸ਼ੁਠੇ ਮੁਸਕ ਮੰਗੇਨ ॥ ਅਮਲਾਂ ਬਾਂਝੁ ਨਾਨਕ ਕਿਉਂ ਕਰ ਕੰਤ ਮਿਲੇਨ ॥ ੧ ॥ ਇਸ ਬਚਨ
ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਨਾਲ ਜਿਸਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛੱਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ
ਘੜ ਜੁੜ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਧਾਰਾ ਪਾਉਣ ਆਈ ਤਾਂ ਓਹ ਛੱਤ੍ਰੀ
ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਖਿਆ ਬਾਲੇ ਡਿੱਠੇ ਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਓਗੇ ਸੋ ਦੇਖੀਏਂਗੇ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਬਾਲਾ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੋਂ ਧਾਰਾ ਤੋੜ ਸੁੱਟਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਪਾਇਕਰ ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
ਗਲੋਂ ਧਾਰਾ ਤੋੜ ਸੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਛੱਤ੍ਰੇ ਥੀਂ ਆਦਮੀ ਹੋਇ ਬੈਠ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਕੀ ਖਬਰ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁੱਸ ਜੀ ਭੁੱਸ ਅਸਾਨੂੰ ਭਲੀਆਂ ਬਲਾਈਂ
ਵਿਚ ਲਈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਇ ਫਾਬੋਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ
ਤੈਨੂੰ ਮਨ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਹ ਨਾਹੀਂ ਤਿਚਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਰਤਾਂ ਦੇ ਖਸਮ ਘਰੀਂ ਆਏ ਦੇਖਨ
ਤਾਂ ਰੰਨਾਂ ਛੱਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਕੁੱਤੀਆਂ ਹੋਇ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਰੰਨ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਘੜ ਪਾਣੀ ਦਾ
ਭਰਿਆ ਹੋਯਾਂ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਬਹੁਤੇਰਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਉਤਰੇ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਝੂਠ ਦਾ ਸਦਕ
ਓਹ ਘੜ ਸਾਰੇ ਹੀ ਲਈ ਫਿਰੇ ਪਰ ਓਥੋਂ ਦੀ ਸਰਦਾਰ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਨਾਮੇ ਐਰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਭ
ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਦੂਗਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਉਸਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਇਕ ਐਰਤ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ
ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ਲੜਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਉਤਰਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ
ਕਿ ਜਹਾਂਤਕ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ ਸਭ ਜਾਵੇ ਜਾ ਕਰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਘੜ ਲਾਹੋ ਤੇ ਆਪੇ
ਆਪਣੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦਿਖਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਦੂਗੀਰ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈਸਨ ਸਭ ਆਈਆਂ ਕੋਈ
ਮਿਗਛਾਲਾ ਉਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਕੇ ਆਈ ਕੋਈ ਛੋਲ ਵਜਾਂਵਦੀ ਆਈ ਪਰ ਸਭ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ
ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰੋਂ ਘੜ ਨਾਂ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਓਹ ਕੁੱਤੀਆਂ ਤੇ ਛੱਤ੍ਰੀਆਂ ਹੀ ਰਹੀਆਂ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿਕਰ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਰਬਾਬ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੋਕਿਆ ਤੇ ਸਾਮਣੇ
ਬੈਠ ਕਰ ਰਬਾਬ ਲੱਗਾ ਵਜਾਵਣੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਡਹੰਸ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥
ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਕੂਕੇ ਕਇ ॥ ਜੇ ਗੁਣ
ਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੈ
ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਣਾ ਕਾਮਣ ਜੇ ਥੀਐ ਜੇ ਮਨ ਧਾਰਾ ਹੋਇ ॥ ਮਾਣਕ ਮੁੱਲ ਨ
ਪਾਈਐ ਲੀਜੈ ਰਿੱਤ ਪਰੋਇ ॥ ੨ ॥ ਰਾਹ ਦਸਾਈ ਨ ਜੁਲਾ ਆਖਿਆ ਅੰਨ੍ਤਰੀਆਸ ॥ ਤੈ ਸਹਿ